

Thực Ảnh

Contents

Thực Ảnh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8: □ Chương 7	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13: □ Chương 12	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16: □ Chương 15	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21: □ Chương 20	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25: □ Chương 24	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30	84
31. Chương 31	87
32. Chương 32: □ Chương 31	90
33. Chương 33: □ Chương 32	93
34. Chương 34: □ Chương 33	96

Thực Ảnh

Giới thiệu

Truyện Thực Ảnh của tác giả Nhã Kỳ thuộc thể loại đam mỹ, cung đình tranh đấu, nhất thụ nhất công, tiểu thuyết ngôn tình.

1. Chương 1

Tự chương

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Biệt uyển Chỉ Thủy bị lãng quên, là chiếc ***g giam chim hoàng yến.

Về chuyện ma quái bị đồn đãi ở biệt uyển Chỉ Thủy, Ngô Ảnh Trạch đã nghe nói qua rất nhiều lần, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, ở trong Chỉ Thủy không phải là quỷ, mà là Cửu Vương gia, người bị đương kim Thánh Thượng đoạt đi ngôi vị hoàng đế.

Hoàng đế thâm tàng bất lộ tỉ mỉ lập kế hoạch, cuối cùng giết chết những kẻ phản đối hắn kế vị hoàng đế, đem người nhỏ tuổi nhất, cũng là Cửu hoàng đế nhất mực nghe lời hắn giam lỏng trong Chỉ Thủy uyển lý này.

Nơi này tiêu điều lạnh lùng, xung quanh có vài tỳ nữ hộ vệ nhưng đều là câm điếc.

Mục đích của đương kim Thánh Thượng vô cùng rõ ràng, hắn muốn mượn cái nơi tĩnh mịch làm người ta phát cuồng này, từ từ ăn mòn ý chí của người kia, từ từ mài mòn sự sắc sảo, góc cạnh của người kia, cho đến một ngày đối phương uất hận mà chết.

Ngô Ảnh Trạch ẩn nấp theo chiếc cửa nhỏ bị che khuất đi vào trong Chỉ Thủy. Cánh cửa này là thông đạo duy nhất của Chỉ Thủy với thế giới bên ngoài, trừ bỏ hắn, đương kim Thái tử Long Việt Bằng cùng người trong Chỉ Thủy thì trước mắt đã không còn người dư thừa nào biết sự tồn tại của nó.

Ngô Ảnh Trạch đi được vài bước, nghe xa xa truyền đến tiếng đàn, không khỏi lộ ra nụ cười.

Tiếng đàn tuy đẹp, người lại càng đẹp hơn. Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Long Nhược Đình đơn độc ngồi đánh đàn, ánh mắt ẩn chứa ưu thương, tay áo trắng tuyết phát phơ, hắn rốt cục lại không quên được hình ảnh đó.

Hắn đối với “quỷ” trong Chỉ Thủy tràn ngập tò mò. Sau khi gặp được rồi thì càng ngày càng nhiều, rất nhiều ý tưởng bắt đầu không ngừng xuất hiện. Ngô Ảnh Trạch cảm thấy sớm hay muộn chính mình có khi sẽ bị lòng hiếu kỳ này hại chết, nhưng hắn lại không thể ngăn cản bản thân tiếp cận Long Nhược Đình.

Hắn muốn biết hết thảy suy nghĩ trong lòng Long Nhược Đình...Hắn cũng rất muốn nhìn thấy, thời khắc khi Long Nhược Đình phát hiện ra âm mưu của mình hoàn toàn thất bại, trên mặt sẽ xuất hiện loại biểu tình như thế nào.

Long Nhược Đình nâng lên đôi mắt phượng thon dài xinh đẹp về phía trước, y phát hiện ra thân ảnh Ngô Ảnh Trạch, nhưng không định đình chỉ tiếng đàn.

Ngón tay nặng nề mà lưu loát, tiếng đàn ôn nhu ai uyển trong nháy mắt chuyển hóa thành vô vàn tiếng oán than, rên rỉ, như khóc như tố, khiến người nghe không khỏi ưu sầu.

Ngô Ảnh Trạch biết Long Nhược Đình cảm thấy bất mãn khi thấy mình đến. Từ ánh mắt trời sinh xuất hiện ý xấu, hắn mỉm cười đi vào trong lương đình, đến bên cạnh Long Nhược Đình, cúi người xuống, ở trên hai gò má có chút tái nhợt của đối phương mà nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Tiếng đàn im bặt. Long Nhược Đình quay đầu nhìn về mặt cười xấu xa của nam nhân.

“Ngại quá, ta lại đến nữa đây!”

“Chỉ có một mình người?” Thanh âm Long Nhược Đình lạnh như băng, không có mấy độ trầm thấp “Tiểu Việt đâu?”

“Thái tử điện hạ bị Hoàng thượng triệu đi, hôm nay sẽ không đến” Ngô Ảnh Trạch ôm lấy bả vai gầy yếu, ở bên tai Long Nhược Đình ái muội thì thầm “Cho nên...hôm nay là thời gian để ‘người lớn’ chơi đùa”

Ý tứ của những lời này rất rõ ràng, nhắc nhở bọn họ đang tiến hành một giao dịch nào đó.

Long Nhược Đình không kháng cự, chỉ yên lặng gật đầu. Đây là điều kiện chính y đưa ra cho nên y phải thực hiện.

Ôn nhu hôn lên đôi môi mịn màng, từng kiện y phục theo đó rơi xuống. Bên trong sa trường mờ mờ ảo ảo, thân thể nằm trên giường, làn da trắng tuyết, mái tóc đen dài, đôi môi đỏ mọng...Mùi hương trong phòng làm người ta mê mẩn, cùng với mùi hương tự nhiên tản ra từ cơ thể càng làm người ta trầm luân, say đắm...Hết thấy mọi thứ trước mắt đều không ngừng ăn mòn chút lí trí còn sót lại.

Vài năm giam lỏng tuy tổn hại đến sức khỏe nhưng lại không chút tổn hao đến mỹ mạo tựa như thiên tiên của y. Ngô Ảnh Trạch cảm thán một tiếng, cúi đầu đoạt lấy hai phiến môi xinh đẹp kia.

Ở trước mặt Long Nhược Đình, bản thân hẳn thủy chung chẳng thể thành thánh nhân.

Tựa như đối đãi với ái nhân mà hôn thật sâu. Đầu lưỡi linh hoạt thần tốc tiến vào, tinh tế lướt qua từng kẽ răng, đoạt lấy thóa dịch (nước bọt) ngọt ngào, cuối cùng dây dưa áp trụ chiếc lưỡi đang muốn tránh né của đối phương, hung hãn cắn mút.

Chất lỏng màu bạc chưa kịp thu hồi dọc theo khóe môi chảy xuống, Ngô Ảnh Trạch sau nụ hôn dài, dùng lưỡi liếm đi chất lỏng kia, lại theo hai bên má một đường vừa cắn vừa hôn đến trước ngực.

Nhũ tiêm phần nộn bị hành vi âu yếm có chút lỗ mãng mà căng cứng lên, Long Nhược Đình nhìn không được run run rướn người lên, y cắn lấy môi dưới, kiệt lực áp chế tiếng rên rỉ.

“Đừng nhả..... Rên lên đi..... Nơi này chỉ có hai người chúng ta.”

Muốn được nghe thấy thanh âm tuyệt vời kia, muốn được nhìn thấy hình ảnh tự chủ của y sụp đổ hoàn toàn. Tay Ngô Ảnh Trạch tham nhập vào hạ thể của đối phương, mơn trớn khiêu khích thất lạng mảnh khảnh cùng chiếc đùi non nhắn mịn, cuối cùng cầm lấy ngọc hành mềm mại giữa hai chân khi nặng khi nhẹ mà vuốt ve lên xuống, bộ phận trong tay hắn gắng gượng đứng thẳng, rất nhanh chóng nóng lên, đầu đỉnh cũng dần dần chảy ra chất dịch ẩm ướt

“Nơi này của người thật ướt.....”

Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng, lại cúi đầu liếm duyên hai quả hồng anh đã cứng lên trước ngực đối phương.

Quả thực...càng ngày càng mặn cảm...

Từ lần đầu tiên sau khi làm nhìn thấy vết máu ghê người kia, Ngô Ảnh Trạch không tưởng tượng nổi bản thân lại có thể kiên nhẫn khai phá thân thể này. Kỳ thật không cần phải ôn nhu như vậy... giữa bọn họ chỉ là giao dịch mà thôi, hắn hoàn toàn có thể chỉ cần lo nghĩ cho chính mình. Nhưng không biết vì sao, chỉ một lần nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt vì quá trớn kia của Long Nhược Đình cùng máu chảy ra trong lòng bàn tay lại ghi khắc thật sâu trong đầu hắn, khiến lòng hắn trở nên mềm yếu.

Đây không phải yêu, đây là đồng tình.

Vương gia mỹ mạo bị hắn đặt dưới thân, tựa như một con hoàng yến bị chặt đứt cánh nhưng thực tế là một con hắc báo bị thương...Nếu hắn nhất thời bị vẽ bề ngoài suy yếu làm động lòng, tương lai có khả năng bị y cắn xé tan xác.

Cho nên hắn không thể yêu, hắn muốn lợi dụng quyền lợi cùng thân thể này chơi đùa, đến khi trò chơi kết thúc, hắn nhất định phải nhìn thấy bộ dáng hắc báo cao quý, tao nhã này nhận thua.

Dục hỏa bị kích thích mà khơi mào, khuôn mặt tái nhợt của Long Nhược Đình dần dần có chút huyết sắc, chính là sâu tận trong phương nhãn mị hoặc, diễm lệ kia vẫn lưu lại hận ý băng lãnh.

Ngô Ảnh Trạch biết, cho dù thân thể này có cam tâm tình nguyện vì hắn mà triển khai thì tâm người này cũng không dễ dàng khuất phục trước hắn. Long Nhược Đình là một người thông minh, cũng rất can đảm,

y biết phải lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng để đạt thành mục đích, đáng tiếc chính là tính sai một bước...Hắn, Ngô Ảnh Trạch cũng không phải kẻ dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc mà chủ động đem thực tâm dâng người.

Một ngày nào đó, Long Nhược Đình sẽ vì quá tự tin mà trả một giá lớn.

Ngón tay Ngô Ảnh Trạch thâm nhập vào huyết khẩu nhỏ hẹp dưới thân, bộ vị ẩm ướt bên trong thực chặt. Hắn không muốn làm cho Long Nhược Đình bị thương, không muốn thấy bộ dáng chau mày của y, hắn thậm chí muốn nhìn thấy Long Nhược Đình bị khoái cảm cao trào cắn nuốt đi lý trí.

Động tác thông thả mà kéo dài, cảm giác muốn phát tiết mà lại không nhận được sự thỏa mãn làm cho Long Nhược Đình nhịn không được mà vận vẹo thân thể. Ngô Ảnh Trạch cười xấu xa, không có hảo tâm mơn trớn ngay trước lối ra, mãn nguyện mà nghe người kia rên rỉ.

“Người...A...” Thanh âm khàn khàn tràn đầy *** cùng tức giận.

“Bộ dáng của người thực làm cho ta hưng phấn..... Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch ha ha cười, tại huyết khẩu đã mềm mại kia, đưa dục hỏa của mình vào thật sâu trong cơ thể đối phương.

Đúng... chính là như vậy, người mới là đáng yêu nhất. Mắt phượng thon dài phủ kín một tầng hơi nước mỏng manh, ta chỉ thấy vẻ kiều mị hòa cùng mê man và thống khổ, sẽ không còn nhìn thấy vẻ băng lãnh khiến người sợ hãi kia.

Đây mới là thứ ta muốn thấy..... Là biểu tình làm ta vui sướng nhất.

“A...”

Dục vọng như hồng thủy không thể khống chế được, động tác liên tục cố ý khơi dậy lửa nhiệt từ bên trong, không ngừng biến hóa góc độ cuồng dã va chạm mang đến làn sóng khoái cảm vô cùng mãnh liệt. Bất tri bất giác, tấm lưng trần của Ngô Ảnh Trạch bị Long Nhược Đình cào ra máu.

Tiếng ồ ồ thở dốc, tiếng rên rỉ thỏa mãn, hạ thể ra vào phát ra thanh âm *** miên man quanh quẩn ở bên trong. Tỳ nữ đi lại ngoài phòng mất diếc tai nghe. Tình sự của nhi tử Tể tướng cùng Vương gia thất thế trong phòng kia, đối với các nàng mà nói, sớm đã không phải là điều gì bí mật.

Thời khắc cao trào tiến đến, Ngô Ảnh Trạch không khỏi suy nghĩ về mấy tháng trước. Khi đó hắn cùng Long Nhược Đình cố ý vô tình khiêu khích lẫn nhau như đang tùy tiện chơi một trò chơi nào đó vậy. Hắn đối với thái độ Long Nhược Đình vô cùng cảm thấy hứng thú, hắn muốn biết vì sao vào thời khắc tỏ tình với mình, ánh mắt y lại băng lãnh đến vậy. Mãi đến một ngày, Long Nhược Đình dụ ngoạn tựa trong lòng hắn, nói với hắn những lời này:

“Ảnh Trạch..... Người muốn ta sao? Nếu người muốn... Dùng lòng trung thành của người đổi lấy.”

Ý định của Long Nhược Đình là dùng phượng nhãn câu hồn cùng thanh âm ôn nhu để bắt lấy tâm trí hắn... Thế này không khỏi quá coi thường hắn sao?

Đúng vậy, Nhược Đình..... Ta muốn người, ta muốn thân thể của người, nhưng ta càng muốn thấy rõ mục đích của người, suy nghĩ thật sự của người.

Người biết không..... Người đối với ta mà nói, là một đối thủ rất thú vị, cũng là một món đồ chơi rất tốt.

Chúng ta cứ chơi đùa một hồi đi..... Nhược Đình. Nhìn xem đến cuối cùng tội cùng là người thắng, hay là ta thắng.

Ngô Ảnh Trạch rút ra khỏi thân thể Long Nhược Đình, cúi đầu ôn nhu hôn lên đôi môi xinh đẹp, quyến rũ của đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen tuyền kia.

“Ta yêu người, Nhược Đình..... Ta rất yêu người.”

“Ừm.....” Cao trào vừa qua khỏi, người kia phát ra một tiếng đáp ứng vô lực.

Ta yêu người, ta yêu người..... Đây là ái ngữ biết bao ngọt ngào, đồng thời cũng là... lời nói dối biết bao êm ái.

Nghiệt duyên của bọn họ đã không dừng lại được...chính là bắt đầu từ buổi chiều mùa hạ nóng bức kia.

Hết tự chương

Posted by Spum-chan on June 20, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/20/thuc-anh-tu-chuong/ Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Ngô gia là danh môn vọng tộc đệ nhất kinh thành, nhiều thế hệ đều có người ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng. Phụ thân Ngô Ảnh Trạch là Tể tướng đương triều, nhị tỷ là quý phi, thúc thúc là thống lĩnh Ngự Lâm quân, chỉ có hắn, hai mươi lăm tuổi còn vô danh vô phận ở trong cung.

Ngô Ảnh Trạch không phải là vô tài, mà ngược lại, hắn là người tài hoa xuất chúng nhất Ngô gia, lúc mười tuổi vừa xuất hiện đã nổi danh khắp kinh thành. Đương kim Thánh Thượng vô cùng thích Ngô Ảnh Trạch, thường triệu hắn tiến cung cùng tán gẫu. Hắn ăn nói được lòng người, lại có nhiều cách nhìn độc đáo, tuy mỗi lần đều có thể làm cho Hoàng đế long tâm đại duyệt, nhưng đến nửa chức quan cũng không lấy được.

Ngô Ảnh Trạch không phải đồ ngốc, Hoàng đế đương nhiên cũng không phải đồ ngốc. Ngô Ảnh Trạch biết Hoàng đế nhất định là có mục đích khác, cho nên hắn cũng không vội mà cứ tiếp tục nhàn nhã tự tại không có mục đích.

Ngô Ảnh Trạch mơ hồ nhớ rõ lúc hắn còn rất nhỏ, một vị thầy tướng số từng nói qua, vận mệnh Ngô gia cùng hoàng tộc Long thị vốn đã liên hệ chặt chẽ với nhau, mà vận mệnh của hắn cũng sẽ ở năm hai mươi lăm tuổi này phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu tất cả mọi chuyện đã được định là vậy, thì dù có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Một ngày nọ, Ngô Ảnh Trạch tiến cung bồi Hoàng đế chơi cờ, thế cục bàn cờ đi được một nửa, Hoàng đế nhìn lá rơi trong đình viện, thản nhiên nói:

“Ảnh Trạch..... Trẫm ủy khuất người rồi.”

Ngô Ảnh Trạch mỉm cười, buông cờ trắng trong tay: “Bệ hạ coi trọng Ảnh Trạch đối với Ảnh Trạch là ân huệ rất lớn, sao lại gọi là ủy khuất?”

“Ảnh Trạch, trẫm rất thích hài tử người.” Trong mắt Hoàng đế hàm chứa ý cười, ngữ khí nói chuyện cũng vô cùng nghiêm túc: “Cho nên, trẫm quyết định phó thác hoàng nhi duy nhất của mình cho người.”

“Bệ hạ.....” Hoàng đế đột nhiên nhắc tới Thái tử, đây là điều mà Ngô Ảnh Trạch không hề đoán trước.

“Ảnh Trạch, trẫm hy vọng người dốc hết toàn lực phụ tá nó, chiếu cố nó, giống như phụ thân người từng đối với trẫm.” Hoàng đế hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Hoàng nhi này của trẫm tâm tính bướng bỉnh, rất không hiểu chuyện, gần như không ai có thể quản giáo nó, nếu người ở bên cạnh nó, trẫm có thể yên tâm.”

Thì ra là thế... Ngô Ảnh Trạch nhất thời tỉnh ngộ, đây chính là mục đích của Hoàng đế.

Đương kim Thánh Thượng Long Nhượng Hồng có ân lớn với Ngô gia bọn họ, cho nên các vị tướng Ngô gia nhiều đời đều tận tâm phục vụ triều đình – đây chỉ là cách nói bề ngoài. Kỳ thực, năm đó Ngô gia chính là người phía sau màn ủng hộ Đại hoàng tử Long Nhượng Hồng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, cho nên hiện tại Ngô gia ở trong triều mới có thể đắc thế như vậy.

Hai bên vốn dĩ chỉ đơn giản là quan hệ hợp tác sau lại phân chia lợi ích cho nhau, nhưng dưới sự khống chế xoa dịu cùng mượn sức lôi kéo của Long Nhược Hồng, Ngô gia gần như cam tâm tình nguyện trở thành trung khuỷu của chủ nhân. Nay, Long Nhược Hồng lại muốn khiến Ngô Ảnh Trạch trở thành công cụ giúp nhử tử hán thủ hộ giang sơn.

Ngô Ảnh Trạch nhìn tướng mạo hiền lành của nam nhân trước mắt, trong lòng lại biết rõ trình độ giáo hoạt của đối phương, Long Nhược Hồng là kẻ có tương lai tưởng chừng u ám nhất trong chín vị hoàng tử, nhưng hẳn lại là bậc đế vương trời sinh, thông minh đến khó tin, cũng ngoan độc khôn lường. Vì đi lên ngôi vị Hoàng đế, trong tay Long Nhược Hồng đã dính đầy máu tươi của bảy vị hoàng đệ cùng vô số triều thần, tận lực bày mưu, tận lực lợi dụng, tận lực giết chóc, rốt cục mới có thể nghênh đón thịnh thế về tay mình.

Ngô Ảnh Trạch không thích người trước mắt, nhưng hẳn ngưỡng mộ tài trí của đối phương, đối với yêu cầu mà đối phương đưa ra, hẳn cũng không có lí do cự tuyệt. Cho nên Ngô Ảnh Trạch không chút do dự trả lời:

“Bệ hạ, Ảnh Trạch vô cùng nguyện ý làm bạn với Thái tử điện hạ.”

Hắn cười đến vô cùng đẹp mắt, tựa như không có một chút không vui nào.

Sớm nghe nói Thái tử đương triều tùy tính làm bậy, tuổi còn nhỏ đã có ác danh bên ngoài. Khi Ngô Ảnh Trạch lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử Long Việt Băng, lập tức cảm thấy tiểu hài tử này rất thú vị.

“Thần Ngô Ảnh Trạch tham kiến Thái tử điện hạ.”

Ngô Ảnh Trạch mỉm cười hạ thấp người, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Việt Băng, Ảnh Trạch là người trầm lựa chọn, hẳn sẽ tận lực phụ tá con, vĩnh viễn cũng không phản bội.” Khi Hoàng đế nói đến đây, ánh mắt hàm chứa ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Ngô Ảnh Trạch: “Ảnh Trạch là người tài ba, cho nên, hẳn dạy con, con nên lắng tai nghe vào.”

Long Việt Băng còn chưa đến mười ba tuổi, trên mặt chưa thoát hết tính tình trẻ con, nhưng cũng nhìn ra được tương lai nhất định là nhân trung long phượng. Con người đen láy của hắn trùng Ngô Ảnh Trạch nửa ngày, bĩu môi nói:

“Con không thích người này.”

“Vì sao?” Hoàng đế cực kỳ cưng chiều nhi tử độc nhất này cười khổ hỏi: “Con không phải thích nhìn người xinh đẹp sao? Chẳng lẽ con cảm thấy bộ dáng Ảnh Trạch không tốt?”

Ngô Ảnh Trạch ngày thường tuấn mỹ tiêu sái, mười vị cung nữ thấy hắn đã có đến chín vị đều đỏ mặt chạy đi. Nếu hắn nói mình không đẹp, trên đời này chỉ sợ cũng không có mấy thứ như mỹ nam tử.

Ngô Ảnh Trạch nghe xong mỉm cười không nói, hẳn muốn biết vị Thái tử kỳ lạ này có thể nói ra cái gì thú vị.

“Hắn không sợ con chút nào hết.” Long Việt Băng có chút bất mãn nói: “Hơn nữa diện mạo của hắn cũng quá mức cho phép rồi, so với gặp người xấu xí, con càng không muốn gặp người hoàn hảo hơn con.”

Lúc này Hoàng đế đã á khẩu không nói gì được nữa, Ngô Ảnh Trạch sững sốt một hồi, thiếu chút nữa đã cười lăn lộn.

Đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu....

Từ đó về sau, những lúc Ngô Ảnh Trạch tiến cung đều đến làm bạn với Long Việt Băng. Đối phương càng ngày càng chán ghét hắn, hắn lại càng ngày càng có hứng thú đi theo đối phương, bám theo không biết mệt mỏi cho Thái tử bướng bỉnh này cũng đau đầu.

“Ngô Ảnh Trạch!” Tiếng gầm rú phẫn nộ.

“Có thần, điện hạ.” Tiếng đáp lại ôn hòa nhã nhặn.

“Người mỗi ngày đi theo ta làm gì? Người không có việc khác để làm sao?” Long Việt Băng trừng mắt vị nam tử tuấn mỹ tao nhã này, nộ khí tràn ngập.

Thật là đáng ghét..... Dù đuổi thế nào cũng đuổi không đi, trêu hấn lại bị hấn trêu lại.... Hấn là khắc tinh nhà trời phái xuống đối phó với mình sao?

“Hồi điện hạ, nhiệm vụ của Ảnh Trạch chính là làm bạn với điện hạ, ngoài ra không có chức vụ nào khác.”

Ngày ngày đi theo bên cạnh Thái tử khiến cho cuộc sống bình thản của Ngô Ảnh Trạch tăng thêm không ít lạc thú. Không hổ là người ác danh vang xa a...Công phu chính người thật sự bậc nhất, thích đùa đến nghiêng trời lệch đất, mỗi lần hấn đi học đều khiến cho Thái phó tức giận đến chết khiếp. Chữ viết loạn thất bát tao, làm thơ cổ quái, kỳ lạ, tóm lại không có một chút tài văn chương, thậm chí ngay cả trình độ cơ bản nhất cũng không đạt được.

Hoàng đế bệ hạ anh minh như thế nào lại có một nhi tử kỳ lạ đến vậy? Đây là vấn đề mà các đại thần trong triều đều không thông. Chỉ sợ chỉ có Ngô Ảnh Trạch mới có thể sinh ra hứng thú với Long Việt Bằng.

Sớm tối ở chung, từng ngày qua đi, Ngô Ảnh Trạch dần dần phát hiện, Long Việt Bằng có một chuyện giấu mọi người xung quanh.

Vào buổi chiều mỗi ngày, Long Việt Bằng đều đi đến chỗ sư phụ tập võ, sau khi tập võ xong, phải thật lâu sau mới trở về.

Không ai biết trong khoảng thời gian kia Thái tử đi nơi nào, làm cái gì. Ngô Ảnh Trạch bắt đầu tò mò, cẩn thận tìm hiểu một phen.

Kết quả làm hấn bội phần bất ngờ, bởi vì hấn nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, Long Việt Bằng vậy mà lại đến biệt uyển Chỉ Thủy.

Biệt uyển Chỉ Thủy.....

Đó là một nơi thanh u, hẻo lánh, là nơi bị người quên ở một góc, là một nhà giam âm lãnh thật lớn.

Cung nữ trong cung truyền nhau chuyện ma quái ở Chỉ Thủy, nhưng trong lòng Ngô Ảnh Trạch biết rõ, nơi đó kỳ thực giam lỏng một người.

Danh hào người kia tuy rằng là Cửu vương gia... Nhưng ngay cả sự tự do cơ bản cũng không có. Năm đó vì Đại hoàng tử Long Nhược Hồng đoạt ngôi, nếu không ngôi vị Hoàng đế vốn là thuộc về người nọ.

Cửu Vương gia Long Nhược Đình..... Năm đó khi tranh đoạt ngôi vị, chỉ duy nhất Long Nhược Đình là hoàng đệ không bị giết. Thậm chí có tin đồn nói là bởi vì Long Nhược Đình mỹ mạo tuyệt thế vô song, người người đều yêu mến, cho nên dù là ngoan độc như Long Nhược Hồng, cũng không khởi động lòng trắc ẩn.

Vì sao mỗi ngày Thái tử đều đi đến Chỉ Thủy? Vì sao Thái tử lại đi gặp một người không nên gặp..... Tất cả đều làm Ngô Ảnh Trạch tò mò.

Lẽ nào tin đồn người sống trong Chỉ Thủy, đẹp như yêu tinh mê hoặc hồn người là sự thật?

Ngô Ảnh Trạch tìm cơ hội thích hợp, mờ ám nói bên tai Long Việt Bằng:

“Điện hạ.... Ta biết bí mật của ngươi, ngươi mỗi ngày đều lén đến biệt uyển Chỉ Thủy để gặp người đó.”

Long Việt Bằng hoảng hồn rồi lập tức khôi phục điềm tĩnh: “Ngô Ảnh Trạch, ngươi muốn làm gì?”

“Ta sẽ không nói ra ngoài.” Ngô Ảnh Trạch thu hồi cái gọi là lễ phép, cười đến như mèo vừa trộm được cá: “Có điều, lần sau mang ta cùng đi gặp y.”

“Ngươi là tên đáng ghét.....”

Long Việt Bằng dù trong lòng có vô vàn không muốn, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Nói thật, hấn không hy vọng có người ngoài xâm nhập thế giới của hấn và Cửu thúc, phá vỡ khoảng thời gian yên tĩnh hiếm có của hai người.

Nhất là Ngô Ảnh Trạch... Có lẽ là xuất phát từ dự cảm mơ hồ trong lòng, Long Việt Bằng vẫn luôn cảm thấy, nam nhân này sẽ khiến cho cuộc sống của Cửu thúc có chuyển biến lớn.

Có điều khi đó, Long Việt Bằng còn chưa thể hiểu thấu đáo, mà bản thân Ngô Ảnh Trạch cũng không thể sáng tỏ.

Hết chương 1

Posted by Spum-chan on June 21, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/21/thuc-anh-de-nhat-chuong/ Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Chỉ Thủy trước kia không phải tên Chỉ Thủy, mà gọi là Phong Hoa.

Sau khi Hoàng đế giam lỏng Cửu đệ của mình vào đây, nơi này chính thức đổi tên thành Chỉ Thủy. Tâm như chỉ thủy, ý định Hoàng đế chính là để đệ đệ mình tự sinh tự diệt.

Bốn năm trôi qua..... Ý chí kiên cường của con người, chỉ sợ cũng sẽ bị con quái vật gọi là cô độc tra tấn đến khổ sở đi? Rốt cuộc vì sao người kia phải cố gắng sinh tồn, lại vì sao mà gặp mặt Thái tử ?

Chuyện Hoàng đế đoạt vị, trong cung có rất ít người dám nhắc tới, nhưng, đời mà, miệng thủy chung vẫn không quán nổi. Ngô Ảnh Trạch tin rằng Thái tử ắt sẽ không thể nào không biết thân phận của khó xử của người kia.

“Điện hạ..... Hộ vệ Chỉ Thủy không ngăn cản người sao?”

“Bọn họ là người câm, cũng không phải kẻ điếc, bị uy hiếp sẽ hiểu. Lệnh bọn họ không được tiết lộ, bọn họ tất nhiên sẽ không dám tiết lộ.” Thanh âm của Long Việt Bằng dần dần nhỏ xuống: “Hoặc..... cũng có thể bọn họ giống như ta, đồng tình với Cửu thúc.”

Đồng tình? Rốt cuộc là người có bộ dạng thế nào, có thể thay đổi ấn tượng “loạn thần tặc tử” của bản thân đã cắm sâu trong lòng người khác, có thể khiến cho người chung quanh bất giác đồng tình với mình?

Ngô Ảnh Trạch đối với Hoàng gia không phải tuyệt đối ngu trung, nhưng cũng không có ý phản nghịch.

“Còn có.....” Long Việt Bằng quay đầu, uy hiếp Ngô Ảnh Trạch nói: “Cửu thúc không thích gặp người lạ, người không được ăn nói lung tung trước mặt y.”

Xem ra Cửu vương gia này rất không giống lời đồn.....Y vậy mà lại có thể khiến cho tiểu ác ma trước mắt luôn lấy trêu chọc người khác làm vui này coi trọng đến thế.

Ngô Ảnh Trạch cười khẽ, xem như đồng ý.

Biệt uyển Chỉ Thủy nhiều năm không có hoa tượng (người chăm sóc hoa cỏ) để ý, hoa viên mọc đầy cỏ dại, hiện ra cảnh tượng tiêu điều, suy bại. Một chỗ lớn như vậy lại không tìm ra nhân khí, khó trách lại truyền ra những lời đồn đãi ma quái.

Long Việt Bằng dẫn Ngô Ảnh Trạch theo một cánh cửa hẻo lánh khó phát hiện mà đi vào Chỉ Thủy. Dọc theo đường đi, hộ vệ chỉ cúi đầu với bọn họ, không hề có ý ngăn trở.

Thân ảnh của người kia chưa thấy, đã thoang thoảng hương thơm tự nhiên. Long Việt Bằng đẩy ra cửa ra, một cỗ hương khí kỳ lạ liền xông vào mũi.

Phía trước cửa sổ, bạch y nam tử đang im lặng đọc sách.

“Cửu thúc.”

Long Việt Bằng vui mừng đi đến cửa sổ, thuận tay đặt một bọc vải nặng lên bàn.

“Hôm nay con cũng mang theo rất nhiều sách cho thúc.”

“Tiểu Việt.....” Nam tử dáng người cao gầy ngẩng đầu lên, ôn nhu hỏi: “Mỗi lần con đến đều lấy nhiều sách như vậy, sẽ không bị người khác hoài nghi chứ?”

Thời khắc tinh tường nhìn thấy gương mặt của đối phương, Ngô Ảnh Trạch vậy mà lại lập tức mất hồn.

Người ở trong Chỉ Thủy là yêu ma mê hoặc lòng người.

Người trước mắt cũng không phải yêu ma, nhưng tựa như có mị lực hấp dẫn nhân tâm. Hàng mi tú lệ, chiếc mũi tinh xảo, bạc thân mỏng manh..... Mắt phượng kia hơi rũ xuống, mị nhưng không yêu.

Người này cao quý, xinh đẹp như băng tạc. Ngô Ảnh Trạch thật sự không tưởng tượng nổi, y cùng Thánh Thượng có tướng mạo bình thường kia là thân huynh đệ có quan hệ huyết thống.

“Sẽ không.” Long Việt Bằng lắc đầu: “Con ghét nhất là đọc sách, cho dù con nói với bọn họ con đem sách thả sông, bọn họ cũng sẽ không nói gì.”

“Tiểu Việt.....” Long Nhược Đình hình như cũng thấy được nam tử tuấn mỹ phía sau Long Việt Bằng, nâng mắt lên nói: “Nói vậy vị này chính là.....”

“Đúng.....” Hẳn chính là người lần trước con nói với thúc đó, nhi tử của đương kim Tể tướng – Ngô Ảnh Trạch.” Long Việt Bằng vô cùng bất mãn lại bổ sung một câu: “Hiện tại hẳn là hạ nhân của con.”

“Ảnh Trạch tham kiến Cửu vương gia.”

Ngô Ảnh Trạch hơi cúi người, mang theo ý cười tuyệt mỹ nói: “Hôm nay có phúc gặp được Cửu vương gia thiên nhân chi tử, cho dù Ảnh Trạch từ nay về sau bị Thái tử oán hận, cũng cảm thấy mỹ mãn.”

“Cái gì Vương gia.....” Thanh âm ôn dịu, thản nhiên nói: “Đều là chuyện quá khứ, hiện tại không cần nhắc lại.”

“Cửu thúc..... con tiếp tục kể chuyện xưa cho người nghe được không?”

Thấy Long Nhược Đình không vui, Long Việt Bằng lập tức chuyển đề tài.

“Ừ.”

Long Việt Bằng liếc Ngô Ảnh Trạch một cái, ngồi bên cạnh Long Nhược Đình. Hai người lập tức bắt đầu trò chuyện với nhau, xem Ngô Ảnh Trạch như không khí.

Biệt uyển Chỉ Thủy..... Quả thực tượng trưng tâm như chỉ thủy?

Tất cả lực chú ý của Ngô Ảnh Trạch trong giờ phút này đều đặt trên người Long Nhược Đình, nên dù bị xem nhẹ, cũng không oán thán. Nhất cử nhất động của y, từng nét cười đều bị hắn thu vào đáy mắt, hứng thú của hắn đối với y trở nên say mê nồng nhiệt.

Cửu vương gia thân mang danh phản bội thân ca ca, không vì năm tháng cô tịch làm mòn đi ý chí sinh tồn, ngược lại trở nên giống như thần tiên thánh khiết không nhiễm khói lửa nhân gian.

Cứ như vậy, không chỉ người bình thường, cho dù là độc ác như đương kim Thánh Thượng, cũng sẽ không nhẫn tâm xuống tay với Long Nhược Đình.

Lòng tham của con người, sau khi gặp mặt, lại càng muốn tiến thêm một bước. Ngô Ảnh Trạch cũng không phủ nhận, trong nháy mắt khi nhìn thấy đối phương đã bị mỹ mạo xuất trần kia mê hoặc. Hẳn thậm chí có chút ghen tị với hai má của Long Việt Bằng, có thể được đôi tay như ngọc kia chiều cố.

Ngô Ảnh Trạch nghĩ rằng Long Nhược Đình hẳn là chán ghét hắn. Nếu năm đó không có Ngô gia bọn họ phụ tá, Long Nhược Hồng cũng không thể dễ dàng đoạt đi tất cả của Long Nhược Đình, bao gồm cả tự do quý giá.

Lập trường bất đồng, bọn họ vốn dĩ là kẻ thù.

Về mặt Long Nhược Đình dịu dàng nghe Long Việt Bằng miệng lưỡi lưu loát, ngẫu nhiên ngẩng đầu vừa vặn đối diện với ý tứ sâu xa trong mắt Ngô Ảnh Trạch.

Hai người đều muốn nhìn thấy gì đó từ trong mắt đối phương, nhưng ánh mắt cả hai vẫn chỉ luôn tĩnh lặng vô ba.

Thời hạn một canh giờ đã đến. Long Việt Bằng đứng dậy, lưu luyến không thôi nói tạm biệt với Long Nhược Đình.

“Cửu thúc, chắc hẳn phải đi rồi.”

“Ừ, có rảnh lại đến.” Long Nhược Đình gật đầu, chỉ vào sách trên bàn nói: “Sách lần trước ngươi mang đến ta đã xem xong rồi, ngươi nên cầm về đi thì tốt hơn.”

Thừa dịp khi Long Việt Bằng thu dọn mọi thứ, Ngô Ảnh Trạch nhìn tên sách.

Tất cả đều là binh thư.

Thân thể nhu nhược của Cửu vương gia có thể xem binh thư sao? Ngô Ảnh Trạch đang muốn mở miệng hỏi, chợt nghe phía sau truyền đến một mùi hương, Cửu vương gia thoát tục kia đi đến bên hắn, thấp giọng nói câu:

“Lần sau, ngươi tìm cơ hội đến một mình.”

Thanh âm này, nhỏ đến mức chỉ hai người bọn họ có thể nghe, Ngô Ảnh Trạch hơi sửng sốt, cười gật đầu.

Trên đường trở về, Long Việt Bằng từ đầu đã trầm mặc rồi cứ nhìn không được hỏi:

“Cửu thúc nói gì với ngươi?”

“Hả?”

“Đừng giả ngu.” Long Việt Bằng không vui nói: “Y nhất định đã nói gì đó với ngươi.”

“Ồ.....” Ngô Ảnh Trạch dừng một chút, nghiêm trang nói: “Y bảo ta mau rút.”

“Ta biết ngay mà.....” Long Việt Bằng nhìn nhìn hắn, biểu tình không cam lòng, vô cùng vừa lòng nói thầm nói: “Nghe rồi thì nên hiểu, lần sau đừng theo ta đến Chỉ Thủy.”

Long Việt Bằng tuổi còn nhỏ không có chú ý trong mắt Ngô Ảnh Trạch đã hiện ra ý cười giảo hoạt.

Mà hai người này đang âm thầm ước định điều gì, hẳn dĩ nhiên là hoàn toàn không hay không biết.

Hết chương 2

Posted by Spum-chan on June 21, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/21/thuc-anh-de-nhi-chuong/ Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ mùa hè nóng bức năm đó.

Long Việt Bằng trong lúc vô tình đã thúc đẩy một thợ săn khôn ngoan cùng một hồ ly giảo hoạt gặp nhau.

Có lẽ đây là số mệnh, có lẽ đây là....số mệnh kiếp trước định sẵn.

Buổi chiều hè, oi bức đến mức gần như không thở nổi..... Ngô Ảnh Trạch đáp ứng lời mời, một mình đi vào Chỉ Thủy.

Đáng lẽ gặp mặt cùng “loạn thần tặc tử” là chuyện không thích hợp, nhất là thời điểm này Ngô Ảnh Trạch còn đang là một “trung thần”. Nhưng xin tha thứ cho người như hắn, trời sinh lòng hiếu kì của hắn đã mãnh liệt hơn người thường rất nhiều.

Tiếng đàn uyển chuyển ai oán, truyền đến từ nội viện sâu thẳm.

Như oán như sầu, như khóc như than, người nghe thấy không khỏi động lòng, tựa như có một vật sắc nhọn nào đó, vẽ nên một vết thương trên trái tim, vết thương dù nhỏ, lại âm ỉ đau.

Trong viện, nội đình, mỹ nhân một thân tuyết y, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ. Duy có tiếng đàn u buồn này, xuyên thấu không trung, thấm vào da thịt, chân thực đến thương tâm.

Ngô Ảnh Trạch lẳng lặng đứng nghe, không tiến về phía trước, Long Nhược Đình hình như cũng không phát hiện sự tồn tại của hắn, vẫn chuyên chú như cũ.

Xong một khúc, Ngô Ảnh Trạch cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, nhất thời có loại cảm giác như được siêu thoát.

Cửu vương gia này..... Thật là một người kỳ lạ.

“Người..... ở đây bao lâu rồi?”

Nghe thấy câu hỏi của Long Nhược Đình, Ngô Ảnh Trạch mới vỡ lẽ thì ra y cũng không phải là chú tâm đến mức quên hết mọi chuyện, vì thế mỉm cười trả lời:

“Ngài vừa đàn hết, Ảnh Trạch cũng vừa tới.”

Long Nhược Đình có chút đăm chiêu nhìn hắn một hồi, thần nhiên nói: “Lại đây ngồi đi.”

“Tạ ơn Cửu vương gia.” Ngô Ảnh Trạch chậm rãi đi vào lương đình, cố ý ngồi ở phía đối diện Long Nhược Đình.

Như vậy, bọn họ có thể dễ dàng quan sát lẫn nhau.

“Về sau không cần gọi ta là Cửu vương gia, cũng không cần dùng tôn xưng.” Phượng mâu xinh đẹp nhìn thẳng vào hắn: “Ta không thích như vậy, Ngô đại nhân.”

“Vậy a, Ảnh Trạch không quan không chức, làm sao dám nhận danh xưng ‘Đại nhân’ đây?” Ngô Ảnh Trạch cười khê nói: “Chẳng lẽ gọi là.....‘Nhược Đình’? ‘Ảnh trạch’? Ngài thích như vậy?”

“Cái này.....” Long Nhược Đình thoáng chần chờ, sau gật đầu đồng ý: “Tùy người đi.....”

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch gọi thử một lần, thấy đối phương không có biểu tình tức giận, ngược lại nhìn về phía cổ cầm trên bàn đá nói: “Mấy năm nay, ngày nào ngươi cũng đánh đàn sao?”

“Không có.” Long Nhược Đình lắc đầu: “Cầm là do gần đây Tiểu Việt mang đến cho ta, nơi này vốn không có..... cái gì cũng không có.”

Thanh âm này rất nhẹ, rất nhạt, không biết bao hàm loại cảm xúc gì, nhưng có thể biết được tình trạng của người sống trong Chi Thủy, cũng không dễ chịu gì.

Cái gì cũng không có.

Nơi Hoàng đế tạo ra, quả nhiên là một nhà giam tịch mịch. Trần ngập cô độc, khổ sở cùng tuyệt vọng.

Nhưng..... Ngô Ảnh Trạch không khỏi hồi tưởng, Thánh Thượng tâm tư kín đáo như thế, lại thật sự không nghĩ tới..... sẽ có người sẽ xông vào Chi Thủy sao?

“Người không hỏi sao?”

Long Nhược Đình thấy Ngô Ảnh Trạch không đáp, chủ động mở miệng.

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi vấn đề nên hỏi.” Long Nhược Đình bình tĩnh nói: “Lần trước có Tiểu Việt ở đây, không tiện nói, hiện tại không cần cố kỵ.”

Bảo Ngô Ảnh Trạch đơn độc tới là có mục đích. Đầu tiên, phải công nhận người Ngô gia trước mắt này có chút kỳ quái, nhưng vẫn là địch. Y phải thử hấn.

“Hỏi cái gì?” Ngô Ảnh Trạch lại cười: “Là hỏi vì sao người bảo ta đến một mình, hay là hỏi vì sao người lại tiếp cận với Thái tử?”

“Người biết.” Long Nhược Đình bình đạm nhướn mi.

“Nhưng.....” Ngô Ảnh Trạch nghiêng đầu, cười đến vô cùng mỹ lệ: “Ta cảm thấy không cần phải hỏi.”

“Thái tử tiếp xúc với loạn thần tặc tử, người không lo lắng sao?”

“Thái tử luôn làm theo ý mình, nếu chuyện gì bọn ta cũng lo lắng, chẳng phải sẽ chết sớm sao?”

“.....”

Long Nhược Đình nhất thời hiểu được, Ngô Ảnh Trạch cùng ấn tượng của mình về người Ngô gia xác thực không cùng một loại.

Rất.....kỳ lạ.

Ngô Ảnh Trạch đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh Long Nhược Đình, dịu dàng nói:

“Hơn nữa..... cho dù ta ngăn cản điện hạ, hấn cũng sẽ không nghe, có phải không?”

“Người như vậy mà là trung thần sao?” Long Nhược Đình quay đầu, cười như không cười hỏi.

“Đúng.” Ngô Ảnh Trạch gạt đầu, khoe miệng hơi nhếch lên: “Ta chính là một trung thần như vậy đó, một người chỉ làm việc theo suy nghĩ của một...trung thần.”

Long Nhược Đình nghe thấy đáp án này, cười nhạt, không nhắc lại nữa.

Thật đẹp... lần thứ hai nhìn thấy Long Nhược Đình, Ngô Ảnh Trạch cảm thấy người này so với trước đây càng đẹp hơn. Long Nhược Đình hấp dẫn người khác không chỉ vì vẻ ngoài xinh đẹp, mà còn vì loại cảm giác thánh khiết toát ra từ thân thể cấm dục kia. Khí chất băng lãnh như có như không, khiến người không dám tùy tiện tiếp cận, đồng thời, lại cực kỳ mâu thuẫn mà sinh ra loại dục vọng mãnh liệt muốn chạm vào.

Thân thể cao gầy, làn da tái nhợt, mái tóc đen dài tùy ý buông thõng xuống bờ vai... Trong lòng hấn bỗng sinh ra một loại cảm giác... là thương tiếc sao?

Cùng một mỹ nhân xinh đẹp đến vậy, khoảng cách lại gần như vậy, sức kiềm chế.... trở nên mỏng manh.

Ngô Ảnh Trạch theo bản năng đưa tay chạm vào sợi tóc kia, đến khi đối phương thần nhiên quay đầu thoáng nhìn, Ngô Ảnh Trạch mới mỉm cười buông tay, xoay người cầm lấy ấm trà, tự mình rót trà.

“Hôm nay thật nóng...” Cầm chén trà, nhàm chán nói băng quơ một câu.

Ừ.”

“Nhưng.... hình như người không hề thấy vậy, người rất lạnh.” Ngô Ảnh Trạch bình thản, ung dung, giống như hành động thất lễ vừa rồi chưa từng phát sinh: “Ồ bên người thật thoải mái.”

Một câu này không biết là đang ca ngợi hay châm chọc. Sắc mặt Long Nhược Đình không đổi, lãnh đạm nói:

“Thật không biết ta còn có tác dụng này.”

“Đừng hiểu lầm...” Ngô Ảnh Trạch cười xin lỗi, trong mắt chứa đầy chân thành: “Ý của ta là, người đẹp không giống phạm nhân, cho nên ta có thể hiểu lý do đương kim Thánh Thượng không đành lòng xuống tay với người.”

Sở dĩ mọi việc của Ngô Ảnh Trạch đều thuận lợi, không chỉ vì tướng mạo của hắn được người yêu thích, mà chủ yếu là hắn biến lời nói dối thành nói thật, lời nói thật trở thành lời nói ngọt ngào, êm tai. Nhưng mà lúc này, lời nói của hắn là thật lòng.

Chạm vào phần tóc phía sau, cảm giác mềm mại động lòng người lưu lại trên những đầu ngón tay, ở nơi nào đó trong tim, có cái gì đó dao động. Quay về nhà đã lâu, Ngô Ảnh Trạch hồi tưởng lại buổi chiều gặp mặt, mỉm cười mang theo hàm ý khó hiểu.

“Ảnh Trạch.....Huynh thật kỳ quái.”

Tô Tình không hiểu vị hôn phu của mình sao lại không chuyên tâm như vậy.

“Kỳ quái thế nào?” Ngô Ảnh Trạch thu lại ý nghĩ lơ đãng, cười dài nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt.

“Huynh cười khiến muội thấy sợ... Mỗi lần huynh cười như vậy, đều là điềm báo sẽ có người bị người trêu chọc.” Tô Tình khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ lại có ai đối nghịch với huynh rồi?”

“Không phải.” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng lắc đầu, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ vậy, ta không sao.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Ừm..... Đúng rồi, Ảnh Trạch.” Tô Tình nhớ lại một việc: “Nguyên nhi đã trở lại, nháo loạn đòi phải đến đây gặp huynh.”

“A? Vậy cho nó đến đây đi, ta cũng đã lâu không gặp Tiểu Nguyên. Trong nhà náo nhiệt một chút cũng tốt.”

“Nếu muội trở về nói cho nó biết, nó nhất định sẽ rất vui.”

“Ha ha....”

Vị hôn thê của Ngô Ảnh Trạch là nhi nữ của Lại bộ thượng thư, không lâu nữa bọn họ sẽ thành thân, bắt đầu cuộc sống bình thường như bao người,

Vận mệnh của người... ở năm hai lăm tuổi này sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc nhỏ khi nghe lời nói của thầy tướng số, loáng thoáng như ám chỉ điều gì.

Biến hóa năm hai mươi lăm tuổi... Là chỉ chuyện hắn quyết định cùng Tô Tình thành thân, hay là chỉ... việc hắn gặp người kia?

Hết chương 3

Posted by Spum-chan on June 22, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/22/thuc-anh-chuong-3/ Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Tác giả: Nhà Kỹ

Edit: Spum-chan

Lần thứ ba gặp lại, tĩnh lặng nhưng hòa hợp.

Lần thứ tư, thứ năm gặp lại, ấm trà chiều vẫn không thay đổi.

Không chỉ đơn độc gặp nhau, có đôi khi Ngô Ảnh Trạch còn thành tên mặt dày bám theo Long Việt Bằng đến Chỉ Thủy, bởi vì hắn cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt khác của Long Nhược Đình. Vẻ mặt mà chỉ có hai tử như Long Việt Bằng mới có thể thấy được, cực kỳ quý giá.

Lúc đi cùng Long Việt Bằng, Ngô Ảnh Trạch thường trầm mặc. Long Nhược Đình biết dụng tâm của hắn, cho nên hai người chỉ dùng ánh mắt để trao đổi, không nói một câu.

Hai người đều yên lặng chờ đợi thời cơ, cùng chờ đợi khoảng khắc trạng thái cân bằng kia bị phá vỡ.

Phụ thân Ngô Ảnh Trạch bệnh.

Những năm gần đây thân thể lão Tể tướng không được khỏe, nay lại nhiễm chút phong hàn, càng khó mà chuyển biến tốt.

Phụ thân liên tục nhiều ngày cáo bệnh không thượng triều, Ngô Ảnh Trạch cũng không có lí do gì đi theo phía sau Long Việt Bằng thu dọn tàn cục nữa, cho nên tất nhiên cũng xin về nhà nghỉ.

Ngô Ảnh Trạch ở yên trong nhà hai ngày, lần đầu tiên phát hiện ở nhà cả ngày thế này thật là buồn chán.

Mỗi ngày Tô Tình đều đến chăm sóc cha chồng tương lai. Mỗi khi Ngô Ảnh Trạch thấy nàng bày ra tư thái nữ chủ nhân sai sử hạ nhân, đều không nhịn được bật cười.

Ngô Ảnh Trạch là tình nhân trong mộng của nhiều nữ tử ở kinh thành, trước kia hắn cũng từng có tình nhân, nhưng đa số chỉ là gặp dịp thì chơi, chưa bao giờ thật sự nghiêm túc. Ngô Ảnh Trạch sống đến hơn hai mươi tuổi vẫn chưa hề nghĩ đến việc thành gia lập thất, cuối cùng vẫn là do phụ thân sắp xếp, đính ước cho hắn cùng thiên kim tiểu thư Lại bộ Thượng thư.

Hắn không thích Tô Tình, nhưng cũng chưa tới mức chán ghét. Tô Tình là loại nữ tử xinh đẹp, lại tự cho mình là thông minh, người như vậy hắn đã thấy nhiều. Hắn chưa bao giờ phản đối cuộc hôn nhân này, dù sao với hắn mà nói, thành thân cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Phụ thân thật sự già rồi, bằng không sẽ không ép buộc mình làm như vậy..... Ngô Ảnh Trạch hiểu, phụ thân muốn trước khi qua đời, có thể mở ra con đường tương lai tốt nhất cho mình.

“Ảnh Trạch à.....”

“Phụ thân, có gì muốn dặn dò sao?”

Mỗi ngày đi vào phòng phụ thân, khứu giác đều bị vị thuốc vô cùng dày đặc kia ăn mòn mất. Lão nhân gầy yếu ngồi trên giường nhìn hắn không chớp mắt, giờ đây có ai ngờ được ông chính là Ngô tướng vang danh khắp thiên hạ?

Ngô Ảnh Trạch đồng thời nhìn phụ thân, vô thức so sánh ông với đương kim Thành thượng. Cả hai nhìn như rất bình thường, nhưng lại cùng là loài hồ ly giả hoạt không hơn không kém. Ngoại trừ con cháu mình ra, sợ là bọn họ có thể đem bất kỳ ai ra lợi dụng.

“Ảnh Trạch.....” Ngô Ứng Thì cố sức ho khan vài tiếng, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Con lại đây.”

Ngô Ảnh Trạch thuận theo đi đến bên giường, ngồi xuống.

“Phụ thân ta đã già rồi..... Thân thể ngày càng sa sút.” Ngô Ứng Thì vươn cánh tay gầy, gắt gao nắm lấy cổ tay Ngô Ảnh Trạch: “Sau này vị trí của ta chính là của con”

“Phụ thân.” Ngô Ảnh Trạch cười nhẹ lắc đầu: “Thời gian của người còn rất dài, hiện tại nói chuyện này làm chi?”

“Không, thân thể của ta, ta tự biết rõ.....” Ánh mắt Ngô Ứng Thì mang đầy ý vị sâu xa: “Những ca ca và đệ đệ của con đều không nên thân, Ngô gia chỉ có thể trông cậy vào con.”

“Con biết.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu: “Ảnh Trạch sẽ không cô phụ kỳ vọng của người, Ảnh Trạch chắc chắn sẽ dốc sức phụ tá Thái tử..... Đương nhiên cũng sẽ thành thân với Tình như.”

“Ảnh Trạch.” Ngô Ứng Thì bỗng nhiên nhẹ nhàng bật cười: “Tính tình hài tử con ta hiểu rất rõ, hai mươi lăm năm nay con sống thế nào, ta đều thấy. Ảnh Trạch, con rất thông minh, làm việc cũng hiểu biết chừng mực, ta chưa bao giờ dạy con điều gì, cũng không muốn quản con làm gì..... Hôn sự của con và Tình nhi, là muốn tốt cho con.”

“Ảnh Trạch hiểu được.”

“Kết thân với Tô gia có thể giúp con củng cố địa vị. Nếu không phải vậy, ta cũng không muốn quản con..... Ảnh Trạch, con chính là niềm kiêu ngạo lớn nhất đời ta, ta không hy vọng con lại đi trên con đường mà ta đã đi năm xưa, nhưng con đã quyết định bước vào chốn quan trường, ta sẽ dốc hết toàn lực ủng hộ con..... Khụ khụ.....” Ngô Ứng Thì nhin không được ho khan vài tiếng, ngừng ho một lúc mới tiếp tục nói: “Con cảm thấy Thái tử đương triều là người thế nào? Con thấy hẳn đáng cho con trung thành hay không?”

Từ nhỏ đến lớn Ngô Ảnh Trạch chưa bao giờ nghe thấy phụ thân nói ra lời lớn mật đến thế. Ngoài dự đoán, nhưng cũng không lưu tâm.

“Là người rất thú vị.”

“Thú vị?” Ngô Ứng Thì không thể lý giải được cách nói này, có chút mê man lặp lại.

“Tóm lại..... Ảnh Trạch rất vui lòng ở bên cạnh hẳn.”

Từ phòng phụ thân đi ra, bỗng một cục thịt mềm mại nhào vào lòng Ngô Ảnh Trạch.

“Tỷ phụ.” Giọng điệu trẻ con ngọt ngào, êm ái mà Ngô Ảnh Trạch đã lâu chưa được nghe.

“Tiểu Nguyên?” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười sờ đầu Tô Nguyên: “Đến đây lúc nào?”

“Đệ vừa đến.” Tô Nguyên ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào: “Tỷ phụ, đã lâu không gặp huynh, đệ rất nhớ huynh.”

Nam hài miệng luôn gọi “Tỷ phụ” “Tỷ phụ”, khuôn mặt tròn tròn làm cho người ta nhin không được muốn nhéo nhéo vài cái.

“Huynh cũng rất nhớ đệ a, Tiểu Nguyên.”

Tô Nguyên năm nay chín tuổi, là đệ đệ ruột của Tô Tình, cũng là người duy nhất ở Tô gia mà Ngô Ảnh Trạch có thể nói là “thích”. Tô Nguyên vừa đơn thuần vừa đáng yêu, giống như có thể giúp cho Ngô Ảnh Trạch tìm lại thứ gì đó mà mình đã sớm mất đi. Hẳn yêu thương Tô Nguyên, có thể sánh như cảm giác của Long Nhược Đình đối với Long Việt Băng.

“Đứa nhỏ này.” Tô Tình ở bên cười nói: “Nó cứ thích quẩn lấy huynh thế đó, ngay cả tỷ tỷ là muội đây cũng không thềm để ý.”

“Đâu có.” Tô Nguyên vội vàng buông Ngô Ảnh Trạch ra, đi về hướng tỷ tỷ mình: “Nguyên nhi cũng thích tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng có giận mà.”

“A.....” Ngô Ảnh Trạch cười, nói với tỷ đệ bọn họ: “Đi ăn cơm đi, đêm nay Tiểu Nguyên ở lại đây đi .”

“Ha ha..... Đệ muốn tỷ phụ chơi với đệ.”

“Được, được.”

Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng mỉm cười. Đây là một loại cảm giác thoải mái, nhàn nhã khó có được. Được cảm giác này vây quanh, sẽ không muốn suy nghĩ đến những vấn đề phức tạp khác. Chỉ có thời điểm ngẫu nhiên trong thấy ánh trăng ngoài cửa sổ, ở nơi nào đó sâu trong tâm khảm, tình cảm thâm trầm che giấu mới từ từ nảy mầm.

Người kia..... hiện tại đang làm gì?

“Cửu thúc..... Cửu thúc?”

“Hửm?”

Long Nhược Đình chậm rãi quay đầu, ánh mắt mê man nhìn Long Việt Băng.

“Người đang ngăn người sao?”

“Không có..... Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới một việc.” Long Nhược Đình thở nhẹ ra một hơi, thần nhiên hỏi: “Đúng rồi..... Tùy tùng của con, mấy ngày nay hình như không thấy?”

“À.....Phụ thân bị bệnh, cho nên hẳn phải về nhà chăm sóc.” Long Việt Băng trả lời rõ ràng, sau đó khó hiểu ngẩng đầu lên: “Cửu thúc hỏi hẳn làm chi? Không phải người không thích hẳn đến đây sao?”

“Ừ.....”

Long Nhược Đình nhẹ nhàng gạt đầu, dời tầm mắt đi nơi khác.

Ngô Ảnh Trạch nhiều ngày không đến. Không phải chỉ việc hấn đến cùng Long Việt Bằng, mà là chỉ việc hấn đến một mình.

Thì ra là Tể tướng..... bị bệnh sao?

Trải qua một thời gian dài ở chung, Long Nhược Đình dần dần hiểu được, Ngô Ảnh Trạch thật sự rất khác biệt với những gì y biết về “người Ngô gia” trước kia. Hình như hấn không trung thành đến mức ngu ngốc, suy nghĩ cũng khác xa với người bình thường.

Nam nhân như vậy, tốt nhất là không nên trêu chọc. Hành vi khó nắm bắt, ánh mắt bình tĩnh vô cảm. Nhưng, hấn phải phục tùng y, bởi vì chỉ có nam nhân đáng sợ như vậy, mới có năng lực giúp y thực hiện nguyện vọng.

Kỳ thật..... ở cùng với Ngô Ảnh Trạch cũng là một chuyện vui vẻ. Không vô nghĩa, không tịch mịch.

Nhưng..... nguyện vọng vẫn phải thực hiện.

Cho nên.....y nhất định không thể làm ra chuyện dư thừa gì đó, gây trở ngại cho mình.

Hết chương 4

Posted by Spum-chan on June 22, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/22/thuc-anh-chuong-4/ Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Đã hai tháng hai người không gặp nhau, mùa hạ nóng bức kia đã tri bất giác trôi qua.

Không khí không ẩm thấp khó chịu, thi thoảng thổi qua một cơn gió nhẹ, nhắc nhở mọi người mùa thu sắp đến.

Ngô Ảnh Trạch bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghĩ nhiều đến chuyện tình cảm dư thừa. Hấn được phụ thân an ban nhậm chức Trung thư (Phụ tá của Thượng thư), chính thức bắt đầu con đường làm quan. Mặc dù có phụ thân, Tô Thượng thư thậm chí là Hoàng đế ở phía sau hậu thuẫn, nhưng trong triều người âm thầm che bai thân phận của Ngô Ảnh Trạch cũng không ít. Cũng chỉ có cách mau chóng lập ra thành tích, chứng thực tài năng bản thân mới có thể khiến những người kia ngoan ngoãn cảm miệng.

Khi Ngô Ảnh Trạch đối mặt với mở công viên bề bộn không chút thú vị này, có đôi lúc ký ức bị một khối cảm xúc nào đó khơi dậy, sẽ vô cùng nhớ nhung tính cách tinh quái của Long Việt Bằng cùng bạch y mỹ nhân trong Chỉ Thủy.

Kỳ thật..... đối phương có nhớ đến hấn hay không. Chính hấn cũng không biết.

Vào một ngày, khi Ngô Ảnh Trạch được Hoàng đế triệu kiến, gặp được Thái tử vẫn chưa rời đi. Long Việt Bằng nhìn về phía hấn nháy mắt nói:

“Người mất tích lâu nhĩ.”

“Việt nhi, hiện tại Ảnh Trạch mang nhiệm vụ trong người, cho nên tạm thời không thể ở cùng người.” Hoàng đế thay Ngô Ảnh Trạch trả lời: “Đợi hấn làm xong mọi việc, các người có thể gặp mặt mỗi ngày.”

“Ảnh Trạch phải làm quan ?” Long Việt Bằng nghiêng đầu hỏi.

“Ảnh Trạch tương lai phải phụ tá Thái tử điện hạ, hiện giờ đương nhiên sẽ có chức vị.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười nói.

“Làm quan gì?”

“Trung thư thị lang, sau khi làm xong.....chính là Tể tướng.”

Cho dù là trước mặt Hoàng đế, Ngô Ảnh Trạch cũng không e dè mà nói. Hắn biết Hoàng đế sẽ không để ý.

“Vậy chẳng phải là nói.....” Về mặt Long Việt Bằng nhất thời suy sụp, thì thảo nói: “Về sau chúng ta còn phải gặp mặt mỗi ngày? Người đúng là âm hồn bất tán.....”

“Đúng vậy.” Ngô Ảnh Trạch khoái trá gật đầu.

“Phụ hoàng.....”

“Việt nhi, không được nói lung tung.” Hoàng đế xoa xoa đầu Long Việt Bằng, nghiêm túc mà từ ái nói: “Ảnh Trạch là người trầm lựa chọn. Có Ảnh Trạch khuyên bảo, mấy chuyện ngu xuẩn người làm có thể ít đi một chút.”

“Phụ hoàng — ta tình nguyện đổi người xấu hơn một chút!” Long Việt Bằng bắt mồm hét lớn: “Hắn ở bên cạnh ta, thể diện của ta đều bị đoạt đi hết, còn dạy ta ngu ngốc thêm hay sao?”

“Việt nhi.....Lời nói ngu xuẩn này là ai dạy người!?” Hoàng đế tức giận.

Không học thức, không phong độ, Thái tử cổ quái vô đạo đức này, mỗi lần đều có thể làm cho Ngô Ảnh Trạch cười đến đau sốc hông. Trên đường trở về, Long Việt Bằng vẫn lải nhải oán giận, tâm trạng Ngô Ảnh Trạch rất tốt nên nhận lấy toàn bộ.

Cuối cùng nói đủ rồi. Long Việt Bằng quay đầu khoát tay với Ngô Ảnh Trạch, rộng lượng nói:

“Người có thể đi rồi.”

Trong đầu Ngô Ảnh Trạch chợt hiện ra câu “lợi dụng xong liền vứt bỏ” khiến cho ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn cười.

“Tạ điện hạ ban ân.”

Hắn đi được vài bước, bỗng nhiên nhớ lại cái gì đó.

“Điện hạ..... nơi đó, ngài còn đi sao?”

Ngô Ảnh Trạch hỏi nhỏ, lo lắng xung quanh có người nghe thấy.

“Thì cũng có.” Long Việt Bằng tà mắt đáp: “Nhưng người quan tâm chuyện này làm gì hả?”

Ngô Ảnh Trạch giật mình, gật đầu cười: “Điện hạ nói đúng, chuyện này xác thực không liên quan đến Ảnh Trạch..... Ảnh Trạch cáo lui.”

Lâu rồi không đến Chỉ Thủy, nơi này vẫn không hề thay đổi. Chỉ là, đã sắp đến mùa thu, điểm thêm cho nơi này một nét hiu quạnh. Có vẻ yên tĩnh nhưng lạnh lùng, càng thêm cô tịch.

Tiếng đàn ai uyển động lòng người, mỹ nhân tao nhã thanh thoát. Chính tai nghe thấy, tận mắt chứng kiến, lại bỗng nhiên có loại xúc động đã lâu không thấy.

“Đã lâu không gặp.”

Cầm âm bao phủ tiếng nói nhẹ nhàng của Ngô Ảnh Trạch. Hắn cũng không để ý đối phương có nghe thấy hay không.

Cầm âm ngưng lại.

“Mấy ngày nay có khỏe không?” Ngô Ảnh Trạch dịu dàng mỉm cười.

“Thì ra người còn nhớ nơi này.” Long Nhược Đình nâng lên đôi mi thanh thoát, tầm mắt dừng ở chỗ hắn: “Ta còn nghĩ..... người sẽ không đến nữa.”

“Ta vì sao không đến?” Ngô Ảnh Trạch khẽ cười đi vào trong đình, đến bên cạnh Long Nhược Đình: “Tuy rằng bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn nhớ đến nơi này.”

“Không biết nơi này có gì đáng nhớ?”

“Người.” Ngô Ảnh Trạch trực tiếp đáp một cách tự nhiên.

Bộ dạng lạnh lùng của Long Nhược Đình giống như đang thầm oán trách. Hắn thích ngấm y như thế.

“Ta.....?” Long Nhược Đình nhẹ nhàng quay đầu đi, thản nhiên nói: “Thật nên cảm tạ a.”

Ngô Ảnh Trạch thấy đối phương không muốn tiếp tục đề tài này, thức thời mà chuyển trọng tâm. Ánh mắt hắn rơi trên cổ cầm.

“Cầm của ngươi là ai dạy?”

“Mẫu thân ta.”

“Đàn rất hay.”

“Năm xưa bà chính là tài nữ đệ nhất kinh thành.”

“Vì sao lại tấu khúc nhạc bi thương như vậy?”

“Bởi vì ta không biết khúc nhạc vui nào.”

Ngô Ảnh Trạch không biết bản thân cứ đối thoại như vậy sẽ được cái gì. Nhưng hít thở chung một bầu không khí với Long Nhược Đình, có thể khiến cho thể xác và tinh thần hắn rất thư thả.

Đây là cảm giác từ trước tới nay chưa từng có. Hứng thú của hắn đối với Long Nhược Đình, có lẽ đã vượt quá giới hạn.

“Kỳ thật cuộc sống nhàn hạ cũng không phải không tốt.....” Ngô Ảnh Trạch cúi đầu phát ra một tiếng cảm khái.

“Người thích cuộc sống vô sự sao?”

“Đúng..... Ít nhất mỗi ngày sẽ không phải luống cuống tay chân.” Ngô Ảnh Trạch cười nghịch ngợm: “Tốt hơn nhiều so với mấy đại thần vừa nhiều chuyện, vừa giả dối.”

“A?” Khóe môi Long Nhược Đình nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười mỹ lệ: “Thông minh như ngươi, cũng có lúc không thể ứng phó được?”

“Đương nhiên là có.....” Ngô Ảnh Trạch gật đầu: “Huống chi, mỗi ngày đều không có thời gian đến gặp ngươi, đó mới là chuyện ta phiền não nhất.”

Câu này ẩn chứa hàm ý ái muội, không khí như ngừng lưu chuyển.

“Tiểu Việt có nhắc tới.....” Long Nhược Đình hé môi, phát ra thanh âm cứng ngắt: “Người..... hình như có một vị hôn thê.”

“Ừ.” Ngô Ảnh Trạch trực tiếp thừa nhận: “Điều này rất quan trọng sao?”

“Chẳng lẽ không quan trọng?”

“Ít nhất ta không thấy quan trọng hơn việc này.....”

Ngô Ảnh Trạch lắc đầu, đưa tay khoát lên vai Long Nhược Đình khẽ vuốt ve, cảm thụ xúc giác nơi bàn tay.

“Người rất gầy..... Không chịu ăn uống cho tốt sao?”

Long Nhược Đình run lên, nhanh chóng gạt đi cánh tay trên vai mình, đứng lên nói: “Xin đừng chạm vào ta!”

Thanh âm trầm xuống, hai người lâm vào tình trạng trầm mặc mà xấu hổ.

Sau một lát, Ngô Ảnh Trạch nhún nhún vai, bất đắc dĩ đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Thất lễ .”

“Người có thể đi rồi.” Long Nhược Đình xoay người, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

“Nhược Đình.....”

“Người còn có chuyện gì?”

“Có phải từ nay về sau ta không thể..... đến đây nữa?” Nghi vấn thăm dò.

“.....”

Nhưng lúc này đây, câu trả lời khẳng định không được nói ra. Sau một thoáng do dự, chỉ là một câu trả lời mơ hồ.

“Tùy người.”

Ngô Ảnh Trạch nhất thời biết được tâm tư phức tạp của đối phương. Hắn mỉm cười nhìn thân ảnh của Long Nhược Đình, dáng người thon gầy, tóc đen buông xõa, trong lòng dâng lên yêu thương vô hạn.

“Nhược Đình.....”

“.....”

“Nhìn ta, nói cho ta biết..... Người cô độc không? Người cần ta ở bên cạnh người sao.....” Âm sắc trầm thấp ẩn chứa mị lực hoặc nhân, đánh vào nơi sâu thẳm trong linh hồn: “Ồ trong lòng người, rốt cuộc là có ta hay không?”

“Đừng nói nữa!”

Tiếng gầm nhẹ dồn dập để lộ nội tâm bất an. Ngón tay dần siết chặt lại, tạo thành quyền.

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch đi đến gần bóng lưng kia, tách từng ngón từng ngón tay đang siết chặt của y ra.

“Ta..... thích người.”

Quên Tô Tình, quên thân phận của mình và y. Ngô Ảnh Trạch chỉ muốn an ủi con người cô độc trước mặt này.

Ngay lúc này, hết thấy đều như ngưng đọng, ước vọng hắn ghi khắc trong lòng, thì ra vẫn luôn đơn thuần như thế.

Cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không do dự. Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng xoay y lại, hôn lên cánh môi đang run rẩy kia.

Nụ hôn nhẹ nhàng, hoàn hảo đến kỳ lạ.

Hết chương 5

Posted by Spum-chan on June 23, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/23/thuc-anh-chuong-5/ Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tiếp xúc thân mật, bắt đầu trầm luân.

Nụ hôn dịu dàng kết thúc, Ngô Ảnh Trạch buông Long Nhược Đình ra.

Khuôn mặt tái nhợt nhiễm một tầng ửng đỏ, mắt phượng thon dài che dấu mí thái ngượng ngùng. Long Nhược Đình rũ mi, thản nhiên nói:

“Hiện giờ..... người có thể đi rồi chứ?”

Tuy giọng điệu không mang theo tình cảm, nhưng Ngô Ảnh Trạch lại cảm thấy mỹ nhân trước mắt trở nên rất khả ái.

“Nhược Đình, người dạy ta nên bắt người làm sao bây giờ.....?”

Ngón tay dịu dàng chạm vào hai má y, Ngô Ảnh Trạch cười vô cùng vui vẻ.

Từ ngày đó về sau, giấc mộng ngọt ngào cũng theo đó kéo dài. Ngô Ảnh Trạch cho dù bận đến đâu, cũng sẽ cố gắng dành chút thời gian đến Chỉ Thủy, hưởng thụ khoảnh khắc hai người bên nhau.

Đến nay Ngô Ảnh Trạch vẫn thỉnh thoảng nhớ lại khoảng thời gian kỳ diệu ấy, mỗi lần như vậy trong lòng đều dâng lên ngọt ngào pha lẫn chút chua xót. Dè dặt bên nhau, thân mật lại có chút xa cách, không biết vô tình hay cố ý mà khiêu khích lẫn nhau..... Vốn chỉ là muốn an ủi một linh hồn tịch mịch, nhưng không biết từ lúc nào mà bất giác trở thành một trò chơi tình yêu, hắn thậm chí còn làm trái nguyên tắc bản thân, tham luyện một thứ quá mong manh dường như chỉ chạm nhẹ vào là vỡ nát, đó là chút hạnh phúc bé nhỏ, là cuộc sống tách biệt thế nhân.

Kỳ thật không phải Ngô Ảnh Trạch không phát hiện hàn ý sâu tận trong mắt y, nhưng hắn không muốn vạch trần.

Mỗi lần Ngô Ảnh Trạch đến Chỉ Thủy đều rất cẩn thận, cho dù bọn thị vệ trong Chỉ Thủy đã ngầm đồng ý sự tồn tại của hắn, nhưng hắn cũng không quên giới hạn thân phận của hắn và Long Nhược Đình. Người trong Chỉ Thủy không được phép ra ngoài, những vật dụng cần thiết thường ngày đều do người bên ngoài mang đến

Vào một ngày, Ngô Ảnh Trạch đi tìm Long Nhược Đình, từ xa thấy có mấy người đang đứng trước cửa Chỉ Thủy. Cẩn thận ngấm lại, thì hôm nay chính là ngày chuyển vật phẩm vào Chỉ Thủy.

Sau khi trao đổi vật phẩm, Ngô Ảnh Trạch phát hiện thị nữ cầm điếu tên Tiểu Tam bên cạnh Long Nhược Đình đang vội vàng giao cho thái giám một thứ gì đó.

Căn cứ hình dạng, thứ kia hắn là lá thư.

Ngô Ảnh Trạch dựa vào gốc cây, như có chút dăm chiêu mà nhướn mi.

Có thư cũng không có gì là kỳ quái. Người trong Chỉ Thủy đã định phải rời xa người thân, cô độc sống hết quãng đời còn lại, viết lá thư trao đổi với gia đình cũng không phải không được. Nhưng mấu chốt là..... người trong Chỉ Thủy là được tỉ mỉ lựa chọn, không thể nói cũng không thể viết, Long Nhược Đình toàn sử dụng con số để gọi tên bọn họ..... Người duy nhất biết chữ, cũng chỉ có bản thân Long Nhược Đình mà thôi.

Lá thư này..... là cái gì?

Ngô Ảnh Trạch không tự hỏi nữa. Lấy tâm tư kín đáo của hắn mà nói, tiếp tục nghĩ nữa, chỉ sợ sẽ phá hỏng tâm tình hôm nay.

Mục đích hiện tại của hắn chính là đi gặp Long Nhược Đình, tạm thời không nghĩ đến mấy vấn đề khác.

Nhưng từ nay về sau, hắn đã thâm hiểu rõ.

“Nhược Đình.....”

“Hửm?”

“Người thật xinh đẹp.....”

“Mỗi ngày đều nói, người nói đủ chưa?”

“Chưa.” Khẽ cười bốn cợt: “Ai nha! Ta khen người thật lòng đó.”

“Ngô Ảnh Trạch..... Mỗi ngày người thật rảnh rỗi.....”

“Đâu có, ta bận nhiều việc lắm a” Đầu hơi gục xuống, hôn lên trán người kia, dùng ngữ điệu thân thiết đến kỳ lạ tiếp tục nói: “Nhưng vì người, dù thế nào cũng phải dành ra thời gian để đến đây.....”

“Phụ thân người không nghi ngờ người đang làm gì sao? Thê tử chưa cưới kia của người cũng không quan tâm?” Long Nhược Đình nghi hoặc hỏi.

“Phụ thân ta chưa bao giờ quản ta.” Ngô Ảnh Trạch nhanh chóng ôm y vào lòng: “Về phần Tình nhi, nếu nàng có thể quản ta..... ta đã không phải là Ngô Ảnh Trạch .”

“Người thật nhẫn tâm.....”

“Nhược Đình.” Ngô Ảnh Trạch cười ha ha: “Cứ nhắc tới Tình nhi mãi, ta sẽ hiểu lầm là người đang ghen đó.”

“Ta không thể so sánh với thiên kim nhà Thượng thư đại nhân a.” Long Nhược Đình rĩ mi nói: “Hơn nữa..... cho dù ta ghen, người cũng sẽ không hủy bỏ cuộc hôn nhân này phải không?”

“Hủy bỏ hay không, tùy người quyết định.” Khuôn mặt Ngô Ảnh Trạch mang theo ý cười: “Nếu người nói cho ta biết, không có ta người sẽ sống không nổi..... Ta sẽ lập tức hủy bỏ hôn ước này.”

“Người nằm mơ đi.” Nhận lại là một cái liếc mắt xem thường.

Long Nhược Đình biết, Ngô Ảnh Trạch chỉ đang vui đùa thôi. Nam nhân thông minh này cho dù có mê muội, nhưng lúc nên tỉnh táo vẫn sẽ rất tỉnh táo.

Thứ Long Nhược Đình muốn cũng không phải là một con rối tình yêu, mà là.....

“Ha ha.....” Ngô Ảnh Trạch cười, lại nhẹ giọng nói: “Một lúc nào đó, ta sẽ nghĩ cách thả người ra.”

Long Nhược Đình muốn, chính một câu như vậy, một loại suy nghĩ như vậy.

Y nhìn Ngô Ảnh Trạch thật sâu, còn dùng biểu tình thật nghiêm túc nói:

“Không được quên lời người đã nói hôm nay.”

“..... Ừ.”

Ngô Ảnh Trạch hơi nhú mày, gật đầu mỉm cười.

Có được câu trả lời khẳng định của hắn, Long Nhược Đình lại mãi mê chìm vào suy nghĩ kế hoạch của y, lại không ngờ được Ngô Ảnh Trạch nhạy cảm, đã nhận ra mọi chuyện.

Sau đó, mùa thu đến. Trung thư lại nghênh đón một kì bận rộn khác.

Tình trạng thân thể của Ngô Ứng Thì ngày càng nguy cấp, ngoại trừ các quyết sách trọng đại ra, sự vụ khác đều giao chủ thủ hạ xử lí. Nhiệm vụ giao cho Ngô Ảnh Trạch ngày càng tăng, nhưng với hắn mà nói, cũng là có lợi cho việc thăng chức.

Hồ phụ sinh hồ tử. Có người cho rằng, nhi tử của Ngô Ứng Thì, sẽ càng khó đối phó hơn cả phụ thân hắn.

Ngô Ảnh Trạch cũng không biết a dua nịnh hót, luôn xử sự đúng mực, tùy thời tùy chỗ khiến người ta có một ấn tượng rất tốt, hơn nữa vì chỗ dựa của hắn rất nhiều, nên triều thần chê bai hắn cũng càng ngày càng ít. Cho dù trong thời gian ngắn hắn đã lên đến địa vị cao như Phó tướng, thì cũng không có ai dám công khai phản đối.

Sau khi thăng chức, Ngô Ảnh Trạch mất rất nhiều công sức mới rút ra được nửa ngày rảnh rỗi để đến Chỉ Thủy.

Trời đã se lạnh, nhưng Long Nhược Đình vẫn mặc bạch sam mỏng manh như trước, đứng trong đình xuất thần ngắm nhìn cỏ cây trong viện.

Hiếm khi có ngày không nghe thấy tiếng đàn.

“Người ngăn ngó gì đó?”

“Người đã đến rồi.....?” Long Nhược Đình nghe thấy giọng nói quen thuộc, có chút kinh ngạc quay đầu lại.
“Đúng, cuối cùng cũng xong việc.....” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười nói: “Nhiều ngày không gặp vậy rồi, nhớ ta không?”

“..... Người nói xem?”

Long Nhược Đình dụi dụi mắt nhưng có chút áy náy hỏi lại, hơi mào cảm xúc muốn ôm lấy y của Ngô Ảnh Trạch.

“Đương nhiên là.....”

“Không nhớ.” Long Nhược Đình mỉm cười đáp lại.

“Người đúng là biết cách làm tổn thương tim ta.....” Ngô Ảnh Trạch treo lên thần sắc bi thương ôm lấy y, lập tức thu lại ý cười.

“Nhược Đình.....”

“Hửm?”

“Mấy ngày nay..... có ăn cơm dàng hoàng không?”

“Có.”

“..... Nói dối.” Ngô Ảnh Trạch vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh kia, lẩm bẩm nói: “Ta cảm thấy người gầy đi rồi.”

Long Nhược Đình không nói gì.

“Có ngủ ngon không?”

“Có.”

“Nói dối.” Ngô Ảnh Trạch nhìn vết thâm quầng trên mắt y, nghiêm túc nói: “Nhất định là người nhớ ta quá nên không ngủ được.”

“Người không thể cầm miệng lại sao?”

“Nhược Đình.....”

Thấy đối phương còn muốn nói tiếp, Long Nhược Đình nhú mồm, sau đó lại chủ động đem môi của mình dán lên môi của Ngô Ảnh Trạch.

Trong phút chốc..... sét đánh xuống núi lửa.

Nhớ nhưng chồng chất mấy ngày nay, ào ạt tuôn trào.

Khác với lần trước, nụ hôn này thật sâu, lửa nóng dây dưa, nồng đượm hơi thở sắc dục.

Long Nhược Đình nhận ra bản thân đã phạm sai lầm, lúc muốn tránh đi, đôi tay mạnh mẽ kia đã không cho y đường thối lui.

Hết chương 6

Posted by Spum-chan on June 23, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/23/thuc-anh-chuong-6/ Đăng bởi: admin

8. Chương 8: [] Chương 7

CHƯƠNG 7

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Nhược Đình..... Người đây là tự tìm đường chết.”

Đôi môi bị chiếm đoạt cuối cùng cũng được giải phóng, sau đó thân thể bị ôm lấy nhấc bổng lên không trung, đi về phòng.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đó, bất kì ai cũng có thể đoán được. Long Nhược Đình hít một hơi thật sâu, ngoan ngoãn tựa đầu lên hõm vai Ngô Ảnh Trạch.

Chuyện này vốn cũng nằm trong kế hoạch..... tuy rằng xảy ra sớm hơn dự định một chút.

“Như thế này..... là người ngầm đồng ý?” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười nhìn người trong lòng, trầm thấp nói: “Ai nha! Ta đang muốn làm chuyện xấu với người đó.”

“Ảnh Trạch.....” Thanh âm trầm thấp hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng lúc trước, mà tràn đầy mị lực dụ hoặc: “Người muốn ta sao.....?”

“Muốn.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu trực tiếp thừa nhận: “Vô cùng muốn.”

“Nếu muốn.....” Ánh mắt Long Nhược Đình tà mị gắt gao quan sát Ngô Ảnh Trạch, khóe môi lộ ra nụ cười dịu dàng động lòng người: “Nếu muốn, dùng lòng trung thành của người đổi lấy.”

“Người nói..... trung thành?” Ngô Ảnh Trạch muốn xác định lại suy nghĩ của mình.

“Đúng, trung thành.” Long Nhược Đình bình tĩnh lặp lại hai chữ này.

Cửa phòng ngủ vẫn mở. Gió nhẹ nhàng thổi qua, bên trong tỏa ra hương thơm tự nhiên, cũng chính là hương thơm đặc biệt trên người Long Nhược Đình khiến người ta trầm luân, say đắm. Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng đặt người trong lòng lên giường, cười như không cười gạt đi những sợi tóc đen óng tán loạn trên trán người kia.

“Người muốn trung thành như thế nào?”

“Ta muốn..... lòng trung thành của người đối với Long Nhược Hồng.”

Thì ra..... là như thế.

Ngô Ảnh Trạch bỗng nhiên muốn cười. Hắn là người thông minh, tất nhiên hiểu được ý của Long Nhược Đình.

Người này nhìn qua tựa hồ rất nhu nhược..... kỳ thật lại không hề đơn giản. Lòng can đảm rất lớn, cũng rất tự tin. Nếu bị vẽ bề ngoài của y làm cho mê muội, khẳng định sẽ phạm sai lầm.

Long Nhược Đình đã tính toán từ trước, y không cần hẳn bầu bạn, không cần sự quan tâm của hắn, không cần tình yêu của hắn, mà là cần năng lực của hắn. Y hôm nay đặt tất cả vào một ván cược, cược xem sự mê luyện của hắn đối với y, rốt cục có sâu đậm hay không.

Quả nhiên..... cảm giác hạnh phúc chỉ là ảo mộng, thời gian ngọt ngào vừa qua cũng chỉ là giả dối, sâu trong đôi mí nhãn hoặc nhãn kia vĩnh viễn chính là hàn băng không thể hòa tan, lạnh lẽo khiến lòng người đau đớn .

Tình yêu so với tự do, so với quyền lực, vậy tình yêu, rốt cuộc còn có tác dụng gì?

Đối với kết quả ngày hôm nay, Ngô Ảnh Trạch không hề bất ngờ.

Ngô Ảnh Trạch không bất ngờ, không đau lòng, không hối hận, không phẫn nộ, hắn không có bất kỳ cảm xúc nào cả, tựa như tất cả những thứ đó đã theo hai chữ “trung thành” kia biến mất, tan vào hư vô.

Ngô Ảnh Trạch vẫn rất dễ tâm chuyện lá thư của Tiểu Tam lần trước. Hắn rất quan tâm, cho nên đã đi tra xét.

Phái tâm phúc bắt đầu tra xét từ nơi nhìn thấy lần trước, mười ngày sau, kết quả lại là Long Nhược Đình và phó sứ Khu Mật Viện Diêu đại nhân có âm thầm liên lạc với nhau.

Xem ra, liên hệ giữa bọn họ đã không phải chuyện ngày một ngày hai.

Trung thư quản lý chính vụ, Khu Mật Viện chương quản binh quyền. Ngô Ảnh Trạch không thể không bội phục bản lĩnh của Long Nhược Đình, trong vài năm y đã thu phục hết những người bên cạnh, hơn nữa hiện tại còn lưu lại thế lực trong triều.

Từ sau khi Ngô Ảnh Trạch biết việc này, vẫn không nói ra, cũng không để lộ trước bất kì ai. Hắn không biết là mình muốn tiếp tục quan sát động tĩnh của Long Nhược Đình, hay là cố tình xem nhẹ chuyện này.

Nhược Đình.....

Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt xinh đẹp kia, hắn muốn ngừng ý cười bên môi mình, nhưng lại không đủ sức.

Nhược Đình.....

Nếu có thể, lời nói này, ta thật hy vọng không phải sự thật.

Nếu đây không phải sự thật..... Ta nghĩ ta sẽ thật lòng yêu thương người, đối xử với người thật tốt..... Thậm chí, có thể vi phạm nguyên tắc của mình, vì người mà hủy bỏ hôn ước.

Mỗi ngày ở cạnh người, ta rất hạnh phúc. Kỳ thật, trong hai mươi lăm năm qua, đây là lần đầu tiên ta có cảm giác đó.

Vì sao..... Không thể để cho tháng ngày bình yên ấy tiếp tục? Hay là vì..... người đối ta, vốn không hề có tình cảm sao?

Ngô Ảnh Trạch cúi người hôn lên môi Long Nhược Đình, tinh tế lướt theo viền môi xinh đẹp của y, liếm qua chiếc cằm nhọn, mút lấy xương quai xanh duyên dáng kia.

Thanh âm ướt át, thoáng run rẩy, gợi lên ham muốn bị che dấu.

Long Nhược Đình, hãy nhớ kỹ..... Ngô Ảnh Trạch, không phải một người dễ dàng bị mê hoặc như vậy. Cho dù..... có lẽ hắn thực sự yêu người.

“Nhược Đình.....Trung thành của ta, toàn bộ cho người.”

Thanh âm trầm thấp, ngữ điệu chân thành, biểu tình thành kính, tựa như lời thề non hẹn biển dưới sự chứng giám của minh nguyệt.

Long Nhược Đình nghe thấy đáp án, tay chủ động vòng qua ôm lấy lưng Ngô Ảnh Trạch, đồng thời chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngô Ảnh Trạch khá bất ngờ, khóe môi gợi lên một mặt cười trào phúng.

Nhược Đình..... Người là an tâm sao? Người lúc này..... muốn cam nguyện giao ra thân thể rồi lại trốn tránh sự thật sao?

Ta không cho phép..... Ta muốn người mở to mắt, nhìn ta. Nhìn ta như thế nào từng chút...từng chút chiếm đoạt người.

Lại cúi đầu tinh tế duyên hôn lần nữa, động tác trong tay cũng dần trở nên mạnh mẽ. Thanh âm thở dốc cùng rên rỉ hòa lẫn vào nhau, khóe mắt Long Nhược Đình trào ra một dòng lệ thủy.

“Nhược Đình.....”

Tiếng gọi vô cùng dịu dàng, hoàn toàn tương phản với động tác thô bạo xé rách y sam, đối lập rõ ràng.

Thân thể mê người hoàn toàn bại lộ trong không khí. Làn da trắng như ngọc, khung xương mảnh khảnh, vóc dáng tiêm gầy, không mềm mại như nữ nhân, nhưng lại bằng thanh ngọc khiết, mỹ lệ không thể tả.

Trên khuôn mặt tái nhợt nổi lên một tầng ửng đỏ, hai cánh môi run run khép mở, nhũ tim hồng nhạt..... kích thích từng sợi dây thần kinh của Ngô Ảnh Trạch.

Nhược Đình..... Người nhất định phải tin tưởng rằng ta yêu người, ta yêu người đến mức vứt bỏ tất cả, yêu người đến phản bội quân chủ..... Ta đã sắp hoàn toàn bị người mê hoặc.

Ngô Ảnh Trạch xoa nắn hạ thể Long Nhược Đình, cảm thấy dục vọng trong tay dần dần ngắc đầu, hé miệng ngậm lấy nhũ tiêm mẫn cảm phía trước, ra sức dục vọng hút, thân thể Long Nhược Đình khẽ run rẩy, nhanh chóng tiết ra trong lòng bàn tay hắn.

“Nhanh thật..... Người bình thường không tự làm sao?” Ngô Ảnh Trạch cười bốn cợt nói.

Long Nhược Đình không phản ứng, nhắm mắt không đáp.

“Nhược Đình?”

Nhìn đôi mắt phượng luôn nhắm chặt, hứng thú muốn hành hạ người trước mắt lần đầu tiên bị khơi dậy trong lòng Ngô Ảnh Trạch.

Mở mắt ra, nhìn ta.

Nâng lên đôi chân thon dài, lộ ra mật huyết chưa bị ai chạm tới, Ngô Ảnh Trạch cố ý không dùng thuốc bôi trơn, dùng một chút lực, đưa khí quan nóng rực của mình vào thật sâu bên trong.

“A.....”

Cảm giác hạ thể bị xé rách, khiến cho Long Nhược Đình đau đến sắc mặt trắng bệch. Hai tay ôm lấy Ngô Ảnh Trạch buông xuống, nắm chặt lấy đệm chăn mong giảm bớt đau đớn.

Nơi siết chặt kia khiến người ta sấp thở không nổi.

Ngô Ảnh Trạch thử rút ra vài lần, Long Nhược Đình rốt cục nhìn không được mở to mắt, hung hăng trừng mắt.

“Người..... A.....” Dùng sức nắm chặt lấy chăn, các ngón tay hầu như trở nên trắng bệch.

Ngô Ảnh Trạch muốn nhìn, chính là ánh mắt như vậy, thon dài, mỹ lệ, dụ hoặc nhân tâm. Rõ ràng là cam tâm tình nguyện hiến thân, lại vẫn mang theo hận ý băng lãnh như trước.

“Ta yêu người..... Nhược Đình.”

Ngô Ảnh Trạch dịu dàng mỉm cười, cúi đầu hôn lên mắt Long Nhược Đình.

Lần đầu tiên không hề cảm nhận được khoái cảm, chỉ như đang tra tấn, Long Nhược Đình vô cùng khổ sở.

Sau khi xong việc, Ngô Ảnh Trạch mới phát hiện sàng đan trắng tuyết đã nhiễm lên một mảnh đỏ sẫm, trông thật ghê người.

Tuy rằng đối với Long Nhược Đình chỉ là giao dịch, chính mình lại cố ý thô bạo như thế, nhưng nhìn Long Nhược Đình suy yếu thở dốc, hắn vẫn sinh ra cảm giác tội lỗi.

Long Nhược Đình quật cường cắn răng chịu đựng, vẫn không muốn bật ra tiếng rên.

Ngô Ảnh Trạch đứng dậy gọi thị nữ mang nước đến, tự mình vệ sinh thân thể cho Long Nhược Đình, lại thay sam sạch sẽ và chăn đệm khác cho y.

Sau khi thu dọn xong, Ngô Ảnh Trạch ngồi ở bên giường, dịu dàng cầm tay Long Nhược Đình.

“Nhược Đình, người muốn ta làm gì cho người?”

Về mặt Long Nhược Đình không chút thay đổi, dùng thanh âm suy yếu nói:

“Mau chóng tiếp nhận chức vị của phụ thân người, nghĩ cách thả ta ra ngoài.”

“Sẽ như người mong muốn.” Ngô Ảnh Trạch trịnh trọng gật đầu: “Có lẽ sẽ tốn không ít thời gian, nhưng ta nhất định làm được.”

Hắn hôn nhẹ lên trán Long Nhược Đình, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tạm thời cáo từ..... Ta sẽ lại đến, Nhược Đình.”

Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng bước qua cửa phòng, lộ ra nụ cười hàm ý sâu xa.

Thực xin lỗi, Nhược Đình.

Con người của ta, sẽ không cam tâm tình nguyện để bất kỳ ai lợi dụng..... cho dù đối phương là người.

Cái nào thật, cái nào giả, ai là lưới, ai là cá..... Ta sẽ từ từ, để người hiểu rõ.

Hết chương 7

Posted by Spum-chan on June 23, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/23/thuc-anh-chuong-7/ Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Mục đích Ngô Ảnh Trạch tiếp cận với Long Nhược Đình, từ giờ khắc ấy đã thay đổi.

Ở ngoài mặt, bọn họ vẫn là một đôi bích nhân thân mật, trên thực tế lại là mỗi người ôm một tâm cơ, đồng sàng dị mộng, bằng mặt không bằng lòng.

Quan hệ thể xác chính là giao dịch cũng là trò chơi, còn chân tâm, không biết đã lạc mất phương nào.

Ngô Ảnh Trạch không phủ nhận mình yêu Long Nhược Đình, nhưng hắn cho rằng hứng thú vẫn lớn hơn tình yêu. Lần đầu tiên trên thế gian có người can đảm lợi dụng hắn, Long Nhược Đình vì thế sẽ phải trả một cái giá đắt.

Long Nhược Đình sẽ nhanh chóng phát hiện mình đã quyết định sai lầm. Việc đã hứa với đối phương, Ngô Ảnh Trạch sẽ cố hết sức mà làm, nhưng những gì mà hắn thực hiện..... không chỉ đơn thuần như vậy.

Thái tử Long Việt Băng gần đây có chút khác thường, hắn không trêu chọc người khác, lại còn hay ngăn người.

Nhũ mẫu lo lắng Thái tử bị điều gì đó kích thích, vội vàng tìm Ngô Ảnh Trạch đến xem tình hình.

“Điện hạ?” Ngô Ảnh Trạch nghiêng đầu gọi.

Thật sự rất khác thường, lúc trước nhìn thấy hắn Long Việt Băng sẽ trợn trắng mắt, mà lần này lại thần nhiên lên tiếng: “Ảnh Trạch, là người sao.”

“Ngài không có vấn đề gì chứ.....?” Ngô Ảnh Trạch cười khổ xoa trán Long Việt Băng: “Phát sốt rồi?”

“Ảnh Trạch..... vừa lúc ta có việc muốn hỏi người.” Thần sắc Long Việt Băng vẫn bình thản như cũ

“Điện hạ xin cứ nói.”

“Vị trí của phụ hoàng..... thật sự là đoạt lấy từ tay Cửu thúc sao?”

“Điện hạ.....” Ngô Ảnh Trạch không nghĩ tới đối phương lại hỏi vấn đề này, hơi giật mình: “Ngài rốt cuộc là nghe ai nói?”

“Thành thật trả lời câu hỏi của ta, Ảnh Trạch.” Long Việt Băng nhíu mày nói: “Nói hết những gì người biết cho ta.”

“..... Vâng.”

Biết là không thể gạt được, Ngô Ảnh Trạch gật đầu, chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra vào năm đó:

“Kỳ thật vào lúc đó, người có hy vọng được lập làm Thái tử nhất, chính là Cửu hoàng tử.....”

Lời đồn trong cung rất nhiều, sớm muộn gì Long Việt Băng cũng biết.

Kỳ thật tình cảm giữa Long Nhược Đình và Long Việt Băng vẫn luôn làm Ngô Ảnh Trạch thấy kỳ lạ.

Hoàng đế rất nuông chiều nhi tử duy nhất của mình, nhưng Thái tử cùng phụ hoàng của mình lại không thân thiết lắm. Trái lại..... một thúc thúc quen biết chưa đến một năm, lại khiến cho Thái tử lập tức yêu thích.

Long Nhược Đình yêu thương Long Việt Bằng, thực chỉ đơn thuần như vậy hay còn bao hàm tâm cơ khác?

Nếu Long Nhược Đình thật sự chỉ đơn thuần yêu thương Long Việt Bằng..... Trong lòng y chẳng lẽ không hề thấy mâu thuẫn? Muốn trả thù hoàng huynh đồng nghĩa với việc đoạt đi hết thứ của chất nhi, y sẽ không do dự sao?

Đợi Ngô Ảnh Trạch nói xong, Long Việt Bằng hơi rũ mi.

“Điện hạ.....”

“Ta đã sớm biết..... chuyện này không đơn giản.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Ngô Ảnh Trạch thần nhiên khuyên nhủ: “Loại chuyện này ở hoàng gia rất bình thường rồi sẽ qua thôi .”

“Ảnh Trạch.”

“Hửm?”

“Ta có một quyết định.”

“Điện hạ.” Ngô Ảnh Trạch cười cười: “Ngài lại muốn đưa ra chủ ý quái quỷ gì nữa?”

“Đây không phải là ý đồ xấu đâu..... Ảnh Trạch. Chắc là trong lúc ta còn sống, đây là một quyết định quan trọng.”

Ngữ điệu Long Việt Bằng nhẹ nhàng mà kiên định.

Từ ngày ấy, Thái tử Long Việt Bằng khôi phục bình thường, nhưng mà..... nói là khôi phục bình thường, chẳng bằng nói là trầm trọng thêm. Nhóm lão đại thần mỗi ngày đều lắc đầu, lo lắng cho vận mệnh quốc gia sau khi Thái tử lên ngôi.

Ngô Ảnh Trạch cũng không lo lắng cho Long Việt Bằng, bởi vì hắn đã sớm có đầy lòng tin với khả năng thu dọn cục diện rối rắm của mình. So ra, hắn càng lo lắng về tình trạng thân thể phụ thân hơn.

Ngày càng sa sút, là hình dung thỏa đáng nhất.

Thời tiết vừa vào đông, Ngô Ứng Thì lại cáo bệnh ở nhà. Bởi vì Ngô Ảnh Trạch gánh trách nhiệm quá nặng, Tô Tình cũng chủ động xin ở lại Ngô gia, cùng người trong Ngô gia thay phiên chăm sóc Ngô Ứng Thì.

Ngô Ảnh Trạch nghĩ..... phỏng chừng ông rất khó sống qua khỏi mùa đông này.

“Người đạo này thường hay lơ là.”

Cho dù là người lạnh lùng như Long Nhược Đình, cũng đã nhận ra điểm này.

“Thật có lỗi.....” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười, thu hồi tinh thần đang bay bổng: “Mấy ngày nay có rất nhiều chuyện..... Rất phiền.”

“Thân thể phụ thân ngươi có tốt lên chút nào không?”

“Không có.....E rằng rất khó.” Ngô Ảnh Trạch mang theo vẻ đau xót lắc đầu, ôm chặt thân hình đơn bạc của Long Nhược Đình: “Mùa đông đến, người cũng phải chăm sóc bản thân mình cho tốt.”

“Ta biết.” Long Nhược Đình thần nhiên trả lời.

“Người biết sao?” Ngô Ảnh Trạch nắm lấy bàn tay lạnh như băng, đặt ở bên môi khẽ hôn: “Người xem..... lạnh như vậy.”

“Vây..... hay dùng thân thể của người, sưởi ấm ta đi.” Long Nhược Đình hơi rũ mi, nhẹ giọng nói.

“Người thật sự là càng ngày càng mê người.....”

Mỉm cười hôn thật sâu lên cánh môi đỏ mọng, y phục cọ sát lẫn nhau, hai tay xấu xa dao động, dần dần đưa nhiệt độ cơ thể cả hai tăng lên.

Lúc thân thể lạnh như băng kia nóng lên..... thật thoải mái.

Long Nhược Đình chưa bao giờ phóng túng ở mặt này, nhưng gần nhất lại không cách nào khắc chế.

Giọng điệu Ngô Ảnh Trạch mỗi lúc một dịu dàng, hành động mỗi lúc một khiêu khích, những cái ôm ấp kia càng làm cho người ta quyến luyến không thôi.

Loại cảm giác này, giống như là tình yêu.

Biết là rất nguy hiểm..... nhưng lại không đành lòng buông ra.

Người này, là của y. Long Nhược Đình mở ra đôi mắt phượng mỹ lệ, dừng lại trên khuôn mặt tươi cười của Ngô Ảnh Trạch.

Hắn nguyện ý bị ta lợi dụng, hắn nói, hắn yêu ta.

Nếu chăm chú lắng nghe, lời nói kia tựa như có thể mài mòn lòng người. Nếu ta không phải Long Nhược Đình, có lẽ sẽ cam nguyện được hắn yêu.

Nhưng lại là ta. Cho nên, không được.

“Nhược Đình..... Ta yêu người.”

“Ảnh Trạch.....”

Khoái cảm mãnh liệt lưu động đến toàn thân, Long Nhược Đình lộ ra nụ cười ngọt ngào mà chua xót.

Ngày hôm qua, Long Nhược Đình nhận được hồi âm của phó sứ Khu Mật Viện, trong thư nhắc nhở y không được dùng người Ngô gia.

Ngô Ảnh Trạch rất nguy hiểm Điều phó sứ lặp đi lặp lại này câu nói này, sau này, chỉ sợ bước nhầm một bước, sẽ thua toàn bộ.

Long Nhược Đình vốn dĩ cũng không định đưa Ngô Ảnh Trạch gia nhập kế hoạch của mình. Nhưng vào buổi chiều hè hôm ấy..... bọn họ gặp nhau. Ngô Ảnh Trạch bất ngờ bước vào cuộc sống của y, dần dần trở thành một phần quan trọng trong sinh mệnh của y.

Có lẽ đây là số mệnh, chỉ là không biết là may mắn, hay là kiếp số.

Ngô Ảnh Trạch ban ngày vào triều, xử lý công vụ, buổi tối về nhà. Mỗi ngày đều như thế.

Hắn vẫn an phận thân xong, lúc trở lại thư phòng, thấy Tô Tình ngồi ở thư trác.

“Tình nhi, có chuyện gì sao?”

“Ảnh Trạch.....” Tô Tình đứng dậy, bộ dáng hình như rất khó mở lời: “Chúng ta..... đã rất lâu chưa nói chuyện”

“Thực xin lỗi, gần đây thật sự quá bận.”

“Ảnh Trạch..... Huynh vội lắm sao?”

“Người nói gì chứ?” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười: “Thì công vụ thôi mà.”

“Vậy vì sao.....” Tô Tình đáp ứng: “Lần nào huynh về..... muội cũng ngồi được trên người huynh..... có hương thơm?”

“A.....” Ngô Ảnh Trạch sửng sốt, khẽ cười nói: “Điều này quan trọng lắm sao?”

“Không.....” Tô Tình có chút bị thương ngẩng đầu, gần như khấn cầu nói: “Muội không muốn quyến rũ huynh..... Chỉ là gần đây muội bỗng nhiên rất bất an..... Muội cầu xin huynh, Ảnh Trạch..... cầu huynh đừng bỏ rơi muội.....”

“Tình nhi.” Ngô Ảnh Trạch dịu dàng cắt ngang lời nàng: “Ta sẽ thực hiện hôn ước, sẽ không đi đâu cả..... Ta cam đoan.”

“Ảnh Trạch.....”

“Ta cam đoan..... Cho nên muội cũng đừng suy nghĩ lung tung, được chứ?”

“Ừm.....”

Tô Tình nhíu mày thật lâu, rốt cục, nàng bình tĩnh lại, gật đầu.

Hết chương 8

Posted by Spum-chan on June 23, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/23/thuc-anh-chuong-8/ Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Mười lăm tuổi, Long Việt Băng đã lập Thái tử phi, là thiên kim của Trấn Nam Vương, Ngụy Tương Linh.

Ngô Ảnh Trạch cho rằng, với tính tình của Long Việt Băng, dù không đến mức một khóc hai nháo ba thất cổ, thì ít nhất cũng sẽ tận lực phản đối hôn sự này. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Long Việt Băng không có một câu phản đối.

Ngụy Tương Linh cùng Long Việt Băng có tuổi tác tương đương, vừa đáng yêu lại xinh đẹp tuyệt trần, tính cách dịu dàng điềm tĩnh, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các. Lúc trước khi nàng vào cung, Hoàng đế và các tỷ nữ trong cung đều rất thích nàng, nay Ngụy Tương Linh trở thành Thái tử phi, có thể nói là mong muốn của tất cả mọi người.

Đương nhiên, với người vẫn luôn khắc ghi những việc xấu của Long Việt Băng sẽ cho rằng, đây là một đóa hoa nhài cấm ở cái gì đó.

Ngô Ảnh Trạch từng nhìn thấy vô số cảnh tượng như thế này khi ở trong cung.

Thái tử Long Việt Băng cùng thế tử Trấn Nam Vương, Ngụy Ngũ Tề chụm lại đấu đá nhau, Thái tử phi Ngụy Tương Linh ngồi một bên nhàn hạ thưởng trà, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cảnh tượng đấu đá đặc sắc của trượng phu cùng đệ đệ mình, lộ ra nụ cười hàm súc.

Đôi lúc nàng cũng phát phát tay, nói một câu: “Tiểu Băng, Ngũ Tề, cẩn thận đừng để bị thương quá nặng đó.”

Mọi người đều biết..... Long Việt Băng là đệ tử của Giáo chủ Nguyệt Linh giáo, Bạch Thánh.

Mọi người đều biết..... Ngụy Ngũ Tề là truyền nhân độc nhất vô nhị của Độc nương tử Giang Khinh La.

Cho nên..... hẳn là sẽ không bị thương quá nặng, chỉ nằm trên giường nửa tháng mà thôi.....

Quả nhiên..... có phong phạm của bậc mẫu nghi thiên hạ.....

Ngô Ảnh Trạch thầm đánh giá nữ nhân vừa mới mười lăm tuổi này.

Sau đại hôn, Long Việt Băng không thể nhàn nhã giống như trước được nữa, hơn nữa bên cạnh còn có Ngụy thế tử thường theo đấu võ mồm, “luận bàn” võ nghệ, so xem ai độc hơn ai..... Số lần hắn đi Chỉ Thủy, ngày càng ít dần.

Long Nhược Đình tuy biết nguyên nhân, nhưng vẫn không khỏi cô đơn.

“Tiểu Việt đã nằm ngày không tới”

Ngô Ảnh Trạch cười như không cười Long Nhược Đình, thản nhiên nói:

“Hiện tại Tiểu Việt đã thành gia lập thất, không thể giống như trước nữa.”

“Thái tử phi là người như thế nào?”

“Thông minh, hiền thực, cao quý tao nhã...Người trong cung đều đánh giá nàng rất cao.” Ngô Ảnh Trạch cảm thấy mình bị xem nhẹ, nắm lấy tay Long Nhược Đình vuốt nhẹ: “Hiếm khi người hứng thú với chuyện người khác như vậy.”

“Đây là chung thân đại sự của Tiểu Việt, sao ta lại không quan tâm?”

Chung thân đại sự..... Ta thấy lại không như thế.

Ngô Ảnh Trạch lắc đầu, nghiêng ngả khẽ cười nói: “Sao người lại chưa bao giờ hỏi... vị hôn thê của ta là người như thế nào?”

“Chuyện của người, ta không có hứng thú.” Long Nhược Đình lạnh lùng rút tay về

“Ai ai.....” Ngô Ảnh Trạch cười khổ.

Qua vài ngày nữa, chính là hỉ sự của Ngô Ảnh Trạch và Tô Tình.

Ngô Ảnh Trạch từng bước xây dựng cho mình một con đường hoàn hảo, không chỉ riêng vì bản thân, còn vì lời hứa đối với người kia.

Muốn Hoàng đế thả Long Nhược Đình, khôi phục thân phận cùng địa vị của y, không phải chuyện chỉ cần nói là làm được.

Ngô Ảnh Trạch thường xuyên tiếp xúc với Hoàng đế, đồng thời phái tâm phúc điều tra thế lực trong triều của Long Nhược Đình một cách tường tận, danh sách thuộc hạ báo cáo lên ngày một chồng chất, mẽ lười lớn mà Ngô Ảnh Trạch vung ra cũng sắp thu hoạch được rồi.

Hết thấy mọi chuyện, Hoàng đế không biết, Long Nhược Đình hẳn cũng không biết.

Dù sao bề ngoài của Ngô Ảnh Trạch trước sau vẫn luôn ả tình ý nồng nàn.

Đại hôn sắp đến, Tô Tình chờ ngày này đã lâu, Ngô Ứng Thì rốt cục có thể thực hiện tâm nguyện từ trước tới nay. Cảm xúc của Long Nhược Đình lại càng ngày càng không thể khống chế.

Phiền não, lại không hiểu vì sao phiền não. Hòn đá từ trên trời rơi xuống này đã phá hủy mặt hồ vốn yên tĩnh.

“Nhược Đình?”

“.....”

Đây là ngày thứ mười ba Ngô Ảnh Trạch bị lạnh nhạt. Hắn lắc đầu, cười nói:

“Ta là từ trong trăm công ngàn việc rút ra chút thời gian đến thăm người đó..... chuyện trong nhà một mực không quản.”

“Nếu không có thời gian, người có thể không đến.” Thanh âm Long Nhược Đình tựa như hàn băng ngàn năm.

“Không có thời gian, người có thể không đến.” Thanh âm Long Nhược Đình lạnh tựa hàn băng ngàn năm, không hề thay đổi.

“Nhược Đình..... Người làm sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Ta không tin.....” Ngô Ảnh Trạch đưa tay ôm lấy thân thể lạnh như băng kia vào trong lòng, mặc đối phương phản kháng.

“Nhược Đình.....” Thanh âm thở dài ưu tư vang lên, tại khoảnh khắc chiều tà âm lãnh này, khiến người ta có xúc cảm muốn rơi lệ.

“Người đang lo lắng, nếu ta và Tiểu Việt đều không đến, người phải làm sao bây giờ..... có đúng không?”

“..... Thật đáng tiếc, người nghĩ nhiều rồi.”

Long Nhược Đình phủ định, không chỉ nói cho Ngô Ảnh Trạch nghe , đồng thời cũng là..... nói với chính mình.

Y nói với chính mình rằng, Ngô Ảnh Trạch đã đoán sai hoàn toàn, y nói với chính mình rằng, từ trước đến nay, y chưa bao giờ để ý đến thứ gọi là cô độc. Y nói với chính mình rằng, y không phải đã quen với sự tồn tại của Ngô Ảnh Trạch, hoàn toàn không phải.

Quen với sự tồn tại của một người, là điềm báo nguy hiểm..... Y muốn nói, y không có thói quen đó, dù cho..... một lần nữa phải cô độc, lẻ loi.

“Nhược Đình..... Ta yêu người, cho nên ta xin người, hãy thành thật mà đối diện với tâm của mình.”

Từng câu từng chữ của Ngô Ảnh Trạch đều mang theo ý vị chân thành..... rất ngọt ngào.

“Cho dù có thành thân, ta cũng không buông người ra.....”

Thanh âm tuyệt mỹ như màn đêm trầm tĩnh, rất êm dịu.

Ngô Ảnh Trạch vuốt ve tóc y, dùng sức ôm chặt thắt lưng y, sức mạnh này giống như muốn đem y khảm sâu vào lòng ngực.

“Rốt cuộc người có hiểu hay không? Rốt cuộc khi nào người mới không dùng tài năng để đánh giá ta..... Nhược Đình.....”

Giọng điệu không lộ ra cảm xúc, lại tựa một một kim châm, dễ dàng đâm vào nơi yếu ớt nhất trong trái tim con người.

Thật đáng ghét. Ngô Ảnh Trạch người..... quả nhiên rất đáng ghét.

“Đủ rồi.....”

Hiện tại ngoài việc làm cho đối phương cảm miệng, thì không tìm ra biện pháp nào khác, loại trừ đi nỗi đau trong lòng.

Mấy ngày sau..... Ngô gia xảy ra chuyện

Trước ngày Tô Tình gả vào cửa, xảy ra chuyện lớn, cho nên hôn sự sắp diễn ra, lại bị Ngô Ảnh Trạch kéo dài đến ba năm sau.

Vĩnh Hợp năm thứ bảy, thời kỳ biến cố xảy ra không ngừng, Tể tướng Ngô Ứng Thì đột phát bệnh nặng qua đời, sau đó, Hoàng đế thân thể không khỏe, phải nằm tịnh dưỡng trên giường.

Khi phụ thân qua đời, Ngô Ảnh Trạch đang từ biệt uyển Chỉ Thủy về nhà. Nếu có thể sớm hơn một khắc, hẳn có thể nhìn thấy phụ thân lần cuối cùng. Đáng tiếc, hẳn đã mất đi cơ hội này.

Nghe nói phụ thân trước khi chết lưu lại di ngôn, muốn hẳn tự bảo trọng bản thân.

Phụ thân vì Hoàng tộc Long thị cúc cung tận tụy cả đời, chấp nhận trả giá hết thảy, hẳn không thể ngờ được, cũng không thể hiểu nổi .

Đời này của phụ thân, gián tiếp hủy đi tương lai của Long Nhược Đình, cũng âm thầm làm sai rất nhiều chuyện, nhưng chung quy cũng vì ông quá tự tin mà trở nên kiêu ngạo.

Nay, phụ thân đã chết, lúc sống là người hiểu rõ hẳn nhất, trước khi chết vẫn không quên nhắc nhở hẳn. Phụ thân vừa chết, đại quyền đương nhiên thuộc về hẳn, hẳn có thể làm rất nhiều chuyện mình muốn làm, nhưng..... hẳn nên vì thế mà vui sướng sao?

Bên cạnh là mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ, đều đang khóc. Ngô Ảnh Trạch nhẹ vuốt ve đôi bàn tay gầy guộc của phụ thân, im lặng không nói gì. Hẳn không biết tâm tình hiện tại của mình là như thế nào, không biết nên lộ biểu tình ra sao..

Có chút nhớ nhung, rất khó nói thành lời.

Hết chương 9

Posted by Spum-chan on June 24, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/24/thuc-anh-chuong-9/ Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Buổi tối ngày hôm đó, Long Nhược Đình ngồi trong phòng, miên man trầm tư.

Ngô Ứng Thì đã chết, một đối thủ quan trọng đã chết, nhưng tâm tình Long Nhược Đình không có chút vui sướng. Trái lại, y lại đột nhiên nghĩ, khi nào Ngô Ảnh Trạch sẽ lại đến đây.

Thật là không hiểu nổi.

Long Nhược Đình rất muốn tự cho mình mấy bạt tay, hoặc lấy nước lạnh dội lên mình để tỉnh táo một chút. Mùa đông lạnh lẽo..... nếu tâm người cũng có thể đóng băng, thì tốt biết bao.

Long Nhược Đình chậm rãi đi đến một góc tường, ngồi xuống, rút ra một khối đá bị lỏng. Mặt thư mà hôm nay Bình bộ Thị lang đưa tới, đang ở nơi này.

Thời cơ, sắp đến. Nếu Ngô Ảnh Trạch thật sự bằng lòng giúp mình, ngày nguyện vọng được thực hiện, sẽ không còn xa.

Đối với việc này, trong lòng Long Nhược Đình không phải không có mâu thuẫn, ngược lại, y thường xuyên bị mâu thuẫn vây lấy. Mỗi một lần thấy nụ cười xán lạn của Long Việt Bằng, tâm y sẽ quặn thắt từng cơn.

Nhưng đau thì đau, Long Nhược Đình vẫn không thể dừng lại giữa đường.

“Rốt cuộc người có hiểu hay không?”

“Rốt cuộc khi nào người mới không dùng tài năng để đánh giá ta..... Nhược Đình.....”

Thanh âm trầm thấp ưu thương của Ngô Ảnh Trạch, như lại văng vẳng bên tai.

Cuối cùng Long Nhược Đình nhìn lướt qua lá thư, sau đó đưa lên ngọn nến. Mảnh giấy mỏng manh nhanh chóng bốc cháy, hỏa diễm ánh lên màu hồng nhạt, trông rất ấm áp.

Ta không thể dừng lại, mà người cũng sẽ không biết, Ảnh Trạch. Người sẽ không biết ta đã mất đi điều gì, sẽ không biết cảm nhận của ta khi chính mắt nhìn bảy vị ca ca chết thảm, sẽ không biết ta đã phái ôm chặt tâm tình thế nào khi quỳ xuống trước mặt người kia..... Người sẽ không bao giờ biết.

Sau khi biết ta là dạng người gì, người còn yêu ta sao?

Thư đã bị đốt cháy hầu như không còn, tàn tro từng mảnh từng mảnh rơi xuống trên bàn. Long Nhược Đình đang muốn thổi sạch tro bụi, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng động.

Ai?

Cửa bỗng chốc mở ra, một cơn gió lạnh lùa vào trong, khiến y khẽ rùng mình.

Đứng trước cửa lại là Ngô Ảnh Trạch.

Long Nhược Đình ngẩn ra, không biết nên phản ứng thế nào.

Vì sao lại tới đây lúc này? Quan trọng hơn là..... tro trên bàn.....

Với sự miễn cảm của Ngô Ảnh Trạch mà nói, sẽ không thể không nghi ngờ nhỉ.....?

“Khuya như vậy sao người còn đến.....?”

Long Nhược Đình chậm rãi phất đi tro trên bàn, làm như không có việc gì hỏi.

“Vừa xong việc, không muốn trở về.”

Ngô Ảnh Trạch hình như không để ý đến thứ trên bàn, khẽ cười với y, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Trong lúc tang lễ phụ thân..... không phải nên ở nhà sao?

Long Nhược Đình yên lặng lên nhìn Ngô Ảnh Trạch.

“Hình như không nên rời nhà.” Ngô Ảnh Trạch hình như biết được suy nghĩ trong lòng y, cười khê: “Nhưng hết cách rồi, việc trong triều.....”

Sau đó hắn không nói nữa, ngồi ở bên giường Long Nhược Đình, cứ như vậy chậm rãi nằm xuống.

“Quả nhiên vẫn là nơi này tốt nhất.....” Thỏa mãn thở dài.

Trong lòng Long Nhược Đình đã thầm chuẩn bị trăm ngàn lời lạnh nhạt, nhưng một câu cũng không nói ra.

Y đối với Ngô Ứng Thì..... hắn là có hận, nhưng dù sao ông ta cũng là phụ thân Ngô Ảnh Trạch..... Nhi tử vì phụ thân mất mà bị thương, đó là theo lẽ thường.

“Nhược Đình..... Người lại đây.”

Thanh âm trầm thấp, tràn đầy dụ hoặc. Mỗi khi thanh âm này vang lên, chính là một điềm báo cho y.

Long Nhược Đình vẫn không nói câu nào, chậm rãi đi đến bên giường.

Thực hiện lời hứa..... là điều phải làm.

Chỉ là tối hôm nay..... có cảm giác rất kỳ lạ. Hình như cảm thấy, sẽ có điều gì đó xảy ra.

Tay bị nắm lấy, Long Nhược Đình bị mạnh mẽ kéo xuống, ngã nhào lên người Ngô Ảnh Trạch.

Lòng ngực hắn vẫn ấm áp như vậy, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy lưng y.

“Đêm nay ta không về đâu”

“Ừ.....”

Long Nhược Đình nhắm mắt lại, chờ đợi hỏa diễm nồng nhiệt sắp diễn ra. Nhưng qua một hồi lâu, vẫn không có động tĩnh gì cả.

Mở mắt ra, là khuôn mặt dịu dàng như nước đang mỉm cười của Ngô Ảnh Trạch.

“Người đang chờ mong ta làm gì với người sao?”

Bị trêu rồi.....

Long Nhược Đình sửng sốt, đang muốn mở miệng đáp trả, lại thấy Ngô Ảnh Trạch ách xì một cái, lười biếng nói:

“Ta muốn ngủ.....”

Hiếm khi thấy vị đại nhân này cũng có lúc như vậy.

Một lúc sau, thực sự ôm y ngủ mất.

Đêm nay..... thật kỳ lạ.

Long Nhược Đình dời cánh tay đặt trên lưng sang một bên, ngồi dậy. Lại nhận ra động tác của mình quá mức nhẹ nhàng, y nhếch khóe môi đầy chua xót.

Ngô Ảnh Trạch nhắm chặt hai mắt, hô hấp đều đặn, thật sự đang ngủ rất sâu.

Có lẽ là rất mệt mỏi.

Cho tới nay, đều là Ngô Ảnh Trạch trấn an y, Ngô Ảnh Trạch cho y sự quan tâm ấm áp. Quen biết nhau hai năm, đây là lần đầu tiên Long Nhược Đình nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Ngô Ảnh Trạch. Trong ấn

tượng của y, hần vẫn luôn bình thản ung dung, tùy ý tiêu sái, luôn giấu cảm xúc trong lòng, nhưng hóa ra hần vẫn có một mặt giống như bao người khác.

Bận nhiều việc..... hần là cái có đi..... Chỉ muốn mượn nơi này để trốn tránh nội tâm thâm trầm bi thương.

Ngón tay trắng như bạch ngọc của Long Nhược Đình khẽ xoa hai má Ngô Ảnh Trạch. Có lẽ là xuất phát từ thương hại, cảm thông, thương tiếc hoặc đại khác là một loại cảm xúc gì đó, y chậm rãi cúi đầu, chạm vào môi Ngô Ảnh Trạch.

Lần đầu tiên y cam tâm tình nguyện để bốn phiến môi chạm nhau. Chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng, vô vị.

Khi Long Nhược Đình ngẩng đầu lên, nét mặt như hóa thành bi thương.

Đêm không trăng, tâm hỗn loạn.

Hôm nay quả nhiên không phải ngày tốt.

Sáng sớm, Ngô Ảnh Trạch tỉnh lại, một đêm vô mộng làm hần thần thanh khí sảng.

Cảm thấy mỹ mãn khi thấy Long Nhược Đình nằm ở bên cạnh mình, cảm thấy mỹ mãn lưu lại dấu hôn trên hai má đối phương, lại cảm thấy mỹ mãn mà lặng lẽ rời đi.

Buổi trưa, Ngô Ảnh Trạch đã bị Hoàng đế triệu kiến.

Nơi triệu kiến là ở Ngự Thư phòng. Thân thể Hoàng đế không tốt, tinh thần uể oải không chút phấn chấn.

“Ảnh Trạch.....”

“Có thần.”

“Đêm qua ngủ rất ngon sao?” Hoàng đế mỉm cười, vẻ mặt thần bí khó lường.

Ngô Ảnh Trạch chỉ một thoáng ngây ngẩn cả người. Sau một lúc trấn định lại, trầm ổn trả lời:

“Thần ngủ rất ngon.”

“À?” Hoàng đế nhẹ nhàng gõ gõ vào tay ghế, tựa như tùy ý hỏi: “Nghe nói đêm qua ngươi không về nhà? Có việc phải làm sao?”

Lão hồ ly này..... quả nhiên là đã phát hiện.

Tim Ngô Ảnh Trạch trật mất một nhịp, tiếng thở dài theo khóe môi bật ra.

Sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy Hiện tại, che dấu cũng chỉ phí công, không bằng thẳng thắn nói ra lại tốt hơn.

“Hồi bẩm hạ, đêm qua thần ngủ lại biệt uyển Chỉ Thủy.”

Ngô Ảnh Trạch bấm báo chí tiết.

Hần cực, chính là tính nhiệm tối cao của Hoàng tộc Long thị đối với Ngô gia.

Hết chương 10

Posted by Spum-chan on June 24, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/24/thuc-anh-chuong-10/ Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Biệt uyển Chỉ Thủy?” Hoàng đế nhướn mày, trầm thấp nói: “Nơi đó là cấm địa, chẳng lẽ ngươi không biết?”

“Thần biết.”

“Ảnh Trạch, lá gan của ngươi thật là càng lúc càng lớn” Hoàng đế vỗ bàn đứng lên, tức giận chất vấn: “Lần sau có phải sẽ công khai tạo phản hay không?”

“Thần không dám.” Ngô Ảnh Trạch trấn định thần nhiên nói: “Có một số việc Ảnh Trạch đều có dự tính trước, hy vọng có thể giải thích với bệ hạ.”

Câu nói vừa thốt lên, Ngự Thư phòng nhất thời trở nên yên lặng, chỉ còn lại hai người âm thầm giằng co. Ngô Ảnh Trạch nhìn thẳng vào mắt của Hoàng đế, không chút sợ hãi.

“Ngươi và Việt nhi, đều bị trăm dung túng mà vô pháp vô thiên”

Hoàng đế trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nhoẻn cười. Về mặt phân nộ vừa rồi trở thành hư không, tựa như chưa từng tồn tại.

“Ảnh Trạch, trăm rất thích ánh mắt này của ngươi.....”

“Là do bệ hạ ưu ái.”

“Vừa rồi trăm chỉ đùa với ngươi thôi.” Hoàng đế thở dài, lại ngồi xuống ghế: “Các ngươi đừng tưởng rằng có thể qua mặt trăm, ngươi, Việt nhi đã qua lại với Chỉ Thủy suốt hai năm, trăm vẫn thấy rõ, chỉ là không nói gì thôi.”

“Vì sao bệ hạ không ngăn cản.....?”

Ngô Ảnh Trạch có chút bất ngờ vì đáp án này.

“Ngăn cản?” Hoàng đế cười khê đứng lên: “Việt nhi rất tùy hứng, ngăn cản chỉ càng khiến nó quan tâm hơn, về phần ngươi, càng không cần phải nói.”

Thánh Thượng quả thực rất hiểu mình và Thái tử. Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi:

“Bệ hạ, ngài tin tưởng vi thần sao?”

Vấn đề này, đối với Ngô Ảnh Trạch càng quan trọng hơn.

Hoàng đế nhìn thật sâu vào mắt Ngô Ảnh Trạch, trầm ngâm nói:

“Nếu ngay cả người Ngô gia và Trần Nam Vương cũng không tin tưởng, trăm thật sự không biết còn có thể tin ai.”

Có được đáp án như vậy, tâm Ngô Ảnh Trạch nhất thời trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Nếu bệ hạ tin tưởng vi thần, như vậy vi thần cả gan xin bệ hạ đừng truy cứu việc vi thần cùng Thái tử đến Chỉ Thủy.”

“Ý của ngươi là các ngươi sẽ tiếp tục?”

“Vâng.”

Hoàng đế gật đầu, thần nhiên nói một câu: “Tùy các ngươi đi.”

“Tạ bệ hạ.”

“Nhưng mà, Ảnh Trạch.” Giọng điệu Hoàng đế thay đổi, còn nói: “Đây là yêu cầu của một mình ngươi, không có phần của y?”

“Đương nhiên là có, chỉ là vi thần cho rằng bệ hạ sẽ không đồng ý.”

“Trước tiên nói thử ta nghe.”

“Bệ hạ có thể thả Cửu vương gia, khôi phục thân phận cho y không?”

Ngô Ảnh Trạch nói từng chữ từng chữ, nhưng âm thanh rất rõ ràng. Ngự Thư phòng thoáng chốc chìm vào im lặng, mỗi một tiếng động đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, Hoàng đế không hề kinh ngạc, không hề chần chờ, không hề do dự, trực tiếp bật ra tiếng cười lớn.

“Ha ha ha ha ha..... Ảnh Trạch, người quả nhiên là to gan lớn mật a!”

“Bệ hạ quá khen.”

“Chẳng lẽ người cũng bị Nhược Đình mua chuộc?”

Ngô Ảnh Trạch nghiêng đầu mỉm cười, tựa như chuyện Hoàng đế vừa nói vô cùng tức cười: “Bệ hạ cho rằng có thể sao?”

“Ảnh Trạch à.....” Hoàng đế ngừng cười, ánh mắt dần dần trở nên ẩn chứa sùng nịch. Đây là ánh mắt lúc trước khi vào cung cùng Hoàng đế chơi cờ, Ngô Ảnh Trạch thường xuyên nhìn thấy.

“Người và trăm cần gì phải quanh co dài dòng, có chuyện thì cứ việc nói thẳng đi..... Người cảm thấy thả Nhược Đình là lựa chọn tốt sao?”

“Mặc dù có chút không nên, nhưng Ảnh Trạch vẫn muốn nói, đây là làm theo lòng người.” Ngô Ảnh Trạch bình tĩnh nói ra sự thật: “Thực ra, bệ hạ cũng biết thanh danh của Cửu Vương gia trong cung lẫn trong triều.”

“Thả Nhược Đình ra, sau này y sẽ không uy hiếp đến Việt nhi chứ?” Hoàng đế neho mắt lại, hình như đang suy tính gì đó: “Nhược Đình đang âm thầm mưu toan việc gì, trong lòng người ắt hiểu rõ.”

Thánh Thượng..... ngay cả điều này mà ngài cũng biết sao.....?

“Sao vậy, người cho là trăm không biết?” Hoàng đế mỉm cười.

“.....”

Ngô Ảnh Trạch kinh ngạc đồng thời cũng thay Long Nhược Đình cảm thấy bí ai.

Thánh Thượng âm ngoan, khôn khéo, biết được những chuyện mà người khác không biết, có thể thấy, Long Nhược Đình trăm phương ngàn kế, lại vĩnh viễn không được thắng được huynh trưởng của y.

Ngô Ảnh Trạch cười khổ nói: “Có vi thần ở đây, bệ hạ cảm thấy Cửu Vương gia có thể thành công sao?”

“Trăm tin tưởng người, Ảnh Trạch.” Hoàng đế gạt đầu, thở dài nói: “Trăm đã già rồi, tất cả chuyện lớn đều phó thác cho người, nhưng hãy nhớ kỹ, người tuyệt đối không thể cô phụ kỳ vọng của trăm.”

“Thần đã rõ.” Ngô Ảnh Trạch trình trọng đáp ứng.

“Còn có một việc..... người mau chóng đi điều tra Lại bộ thượng thư Tô Bình Văn, xem hắn đang âm thầm giở trò gì.” Hoàng đế sâu xa nói.

“Tô Thượng thư?” Nghe được cái tên quen thuộc, Ngô Ảnh Trạch nhướn mày.

“Đúng, chính là nhạc phụ tương lai của người.”

“Thần tuân chỉ.”

“Tốt lắm..... Người lui ra đi, Ảnh Trạch.” Hoàng đế nhẹ nhàng khoát tay: “Chuyện của Nhược Đình sẽ làm trăm lại bận rộn thêm mấy ngày.”

“Thần cáo lui.”

Ngô Ảnh Trạch hành lễ, yên lặng rời khỏi Ngự thư phòng. Trước khi đi, hắn nghe thấy giọng Hoàng đế thì thào tự nói.

“Mấy ngày nay, trăm luôn mơ thấy những Hoàng đế đã mất..... Xem ra đã già thật rồi.....”

Lời này, không biết là nói cho ai nghe .

Hối hận sao..... Hối hận những việc mình đã làm? Ngô Ảnh Trạch chậm rãi lắc đầu.

Nếu là hấn, hấn sẽ không hối hận vì những chuyện mình đã làm, bởi vì, có hối hận cũng vô dụng.

Những ngày sau khi tang lễ kết thúc, Ngô Ảnh Trạch mới về tới nhà. Chuyện thứ nhất, là giải thích với mẫu thân và các ca ca.

“Ảnh Trạch không về, những việc lớn nhỏ trong nhà đều không ổn.”

Mẫu thân yêu thương sờ mặt hấn, huynh trưởng yên lặng vỗ vỗ vai hấn, tỏ vẻ cảm thông cùng tha thứ.

Không khí trong nhà rất trầm đạm, Tô Nguyên mười hai tuổi nhìn thấy Ngô Ảnh Trạch liền nhào tới, ở trong lòng hấn khóc vô cùng thê thảm.

“Tiểu Nguyên.....”

Đôi mắt hồng hồng đã sớm sưng như hạch đào, Ngô Ảnh Trạch lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, an ủi nói:

“Đừng khóc, không sao..... khóc cũng không thể gặp lại.”

Lúc còn sống phụ thân cũng rất thích Tô Nguyên, yêu thương như con ruột. Đứa nhỏ đơn thuần này không biết cách khống chế cảm xúc, khi vui thì cười to, lúc đau buồn thì khóc rống. Có khi, Ngô Ảnh Trạch cũng không biết nên đau đầu hay hăm dọa loại tính tình thẳng thắn này.

“Tỷ..... Tỷ phụ.....” Tô Nguyên khóc thút thít, tận lực muốn nói rõ ràng.

“Hửm?” Ngô Ảnh Trạch dịu dàng vuốt tóc Tô Nguyên. Hơn hai năm, Tô Nguyên lớn lên rất nhanh, nhưng tính cách lại không hề thay đổi.

“Vì sao huynh..... phải dời hôn lễ đến tận ba năm sau?”

“Bởi vì phụ thân mất, tỷ phụ đau lòng a...” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng nói: “Xảy ra loại chuyện này, tỷ phụ không có tâm tình bàn đến hỉ sự, biết làm sao hơn.”

“Ừm.....” Tô Nguyên nhìn hấn, gật gật đầu: “Nhưng tỷ tỷ rất đau lòng... tỷ phụ có thể an ủi nàng được không?”

Tô Tình.....

Ngô Ảnh Trạch nhớ tới vị hôn thê của mình, lại nghĩ đến nhiệm vụ hôn nay Thánh Thượng giao cho hấn.

Nếu Thánh Thượng đã nói như vậy, chắc hấn không phải là chuyện tốt.....

Ngô Ảnh Trạch bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng để Tô Nguyên yên tâm, hấn vẫn quyết định đồng ý.

Hết chương 11

Posted by Spum-chan on June 25, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/25/thuc-anh-chuong-11/ Đăng bởi: admin

13. Chương 13: [] Chương 12

CHƯƠNG 12

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Vĩnh Hợp năm thứ tám, Ngô Ảnh Trạch chính thức nhận chức Tể tướng, chủ trì đại cục.

Hoàng đế đã đồng ý. Có lẽ đã trải qua một tâm trạng giằng co khó mà tưởng tượng, có lẽ đã ngẫm vạch nên hàng vạn kế hoạch, nhưng ngoài mặt, Hoàng đế vẫn bình thản ung dung như trước, một cái khoát tay dễ dàng giao cho Ngô Ảnh Trạch xử lý toàn bộ chuyện của Long Nhược Đình.

Hoàng đế và Ngô Ảnh Trạch, hai người đã âm thầm giao dịch chuyện gì, chỉ có bọn họ mới biết rõ.

Tin tưởng và trung thành, trở thành tiền đặt cược. Nói thì đơn giản, kỳ thật rất khó khăn.

Biệt uyển Chỉ Thủy u tích từ nay về sau trở nên náo nhiệt hơn. Trước khi tân Vương phủ của Long Nhược Đình hoàn thành, nơi này vẫn là chỗ ở tạm thời của y. Chẳng qua, thị vệ cầm điếu biển mắt, sổ thị nữ lạnh lợi tăng lên, dụng cụ cùng phẩm vật được ban tặng chất đầy một gian phòng

Không khí u ám trở thành hửng hờ, cỏ dại trong hoa viên không còn tồn tại, cây cỏ hoa lá trước nay chưa từng có giờ bùng bùng sinh trưởng.

Long Nhược Đình thật không ngờ, tự do sẽ đến nhanh như vậy.

Ngô Ảnh Trạch..... Rốt cuộc đã làm như thế nào?

“Thích không?”

Ngô Ảnh Trạch ngồi ở phòng ngủ rực rỡ hắc lên, cười cười nhìn y. Biểu tình kia thật dễ làm cho Long Nhược Đình nghĩ lầm đối phương là đang hỏi: “Giờ người đã vừa lòng chưa?”

“Nhiều người quá, ta không quen.” Long Nhược Đình nhú mày, nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Cũng đã ở đây vài năm, hay là người không muốn rời khỏi nơi này?”

Ngô Ảnh Trạch vẫy tay, ý bảo Long Nhược Đình đến bên cạnh mình.

“Cũng không phải luyện tiếu, chẳng qua không còn cô độc, làm cho có chút khó chịu.”

Long Nhược Đình chậm rãi đi qua, cuối cùng bị Ngô Ảnh Trạch kéo vào trong lòng.

Đây là loại hành động mà mấy ngày gần đây Ngô Ảnh Trạch rất thích làm. Cái ôm gắt gao không thể tách rời. Cho dù là đang thảo luận, bọn họ vẫn sẽ duy trì loại tư thế này.

Độ ẩm da thịt xuyên qua lớp y phục, gần như còn cảm nhận được nhịp tim của nhau. Long Nhược Đình thực sự không biết, đối với y mà nói, cái ôm này có ý nghĩa gì.

Không có yêu, hành động thân mật đều là thứ dư thừa, nhưng vì sao..... ngay cả tâm cũng dấy lên một loại cảm giác ấm áp hư huyền?

Ngô Ảnh Trạch là công cụ dùng để lợi dụng, quan hệ của bọn họ chỉ như mộng ảo vĩnh viễn không có khả năng trở thành sự thật, khi thời cơ đến..... có lẽ phải diệt cỏ tận gốc để trừ hậu họa.

Long Nhược Đình nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, con người thoáng qua một tia bi ai.

Bản thân hình như càng ngày càng muốn trốn tránh sự thật..... Đây cũng không phải là một việc tốt.

“Vương gia thân yêu... người lại đang suy nghĩ gì thế?”

Ngô Ảnh Trạch ôn nhu gọi cách xưng hô mới của y, cắn một ngụm lên chiếc cổ trắng nõn kia.

“Ảnh Trạch... người có thể giúp ta một chuyện được không?”

Long Nhược Đình vô cùng cảm thấy ghét từ “được không” này, nhưng cũng không tỏ vẻ không vui. Lúc này y chỉ có thể chuyển tâm bước về phía trước, chuyển tâm đuổi theo ước muốn của mình, cho nên y phải... tiếp tục sử dụng giá trị lợi dụng của Ngô Ảnh Trạch.

“Giúp việc gì?” Ngô Ảnh Trạch nghịch ngợm cởi bỏ vạt áo phía trước của y, xâm nhập vào, sau đó nhẹ nhàng đè y lên giường.

“Ảnh Trạch... Đợi, đợi đã...” Y muốn nói chính sự, không muốn không rõ ràng mà trầm luân trong dục vọng.

“Từ trước đến nay... có yêu cầu nào của người mà ta không đồng ý?” Ngô Ảnh Trạch nhúc nhích nửa thân trên, khẽ cười nói: “Có việc gì cứ nói, đừng ngại.”

“Ta mong người có thể giúp... Diêu Hâm thăng chức.”

“Diêu Hâm?” Ngô Ảnh Trạch nheo mắt, cười như không cười nói: “Sao người lại nhắc tới ông ta hả?”

“Ông ấy là người quen của ta... người cũng biết mà.”

“Khu Mật sứ... Binh quyền... đây chính là một chuyện trọng đại a.”

“Nhưng mà... tuy rằng quan chức không nhỏ, đối với người hần là không có gì khó.” Về mặt Long Nhược Đình rất trầm tĩnh, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Ngô Ảnh Trạch: “Lí đại nhân đã sớm mất đi nhuệ khí năm xưa, bây giờ đối người chắc hẳn không có gì không hợp lí.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch cười khẽ mấy tiếng: “Người cho ta là cái gì?”

“Người.....” Long Nhược Đình khựng lại, miệng khẳng định: “Tương lai không lâu nữa, người sẽ trở thành người nắm quyền hành trong triều.”

“Người tin ta sao?” Ngô Ảnh Trạch cười giữ chặt ngón tay lạnh như băng kia, đưa đến bên môi ấn xuống vài cái hôn khẽ: “Người tin rằng Thánh Thượng vẫn tin tưởng ta sao?”

“Ngoại trừ người, ta không nghĩ ra ai khác.”

“Ha ha a.....” Ngô Ảnh Trạch bỗng nhiên cười, sau một lát, hần nghiêng ngẫm nói: “Nếu người đã nói vậy, ta cũng chỉ có thể làm cho người thấy thôi... Trong vòng bảy ngày, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục.”

“Cảm ơn người... Ảnh Trạch.”

“Không cần... Quả cảm ơn ta nhất định sẽ từ từ đòi lại trên người người...” Ngô Ảnh Trạch cười vô cùng mờ ám.

“A.....”

Tứ chi hai người nhanh chóng dây dưa cùng nhau, động tác thành thạo dễ dàng châm lửa trên thân người kia. Giữa lúc ý thức mông lung, Long Nhược Đình mở ra đôi mắt thon dài.

Ngô Ảnh Trạch..... Thật sự không đoán được sau này có thể xảy ra chuyện gì sao..... Vẫn chấp nhất cho rằng, bọn họ đang yêu thương lẫn nhau?

Tiếng rên rỉ dứt quãng tràn ngập trong phòng. Long Nhược Đình có ý muốn người trên thân thả chậm động tác, do vậy vẫn duy trì tia lí trí cuối cùng tiếp tục tự hỏi.

Lúc này chắc Ngô Ảnh Trạch đã biết được động cơ của mình, nhưng vẫn chọn đứng một bên quan sát.

Nhưng khi bọn họ phải tàn khốc đối mặt nhau, khi hần không thể không động thủ với “tình nhân” ngày xưa, rốt cuộc Ngô Ảnh Trạch sẽ nghĩ như thế nào?

Là khiếp sợ, là phẫn nộ, hay là bi thương.....? Có lẽ là tất cả...cũng có thể là không có...

Duy nhất có thể khẳng định, yêu càng nặng, hận càng sâu.

Nhưng dù thế nào hần cũng không thể hối hận, không thể mềm lòng.

Bọn họ nhất định sẽ không có kết quả gì.

Báo cáo điều tra của thuộc hạ đã đầy một bàn.

Mấy năm qua, Long Nhược Đình chỉ dựa vào thư tín lại có thể khuếch trương thế lực làm người ta kinh ngạc. Đầu tiên là bắt đầu từ Bộ binh Thị lang... cả đời âm thầm ngưỡng mộ Hàm phi, mẫu thân của Long Nhược Đình, Diêu Hâm. Lại thông qua hai người mà lan đến những triều thần khác, đại thể phản loạn dần được hình thành.

Tuy rằng danh hào Thuận vương gia rất nổi bật, nhưng có lẽ Long Nhược Đình đã biết trước đây cũng chỉ là danh hào trước mắt mà thôi. Thăng chức Diêu Hâm, đối với Long Nhược Đình mà nói là giai đoạn quan trọng.

Ngô Ảnh Trạch nhìn danh sách dày đặc trên bàn, khẽ thở dài.

Nếu muốn âm thầm theo dõi những người này cũng là một chuyện rất phiền toái, nhất là người rất có uy vọng kia, Diêu Hâm.

“Nhược Đình a Nhược Đình, người nói..... ta nên bắt người làm sao bây giờ?”

Ngô Ảnh Trạch cười khở.

Hết chương 12

Posted by Spum-chan on June 25, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/25/thuc-anh-chuong-12/ Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Thái tử Long Việt Bằng gần gầy rất buồn bực a buồn bực.

Cả ngày chỉ ở Chỉ Thủy không chịu rời đi, hoàn toàn không thèm nhìn đến thái độ gấp đến giờ chân của Thái Phó — dù sao cũng quen thói tùy hứng, không sợ phụ hoàng trách tội.

Có điều..... chỉ cần thấy bộ dạng đối nghịch của Ngô Ảnh Trạch với mình, tâm tình sẽ tốt lên không ít.

“Thái tử điện hạ không ở cạnh Thái tử phi sao?”

“Tể tướng đại nhân cũng không ở bên vị hôn thê nhiều hơn sao?”

Thấy Ngô Ảnh Trạch bỗng chốc rối rắm, Long Việt Bằng cười đến vui sướng.

Muốn đuổi ta đi để người và Cửu thúc ở cùng nhau sao? Đâu có dễ như vậy?

“Gần đây Tiểu Việt làm sao vậy?” Long Nhược Đình vuốt đầu Long Việt Bằng, dịu dàng hỏi: “Tâm tình không tốt?”

“Cửu thúc.....”

Dù sao Cửu thúc đã nhìn ra. Long Việt Bằng thành thật gật đầu, than thở nói: “Chất nhi chán quá.”

“Vì sao?” Long Nhược Đình mỉm cười: “Lúc trước không phải thời gian đến đây cũng không có sao?”

Những lời này mang giọng điệu nhẹ nhàng, lại mơ hồ mang theo trách cứ. Long Việt Bằng sững sốt, vội vàng mở miệng giải thích: “Cũng không phải..... là tại tên Ngụy Ngữ Tề kia.....”

“Lúc trước Thái tử điện hạ không nên ganh đua cao thấp với Ngụy thế tử, hai người suốt ngày cứ tính kế độc hại lẫn nhau, nay Ngụy thế tử muốn rời cung, Thái tử điện hạ tất nhiên mất đi nhiều thú vui.” Ngô Ảnh Trạch cười giải thích.

“Ảnh Trạch.....” Có cần phải nói nhiều vậy không? Người không mở miệng cũng không có ai bảo người câm đi? Long Việt Bằng thoáng cái xem thường.

“A?” Long Nhược Đình nhìn về phía Long Việt Bằng: “Vậy cuối cùng là con thắng, hay là Ngụy thế tử thắng?”

“Con.....”

“Thái tử điện hạ ba thắng mười lăm bại, ai thắng ai thua, vừa nhìn đã hiểu ngay.” Ngô Ảnh Trạch lại cười tủm tỉm cất lời của Long Việt Bằng.

“Ngô Ảnh Trạch.....!” Người này thật là khiến người ta khó chịu.

“Không cần người phải trả lời dùm ta!”

Mất mặt trước Long Nhược Đình, Long Việt Bằng tránh mặt Ngô Ảnh Trạch hết mấy ngày. Thái tử luôn luôn khiến người khác gặp tai họa, liên tiếp bị Tể tướng trêu chọc, Long Việt Bằng cả ngày đều nguyên rửa bát tực của mình và Ngô Ảnh Trạch không hợp.

Lúc đó Long Việt Bằng không hề biết đây gọi là “Đồng tính tương xích”, “tính”, đương nhiên là chỉ bản tính.

“Ảnh Trạch, về chuyện của Cửu thúc ta rất cảm kích người.”

“Thần biết.”

“Nhưng, người đừng mong ta sẽ có hảo cảm với người.”

“Thần không dám.”

“Còn nữa, về sau lúc ta và Cửu thúc trò chuyện, người không được xen mồm vào!”

“Điện hạ.....” Ngô Ảnh Trạch hơi ngắc đầu, gần như trắng trợn mà nhìn Long Việt Bằng nói: “Có phải ngài rất hâm mộ Ngụy thế tử hay không?”

Long Việt Bằng khẽ run, bất mãn nói thầm nói: “Người nói sang chuyện khác làm gì? Ta chỉ có chút hâm mộ hần thôi.....”

“Thật không, Ảnh Trạch lại cho rằng, tâm tình điện hạ không tốt có dính líu rất lớn với người kia.” Ngô Ảnh Trạch cười cười.

Long Việt Bằng nhất thời không biết nói gì.

Thế tử Trần Nam Vương – Ngụy Ngũ Tề có tiếng tùy hứng cuồng ngạo, so ra chỉ là cùng loại với Long Việt Bằng. Nhưng quan trọng hơn hết, hần có được tự do mà Long Việt Bằng không có được.

“Chuyện lần này Ngụy thế tử chuẩn bị rời khỏi phủ Trần Nam Vương lưu lạc giang hồ đã truyền đến huyên náo.” Ngô Ảnh Trạch đang cười, nhưng trong mắt không có lấy một chút ý cười: “Thần hy vọng điện hạ có thể hiểu được, ngài khác với Ngụy thế tử.”

Không giống nhau? Long Việt Bằng đương nhiên biết. Hần phải gánh vác toàn bộ quốc gia, không thể so sánh với Ngụy thế tử, nhưng nếu.....

Long Việt Bằng nhìn Ngô Ảnh Trạch chằm chằm, biểu tình trên mặt dần trở nên âm lãnh.

“Đủ rồi Ảnh Trạch, chuyện của ta, ta tự có tính toán, không cần người quan tâm.”

“Điện hạ hiểu được là tốt rồi.” Ngô Ảnh Trạch nhìn thật sâu vào mắt Long Việt Bằng, nho nhã cáo lui.

Ánh mắt Ngô Ảnh Trạch rất sắc bén, tựa như đã biết được điều gì.....

Thật là đáng giận..... Long Việt Bằng siết chặt thành quyền, oán hận ngồi xuống.

Từ nhỏ, hần nghe được từ miệng sư phụ về thế giới bên ngoài, hần biết nơi đó có khát vọng tự do của hần.

Tuyệt không thể bị nhìn thấu..... Đây là vì để có được thứ mình muốn, cũng là vì thực hiện nguyện vọng của người kia.....

“Tiểu Bằng, Tiểu Bằng.”

Thanh âm ôn nhu dễ nghe vang lên ở cửa, Ngụy Tương Linh mỉm cười đi đến.

“Tương Linh.....”

Chỉ cần Thái tử phi lộ ra nụ cười tươi đẹp như mùa xuân động lòng người kia, Long Việt Bằng sẽ sinh ra một dự cảm không tốt.....

“Tiểu Bằng, đi, giúp ta chép kinh thư đi.”

“A hử hử.....?”

Quả nhiên, dự cảm trở thành sự thật .

“Sao?” Ngụy Tương Linh cười như một vị Bồ Tát từ bi: “Tiểu Bằng, người không muốn?”

“Không..... Ta rất thích.....”

Long Việt Bằng mang theo vẻ mặt anh dũng hy sinh, tùy ý để Ngụy Tương Linh lôi hẳn ra thư phòng.

Sở thích của vị Thái tử phi này thật khác với người bình thường, hôm nay thích cái này ngày mai thích cái kia, thậm chí trong đêm tân hôn còn kể cho mình nghe chuyện xưa của kinh Phật, thật dài dòng, kể cho tới hừng đông..... Hay là mình bỏ nàng đi.

Nữ nhân này và đệ đệ của nàng đều không thể đụng vào..... Ai bảo hẳn và bọn họ đều là truyền nhân của sư nương chứ.....?

Thê tử, cậu em vợ, Cửu thúc, Ảnh Trạch, sư phụ, sư nương..... Người khó đối phó bên cạnh hình như càng ngày càng nhiều nhỉ?

Thái tử Long Việt Bằng cảm thấy mình càng ngày càng thê thảm.....

Ngô Ảnh Trạch đã thương lượng xong với Hoàng đế về chuyện của Diêu Hâm, sau khi từ điện Dưỡng Tâm đi ra, trùng hợp gặp được Diêu Hâm trên đường.

Diêu Hâm năm nay bốn mươi ba tuổi, chính trực nghiêm minh, thân hình cao lớn, diện mạo thật thà, trông không giống quan văn mà giống quan võ.

Ngô Ảnh Trạch đã cẩn thận điều tra Diêu Hâm, biết được người này luyện mộ Hàm phi đã lâu, cũng rất có thể trước lúc Hàm phi qua đời đã dự trù trước, nếu không, cho dù ông có gan lớn bằng trời, cũng không dám không coi Hoàng đế ra gì mà động thủ.

Yêu là thứ tình cảm khiến lòng người ấm áp, đồng thời cũng có thể trở thành công cụ khống chế lòng người. Long Nhược Đình hao phí tâm tư trên người mình.....không phải là để thực hiện điều này sao?

Chỉ tiếc, bản thân cũng không lún quá sâu.....

Có lẽ.....

“Ngô đại nhân.”

“Diêu đại nhân.”

Chào hỏi lẫn nhau, lễ tiết là cần thiết, con người trăm tính, lóe lên dụng tâm bất minh.

“Diêu đại nhân muốn đi gặp Thánh Thượng?”

Ngô Ảnh Trạch biết rõ còn cố hỏi. Nếu Thánh Thượng triệu kiến sao hẳn có thể cùng Diêu Hâm đứng đây dài dòng, là chủ ý của hẳn.

“Đúng vậy.”

“Thánh Thượng nhân hậu, có đôi khi hơi quá dung túng thần tử.....”

Ngô Ảnh Trạch mỉm cười, lướt qua Diêu Hâm.

Đều là quân cờ của Long Nhược Đình, Ngô Ảnh Trạch biết Diêu Hâm vẫn luôn có địch ý với mình.

Hiện tại khiến Long Nhược Đình không thể không tán thành, chỉ có Diêu Hâm, còn đối với mình thì chưa hoàn toàn tin tưởng.

Không sao..... dù có tin hay không, Diêu Hâm cũng đã là cá trong lưới.

Ngô Ảnh Trạch thông thả bước đi, ý thái nhàn nhã.

Khi người phát hiện bản thân đã lâm vào trạng thái cô lập, sẽ có vẻ mặt thế nào? Phải biết rằng, Thánh Thượng nhân hậu kia là người không đối phó đâu a..... Diêu đại nhân.

Đừng nói ta không nhắc nhở người.

Hết chương 13

Posted by Spum-chan on June 26, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/26/thuc-anh-chuong-13/ Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Sau khi Long Nhược Đình đến Vương phủ mới, liên tục mấy buổi tối, Ngô Ảnh Trạch đều không chịu đi.

“Hiện giờ không giống trước đây nữa, người không sợ truyền ra nhàn ngôn toái ngữ sao?” Long Nhược Đình nhìn người chiếm lấy giường mình, khẽ thở dài.

“Đương nhiên không sợ.” Ngô Ảnh Trạch cười nói: “Ta tự tiện cử mình mỗi đêm làm người trải nệm cho Vương gia.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Vừa đổi chỗ ở mới chắc là chưa quen đâu nhỉ, ai nha, ta đang suy nghĩ cho người mà.”

Long Nhược Đình liếc hắt một cái, thản nhiên nói: “Quên đi, chỉ sợ đến lúc đó huynh trưởng và vị hôn thê của người đều mỗi ngày tìm tới cửa, khiến ta không thể bình yên.”

“Không đâu.” Ngô Ảnh Trạch cười tươi rói, ngồi dậy nghịch ngợm nói: “Bọn họ không xen vào nhiều như vậy.”

“..... Người đúng là tên vô lại.”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Ngô Ảnh Trạch đưa tay vòng qua, kéo thân thể thon gầy kia vào lòng. “Không xa như người nói, ta có thể có được người sao?”

Bên trong cực kỳ yên lặng, gần trong gang tấc, bốn phiến môi từ từ chạm vào nhau.

“Nhược Đình.....” Cắn cắn môi dưới non mềm, Ngô Ảnh Trạch nói năng mơ hồ.

“Hửm.....?”

“Người nói đêm nay..... chúng ta làm gì đó có được không??”

“Người sẽ cho ta quyền lựa chọn sao?”

“Người nghe ta kể chuyện xưa, ta nghe người kể chuyện xưa..... Người chọn cái nào?”

“Người càng ngày càng nhàm chán”

“Ha ha.....”

Liên tục mấy đêm kể chuyện xưa, Long Nhược Đình cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, hai người ngoại trừ kể chuyện xưa và ôm nhau ngủ ra, đúng là không có làm gì cả. Có đôi khi y nhận không được tự đoán nguyên nhân, sau đó lại cảm thấy mình thật là càng ngày càng không hiểu nổi.....

Một tờ chiếu thư thuận lợi để Diêu Hâm thăng quan, nguyên là Khu Mật Sứ Lí Vang bắt ngờ cáo lão hồi hương, đồng thời được tấn chức cùng Diêu Hâm còn có thêm vài người thân tín. Lần thay đổi nhân sự này khiến cho trên dưới triều thần đều nghị luận sôi nổi và tràn đầy bất mãn, cuối cùng tất đều bị Ngô Ảnh Trạch đàn áp.

Trong triều, Tể tướng trẻ tuổi ấy đã thành công lấy thú tính đè voi vì không nói ra sự thật.

Diêu Hâm đồng thời thấy may mắn, cũng loáng thoáng bất an. Nơi cao không khỏi lạnh..... chẳng lẽ vì địa vị cao nên Ngô Ảnh Trạch vốn không có chút nghi ngờ nào sao?

Sau khi nhậm chức, chuyện đầu tiên Diêu Hâm làm chính là sai người âm thầm điều tra thuộc hạ của hắn, hắn muốn mau chóng giải trừ nỗi bất an không biết từ đâu sinh ra này..... Huống hồ, hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Ngô Ảnh Trạch.

Nam nhân kia..... cảm thấy thật sự rất nguy hiểm

Buổi tối đầu hạ, gió thổi mát mẻ.

Trong sân của phủ Thuận Vương có một bảo tọa quý phi rất to lớn, trong đó có một đôi bóng người.

“Nhược Đình..... Đừng nhúc nhích nữa.” Ngô Ảnh Trạch ôm cái người không an phận đang muốn giãy từ trong ngực mình ra, bất đắc dĩ nói: “Cho dù bị hạ nhân thấy thì có sao?”

“Bọn họ đều có miệng, ta không thích sau lưng có người nói huyền thuyên.”

“Có người dám nói lung tung, người cắt lưỡi bọn họ là được.” Ngô Ảnh Trạch cười cười. “Dù sao người cũng là người của ta, đây là một chuyện không thể phủ nhận.”

“Da mặt của ta không dày như người.”

“Nhược Đình.....”

“Thả ta xuống.”

“Người.....” Ngô Ảnh Trạch giữ chặt Long Nhược Đình, cố định đầu đối phương cố định trước ngực mình, có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu người lại lộn xộn..... có phản ứng ta sẽ bắt người chịu trách nhiệm đó”

Lời nói mờ ám khiến cho Long Nhược Đình quẫn bách, bỗng chốc ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

“Đúng..... Thế này mới ngoan chứ.” Ngô Ảnh Trạch cười hì hì ôm chặt y lên người, thuận tiện ăn chút đậu hủ trên chiếc lưng mảnh khảnh kia.

“Hôm nay người lại tới làm gì?” Long Nhược Đình vừa bực mình vừa buồn cười hỏi: “Chuyện xưa cũng kể hết rồi, không lẽ người còn muốn nghe bọn hạ nhân nói chuyện bát quái?”

“Cũng không phải.....” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười lẩm bẩm nói: “Chỉ vì muốn gặp người..... Chỉ vì muốn gặp người.”

Chỉ sợ qua ngày hôm nay, sẽ không thể thấy được vẻ dịu ngoan thế này của người.

“Rõ ràng mỗi ngày đều gặp”

Long Nhược Đình khẽ phản bác một câu, sau đó bị Ngô Ảnh Trạch chặn môi.

Nhược Đình..... Chuyện tối trước mắt ta mới bắt đầu cảm thấy không làm được..... Có phải rất buồn cười hay không?

Ta thật sự rất yêu người.....đôi lúc bản thân cũng trầm luân trong mối quan hệ giả dối này. Nhưng chúng ta vẫn phải tiếp nhận sự thật, đúng không?

Tay Ngô Ảnh Trạch chậm rãi trượt xuống, thâm nhập vào kẽ hở giữa thân thể hai người.

Bộ vị mẫn cảm bị chạm đến, Long Nhược Đình khó khăn nói.

“Người.....!”

“Suyt.....” Ngô Ảnh Trạch cười khẽ nói: “Tuy rằng hiện tại không có người đến đây, nhưng nếu tiếng động quá lớn..... Ta cũng không dám cam đoan”

“Người cái tên này.....” Long Nhược Đình nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể làm gì khác.

“Ha ha a..... “ Ngô Ảnh Trạch cảm thấy Long Nhược Đình như vậy rất đáng yêu

Diêu Hâm ngồi dưới đèn nhìn bản báo cáo suốt đêm.

Xem xong bản thứ nhất, ông hơi nhú mày.

Rốt cuộc là..... chuyện gì đã xảy ra?

Bắt đầu từ năm nay, Thánh Thượng đoạt mất quyền lực của Khu Mật Viện, lấy lại bộ binh. Ông vẫn nghĩ vì đây là thời kì bận rộn áp dụng thi cử, nhưng hiện tại xem ra..... nơi này hình như đã trở thành một Khu Mật Viện không có quyền lực?

Ban đầu Bộ Binh Thị Lang Hà Tuyên là người của bọn họ. Nhưng Hà Tuyên và một vài thuộc hạ đều đã nhậm chức trong Khu Mật Viện, điều này cho thấy, bọn họ ở bộ binh đã không còn thế lực.

Suy nghĩ kĩ lại, tuy rằng một bộ phận quan viên quan trọng đã tập trung ở Khu Mật Viện, nhưng nếu Thánh Thượng dời đi trọng tâm quyền lực... vậy mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Chẳng lẽ..... Thánh Thượng đã âm thầm tiến hành kế hoạch cải cách, muốn loại trừ hai chức vị nắm quyền lực cục diện là Trung Thư và Khu Mật Viện?

Diêu Hâm thoáng cái chảy đầy mồ hôi lạnh, ông vội vàng xem báo cáo phía dưới, ghi lại tất cả điều tra, tất cả bí mật... kết quả khiến cho ông phải khiếp sợ.

“Tra được hai người Từ Vũ Thần và Văn Thanh Thư có liên lạc với Trung thư, có thể là thân tín của Ngô Ảnh Trạch, thuộc hạ Khu Mật Viện, thế lực hai người này cũng có biến động khác thường, sự tình khẩn cấp, mong đại nhân mau chóng nghĩ đối sách...”

Phía dưới đó là một chuỗi chứng cứ thật dài, làm người ta lạnh tim.

Điều này..... Không có khả năng..... Không có khả năng!

Diêu Hâm kích động đến cả người run rẩy.

Từ Vũ Thần và Văn Thanh Thư theo hần hai năm..... sao lại có thể dễ dàng bị Ngô Ảnh Trạch mua chuộc?

Hay là..... Diêu Hâm nghĩ tới một khả năng có thể tồn tại nhất, không khỏi thấy choáng váng.

Hay là..... bọn họ vốn chính là nước cờ bí mật mà Ngô Ảnh Trạch an bày bên người mình...

Hay là..... từ hai năm trước Ngô Ảnh Trạch đã bắt đầu...an bày tất cả mọi chuyện...

Khu Mật Viện vì chia tách với thế lực của Tể Tướng mà nắm trong tay binh quyền... nay lại phải giao trả hết thảy...

Lần đầu tiên Diêu Hâm cảm thấy, vị trí ông đợi từ rất lâu này, nay lại giống như một phần mộ, mai táng tất cả bọn họ trong đó... Không biết Ngô Ảnh Trạch đã dùng cách gì để mê hoặc Thánh Thượng, khống chế mọi việc, từ trên cao nhìn bọn họ tự thân diệt vong.

Kế hoạch này không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể thực hiện..... có rất nhiều người tham gia kế hoạch này, rất nhiều người bị kế hoạch này gạt gẫm, trong số đó nguyên Khu Mật Sứ Lí đại nhân, cũng là một kẻ biết nguy trang một cách chân thật. Nói cách khác, Ngô Ảnh Trạch đã lừa dối bọn họ hơn hai năm!

Dù thế nào, chuyện này nhất định phải mau chóng nói với Thuận vương gia... Nếu không thật sự sẽ không còn đường cứu vãn.

Diêu Hâm dùng đôi tay run rẩy nhanh chóng viết một lá thư, giao cho gia đình lanh lợi nhất, dùng âm thanh khàn khàn dặn dò.

“Mau đưa đến phủ Thuận Vương.....! Mau!”

Chỉ có một điều khiến Diêu Hâm không ngờ là..... gia đình kia ra ngoài không lâu đã bị đại nội cao thủ do Ngô Ảnh Trạch phái tới giám sát Diêu phủ bắt đi mất.

“A.....”

Ngô Ảnh Trạch tăng thêm sức lực trên tay, khiến Long Nhược Đình khó có thể ức chế tiếng rên rỉ.

“A..... Dừng.....”

“Lâu như vậy không có làm..... Người cũng chịu không nổi đúng không?” Ngô Ảnh Trạch dùng thanh âm ướm át thâm thi: “Người xem...chỉ mới chạm vào, người đã biến thành cái dạng này...”

“Ừm.....”

Gắt gao nắm lấy vai Ngô Ảnh Trạch, Long Nhược Đình cắn chặt răng cố nén tiếng rên rỉ phóng đảng.

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng cắn lên vành tai y: “Ta yêu người...”

“A.....”

Trong nháy mắt, thân thể Long Nhược Đình nhẹ nhàng run lên, đạt đến cao trào trong tai đối phương.

Hết chương 14

Posted by Spum-chan on June 27, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/27/thuc-anh-chuong-14/ Đăng bởi: admin

16. Chương 16: [] Chương 15

CHƯƠNG 15

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“A.....” Ngô Ảnh Trạch khẽ liếm chất lỏng trên tay, cười nói: “Hương vị thật ngọt.....”

“.....” Long Nhược Đình quần bách muốn tắt hẳn một cái, nhưng lại bị đối phương bắt được cổ tay, hôn thật sâu xuống.

Trong nụ hôn nồng nhiệt..... còn có hương vị của chính mình.

Hôm nay bọn họ..... đều rất kỳ lạ. Long Nhược Đình không hiểu tại sao lại sinh ra một lại cảm giác, đó là một loại.....dự cảm rất quái dị, rằng ngày mai tất cả sẽ kết thúc.

“Nhược Đình.....” Cọ cọ lên vầng trán trơn nhẵn của y, nam nhân mỉa hoặc thì thầm: “Ta muốn người.....”

Long Nhược Đình rũ mi, nói khẽ: “Ừ.....”

“Làm ở đây luôn hả?”

“Người không cần mặt mũi nhưng ta cần.”

“Được rồi.” Ngô Ảnh Trạch cười ha ha mấy tiếng rồi bế y từ trên ghế lên. “Chúng ta vào đây đi.....”

“Nhược Đình.....”

“Hửm?”

“Sao người vẫn gầy như vậy..... Thuốc bổ trong cung đưa tới, rốt cuộc có uống hay không?”

“Người đúng là có rất nhiều lời vô nghĩa.....”

“Được rồi..... Ta không nói nữa.” Ngô Ảnh Trạch cười nói: “Hiện tại..... làm chính sự thôi.”

Cái gọi là chính sự.....

Sa trưởng từ từ buông xuống, trong không trung tản ra hương thơm nhàn nhạt, hai thân thể trần trụi, tứ chi giao triền. Tiếng thở dốc vang lên, trong phòng tràn ngập cảnh xuân.

Một đêm này, bọn họ hoàn toàn không thể khống chế được bản thân. Lần đầu tiên kịch liệt đến mức khiến đối phương phải dùng hết toàn lực..... nhưng lại không biết là vì sao.

Long Nhược Đình hiếm khi không kiềm chế bản thân, Ngô Ảnh Trạch cũng không dè nén dục vọng..... cho dù có thể khiến đối phương bị thương.

Điên cuồng đoạt lấy, kịch liệt dây dưa, mãnh liệt ái ân.

Ái ngữ nhẹ nhàng, quyến luyến..... không biết có phải chân thật hay không.

Chỉ biết..... lý trí đã không còn.

Ngày hôm sau, Long Nhựt Đình phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Sáng sớm Tiểu Tam đã đi vào dọn dẹp, y xấu hổ không biết nên dời ánh mắt đi đâu.

Nơi đêm qua bị xô xuyên hiện còn đau rất, thắt lưng hoàn toàn không có sức, ngay cả động đậy cũng thấy khó khăn.

Sau này..... không bao giờ phóng túng như vậy nữa. Long Nhựt Đình thầm thở dài.

Lúc ấy, y ngờ lúc bọn họ gặp lại nhau, không ngờ sau một đêm ngọt ngào.....kết quả kết quả nhận được lại là như thế này.

Ngô Ảnh Trạch đã ba ngày không đến, Long Nhựt Đình cũng không quan tâm lắm, nhưng thư của Diêu Hâm cũng đã ba ngày không thấy, y không khỏi cảm thấy có chút khác thường.

Long Nhựt Đình bị Long Nhựt Hồng lấy lý do “thân thể không khoẻ cần an dưỡng” mà cho ở ngoài cung, không có đất phong, không có cơ hội tham dự triều chính, mặc dù có thể tự do ra ngoài, nhưng đối với lúc thu thập tin tức trong cung mà nói, càng thêm bất tiện.

Khi Long Nhựt Đình có thể đi lại bình thường, y sai người chuẩn bị xe ngựa, tự mình đi hỏi Diêu Hâm.

Còn chưa ra ngoài, có người đã vội vã chạy vào thông báo:

“Khởi bẩm Vương gia..... Diêu đại nhân ông ấy.....”

“Ông ấy làm sao?”

“Vừa mới nhận được tin tức..... Diêu đại nhân phạm tội kết bè kết cánh đã bị cách chức điều tra!”

“Cái gì.....?” Sắc mặt Long Nhựt Đình đại biến, vội vàng hỏi: “Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Nghe nói..... là hai ngày trước.....”

“Hai ngày trước.....?”

Lúc đó..... rốt cuộc y đang làm gì? Vừa trải qua một đêm cuồng dã..... nằm ở trên giường không thể cử động?

“Đáng chết.....!” Long Nhựt Đình nện một quyền trên tường, cả giận nói: “Vì sao bây giờ mới đến thông báo!?”

“Thuộc hạ..... thuộc hạ cũng là không còn cách nào..... Nếu không phải Tể tướng đại nhân giám thị, thuộc hạ đã sớm đến báo cho Vương gia ngài!”

“Giám thị.....?”

Long Nhựt Đình thì thào, sắc mặt càng biến càng xanh.

Diêu Hâm mới được thăng chức chưa tới một tháng, sao lại có thể mắc tội danh như vậy? Có Ngô Ảnh Trạch bảo hộ, ai lại dám gán cho ông một tội danh như thế? Diêu Hâm xảy ra chuyện, vì sao Ngô Ảnh Trạch không tự mình đến nói?

Ngô Ảnh Trạch.....

Tất cả đáp án, đều đã hiện ra một cách sinh động.

Long Nhựt Đình siết chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ngô Ảnh Trạch, đây là mục đích của người sao? Trên đời này mọi người đều biết, chỉ có ta lại chẳng hay biết gì! Người duy nhất không biết..... cũng chỉ có ta!

“Nhựt Đình.....”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc từ cửa truyền đến, Ngô Ảnh Trạch mỉm cười bước vào.

“Thân thể có khỏe không? Hôm nay ta nhất định phải thấy ngươi ăn hết cháo tổ yến.....”

Thanh âm dịu dàng không hề khác với khi xưa..... Nhưng, rất chói tai.

“Vì sao người lại làm như vậy?” Long Nhược Đình ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm dừng trên người nam nhân trước mặt.

“Cái gì?” Ngô Ảnh Trạch hơi sững sốt, vừa cười vừa nói: “Người là hỏi vì sao ta phải đến trông chừng người ăn cháo hả?”

“Đừng có giả dối thế nữa.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Người không cần tiếp tục hạ mình như vậy.”

“Phải không.....” Ngô Ảnh Trạch lẩm bẩm: “Thật ra..... ta còn một lá thư muốn giao cho người.”

Lá thư mà Ngô Ảnh Trạch nói, tất nhiên là lá thư mà đêm đó Diêu Hâm phái người đưa đến phủ Thuận Vương, nhưng giữa đường bị chặn lại.

Long Nhược Đình lạnh lùng giật lấy lá thư trên tay Ngô Ảnh Trạch, đọc thật kĩ, sắc mặt từ từ trắng bệch.

Chậm rãi ngẩng đầu, mắt phượng băng lãnh đối diện với ánh mắt trầm tĩnh kia, chăm chú nhìn nhau, vô cùng xa lạ.

Thua..... tự lấy dây buộc mình, thì ra chính là bản thân y.

Nam nhân với bộ mặt ôn hòa kia..... Long Nhược Đình thầm muốn xé hẳn thành từng mảnh nhỏ.

Hơn hai năm nay, câu nói “ta yêu người” quen thuộc kia, nụ hôn dịu dàng nồng nhiệt, cái ôm ấm áp luôn sẵn sàng rộng mở vì mình này, thì ra đều là giả dối, mình bị lừa gạt, từ đầu tới cuối, lừa gạt một cách trắng trợn.

Buồn cười hơn chính là..... lúc bị đối phương trêu đùa, mình lại sinh ra một thứ cảm giác không nên có với đối phương

Chờ mong.

Lòng rất đau thì sao? Rất khổ sở thì sao? Đây đều là người tự tìm a..... Thấy rõ bản thân, thấy rõ nam nhân này, các người cũng không phải là kẻ vì yêu thương mà sống.

Long Nhược Đình cười đến âm lãnh.

“Nhược Đình..... Người chảy máu .”

Long Nhược Đình quá bình tĩnh khiến Ngô Ảnh Trạch có chút bất an. Hắn rút ra khăn tay màu trắng, băng lại ngón tay tinh tế mà băng lãnh kia.

“Người.....” Long Nhược Đình không kháng cự hành động này của hắn, đường nhìn của y dừng lại trên mặt Ngô Ảnh Trạch, hỏi: “Người đã làm gì bọn người của Diêu Dâm?”

“Không làm gì cả, cách chức mà thôi.”

“Người không giết bọn họ sao? Người không giết ta sao?”

Ngô Ảnh Trạch ngẩng đầu nhìn ánh mắt sắc bén của Long Nhược Đình, nói thật khê: “Không.....”

“Như vậy, người trăm phương ngàn kế phá hư kế hoạch của ta là vì cái gì?” Long Nhược Đình cười lạnh. “Nếu người thật sự trung thành với Long Nhược Hồng, nên quyết định chém đầu tất cả mối phải!”

“Đúng.” Ngô Ảnh Trạch hít vào một hơi, buông tay Long Nhược Đình ra: “Nhưng..... mục đích của ta cũng không phải vì giành lấy niềm tin của Thánh Thượng, cho nên không cần phải xử tử tất cả các người.”

“Vậy rốt cuộc người làm vì cái gì?”

“Đúng vậy..... là vì cái gì nhỉ?” Ngô Ảnh Trạch khê cười khỏ.

“Quan hệ của chúng ta, đừng tiếp tục nữa.”

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc Long Nhược Đình lãnh đạm mở miệng.

“Ta biết.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu.

“Cho nên, người có thể đi rồi.”

Long Nhược Đình quay người đi, khoát tay, chỉ về phía đại môn.

Quý tịch mệnh này, nếu ngay từ lúc đầu không tồn tại thì tốt biết mấy.....? Lại tự đi tìm kiếm chút ấm áp từ Ngô Ảnh Trạch, đúng là ngu xuẩn muốn chết.....

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch cúi đầu gọi một tiếng. Ý vị sâu xa, mà lại bao hàm một ít chờ mong, Long Nhược Đình từng nghĩ bản thân rất thích giọng nói của đối phương.

“Đừng gọi ta nữa.....”

Thân thể đơn bạc khẽ run lên, quay đầu lại khàn giọng rống giận:

“Ta bây giờ không còn gì hết... rốt cuộc người còn muốn ta thế nào nữa!?”

Bình tĩnh trước kia cũng chỉ là một lớp màn nguy trang, khi đến cực hạn sẽ vỡ nát, có giọt chất lỏng băng lạnh tràn ra từ khóe mi.

Mà lạnh lẽo hơn cả lệ, chính là tâm.

Hết chương 15

Posted by Spum-chan on June 28, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/28/thuc-anh-chuong-15/ Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Ngô Ảnh Trạch im lặng chăm chú nhìn giọt lệ trên mặt Long Nhược Đình, rất muốn vươn tay ôm lấy thân thể thon gầy kia.

Kế hoạch đã hoàn thành, nhiều năm khổ tâm của Long Nhược Đình bị phá hủy, hắn đã thấy được cảnh tượng khi về bề ngoài cao ngạo cùng lòng tự trọng mãnh liệt của y như băng tan mà biến mất.

Nhược Đình..... Người có biết, vì sao ta lại tức giận với người không? Ngày đó, khi người mưu đồ dùng tình cảm để đổi lấy giá trị lợi dụng..... Người có biết, tâm trạng của ta như thế nào không?

Ngô Ảnh Trạch chăm chú nhìn Long Nhược Đình hồi lâu, đè nén cảm xúc, xoay người rời khỏi đại môn Vương phủ.

Nhược Đình..... Nếu giữa người và ta chỉ là một quan hệ đơn thuần, nếu người không biến thân thể mình trở thành công cụ chôn cùng dã tâm của người..... Ta nghĩ ta sẽ thực sự yêu người, rất yêu rất yêu người.

Chỉ tiếc..... địa vị của ta trong lòng người, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể so với nguyện vọng của người.....Người không tiếc trả hết mọi giá, cũng muốn thực hiện nguyện vọng kia.

Nhược Đình..... Chúng ta đều rất ngu xuẩn. Người tin người không nên tin, mà ta, phản bội tâm ý chính mình.

Đã không thể..... quay đầu lại nữa rồi

Rốt cục..... đi rồi.....

Thân ảnh Ngô Ảnh Trạch vừa biến mất, khí lực toàn thân của Long Nhược Đình cũng kiệt quệ trong nháy mắt. Thân thể y lung lay, tựa như sắp ngã xuống.

Một thị nữ cầm diêm vẫn luôn hầu hạ y vội vã chạy đến đỡ. Long Nhược Đình mỉm cười, nhẹ nhàng khoát tay áo.

“Không cần, Tiểu Tam..... Ta không sao.”

Tiểu Tam không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, nhưng Tiểu Tam biết tâm tình của Long Nhược Đình giờ phút này rất phức tạp. Giọt nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt của chủ tử khiến nàng rất đau lòng, nhưng nàng là một người cầm diêm, nàng không thể mở miệng an ủi y.....

Tiểu Tam khổ sở khóc. Long Nhược Đình sờ sờ đầu nàng, nhẹ nhàng nói:

“Đừng khóc..... không sao đâu.”

Những lời này..... Long Nhược Đình không biết là đang nói với thị nữ, hay là nói với chính mình.

Long Nhược Đình yên lặng nhìn nhóm phó dịch cẩn thận đưa y về phòng, yên lặng ăn vài chén cháo do Tiểu Tam đưa đến, lại yên lặng nằm ở trên giường.

Khoảnh khắc hai gò má chạm vào chăn mềm mại, trái tim như bị một vật sắc nhọn nào đó đột nhiên cứa vào, đau đến mức khiến người ta vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Y nghĩ..... chỉ sợ mình đã trúng độc mất rồi.

Tâm tình giờ phút này, so với cảm giác bị ca ca ruột phản bội khi xưa, chỉ có hơn chứ không kém.

Tựa như bản thân dù đã té ngã thật đau, nhưng vẫn không thể học khôn không ngừng nhớ tới chuyện trước kia.

Đêm đông rõ ràng lạnh như vậy..... nhưng chỉ cần được nằm trong cái ôm kia, sẽ thấy thật ấm áp.

“Nhược Đình.....” Người kia sẽ nắm thật chặt tay mình, sẽ luôn dùng âm thanh âm trầm êm dịu hỏi: “Sao người vẫn gầy như vậy, rốt cuộc có ăn uống đằng hoàng hay không?”

Khi đó mình sẽ trả lời là: “Người nói nhiều quá.....”

..... Đối xử xiết bao dịu dàng, tựa như bọn họ thật sự là ái nhân của nhau.

Long Nhược Đình bật cười, cười mãi, cười mãi, cười đến tim cũng đau đớn cùng cực.

Vì sao lại không nhận ra? Vì sao vẫn luôn tự cho mình là đúng? Thì ra mình cũng rất sợ cô độc, thì ra mình vẫn luôn..... cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi đó.

Cuộc sống mỗi ngày của Ngô Ảnh Trạch vẫn không thay đổi, vào triều, hạ triều, xử lý công vụ, về nhà. Đối mặt Hoàng đế thì ứng đối tự nhiên, đối mặt Thái tử thì đem một lòng gây khó dễ, đối mặt đồng liêu thì khiêm tốn hữu lễ, đối mặt người nhà thì dịu dàng săn sóc. Tất cả..... không hề khác với ngày xưa. Chỉ có Tô Nguyên, đã nhận ra Ngô Ảnh Trạch có thay đổi rất nhỏ.

“Tỷ phu.....”

“Hửm?”

“Có phải huynh không vui không?” Hai mắt trong suốt nhìn chăm chú Ngô Ảnh Trạch.

“Không có a.....” Đứa nhỏ mẫn cảm này khiến Ngô Ảnh Trạch cười khổ. Vươn tay nhéo mặt Tô Nguyên, ôn hòa nói: “Trẻ con thì đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Đệ không còn là trẻ con nữa Đệ đã mười ba tuổi rồi. Đệ biết có một số việc phải nói ra, nếu cứ để trong lòng thì rất khổ sở” Tô Nguyên ngẩng mặt lên, kích động nói: “Đệ biết tỷ phu ngày ngày ngủ không yên, đến khuya trong phòng vẫn sáng đèn..... Hơn nữa mỗi ngày khi không có gì để làm, người sẽ ngăn người rất lâu.....”

“Tiểu Nguyên.....” Trong lòng dâng lên khổ sở, Ngô Ảnh Trạch đưa tay đứa nhỏ kéo vào trong lòng, lẩm bẩm: “Tỷ phu thật sự không sao đâu.....”

Thật sự không sao đâu..... cho dù có gì, cũng không phải là ta.....

Không quá lâu sau khi quyết tuyệt với Long Nhược Đình, đã truyền đến tin tức Long Nhược Đình bị ốm.

Nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt u buồn cùng thân thể gầy yếu kia, trái tim lại đau đớn kịch liệt như bị mũi kim châm vào.

Nhưng có ích gì chứ.....

Hắn đã không còn lí do, không còn tư cách tới gần Long Nhược Đình một bước.

Không còn gì cả.....

Thái tử Long Việt Băng âm ỉ đòi xuất cung thăm Cửu thúc của hắn, không ai có thể ngăn được.

Long Việt Băng mang theo một xe thuốc bổ và dược phẩm, Ngô Ảnh Trạch suy nghĩ một chút, rồi nói với Long Việt Băng:

“Thần sự vụ bận rộn không thể tự mình đến thăm..... Điện hạ có thể giúp thần chuyển một thứ không?”

Đó là một hộp kẹo, là cống phẩm Hoàng đế tặng cho Ngô Ảnh Trạch không lâu trước đây. Một khắc ấy, Ngô Ảnh Trạch chợt nhớ đến trước kia, khi hắn nhìn Long Nhược Đình uống thuốc, Long Nhược Đình sẽ nhúu chặt mày. Nhược Đình rất ghét vị đắng, cho nên thường sẽ không uống thuốc đúng hạn.

Long Việt Băng đồng ý thỉnh cầu của hắn, sau khi Ngô Ảnh Trạch cảm tạ xong, lại nói thêm một câu:

“Xin điện hạ đừng nói với Vương gia, đây là do thần đưa.”

Không cần phải nói..... vì dù Long Nhược Đình biết thì có tác dụng gì đâu? Có lẽ lại càng thêm khổ sở, có lẽ..... sẽ tức giận đến mức vứt thứ này xuống đi?

Buổi chiều ngày đó, Long Nhược Đình thấy Long Việt Băng tới chơi, có cả một xe thuốc bổ và dược phẩm kia.

“Cửu thúc..... Người thật sự nên tịnh dưỡng cho tốt” Long Việt Băng đau lòng ôm lấy thân thể gầy yếu kia. “Rốt cục là làm sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như thế.....?”

“Không sao.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Con đến thăm ta, ta đã rất vui rồi Bệnh này thì có là gì.”

Từ đó về sau, đủ loại thuốc bổ không ngừng vào phủ.....

Mỗi ngày Long Nhược Đình đều bị Tiểu Tam giám sát việc uống thuốc. Lạc thú duy nhất, chính là sau khi uống xong nước thuốc đắng chát kia, sẽ được ăn một viên kẹo trong suốt xinh đẹp như trân châu.

Tiểu Việt thật sự rất cẩn thận

Y phải tỉnh lại..... Trên đời này, dù sao vẫn còn có người quan tâm y, thật lòng đối tốt với y.

Long Nhược Đình vui vẻ hơn rất nhiều, có loại cảm xúc gọi là cảm động.

Hết chương 16

Posted by Spum-chan on June 29, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/29/thuc-anh-chuong-16/ Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tô Tình chưa từng bất an như bây giờ.

Mấy ngày trước Ngô Ảnh Trạch rất hăng hái nhưng mấy ngày nay lại trầm lặng đi nhiều, tuy rằng đã bị vẻ bề ngoài bình tĩnh che giấu, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được hết. Xuất phát từ trực giác trời sinh của một nữ nhân, nàng cho rằng sự thay đổi cảm xúc của Ngô Ảnh Trạch nhất định có liên quan đến người kia.

Người mà trên thân thể tỏa ra một huân hương dễ chịu.

Mùi hương rất đặc biệt..... Không giống nữ tử phong trần ngọt ngào, nồng đậm, mà là một hương thơm tự nhiên, thanh lương lại say đắm lòng người. Nàng gần như có thể tưởng tượng được, chủ nhân của mùi hương là một vị nữ tử thanh lệ thoát tục đến nhường nào.

Dù thế nào thì so với mình cũng.....

Tô Tình không chỉ một lần bị ai nghĩ, cho dù tâm Ngô Ảnh Trạch không ở trên người mình, thì chỉ cần hần vẫn khẳng định sẽ cưới nàng thì cũng đủ rồi như vậy đủ rồi.

Nàng yêu Ngô Ảnh Trạch, nàng không muốn buông tay.

Nhưng mà..... không thể như ý muốn, nhất là khi biết Ngô Ảnh Trạch và Thuận vương gia có tư tình..... Tô Tình chìm trong mâu thuẫn.

Lúc trước, Tô Tình gần như không thể tin lời của thám tử..... Mấy năm tìm tòi giờ lại biết người vị hôn phu mình yêu là một nam nhân, như vậy nàng phải làm sao đây?

Thám tử nói, tiểu thư người có điều không biết..... Thuận Vương gia chính là thiên nhân chi tử, siêu phàm thoát tục, dù là nam hay nữ cũng sẽ bị vẻ bề ngoài của y mê hoặc.

Cái gì thiên nhân chi tử..... Cho dù khuyên quốc khuyên thành thì cũng là một nam nhân không phải sao?

Tô Tình bị thương, phần nộ, không cam lòng, đồng thời nàng cũng biết rõ Ngô Ảnh Trạch cực kỳ mê luyến Long Nhược Đình

Hơn ba năm trước, khi Tô Tình ra ngoài từng bị nam nhân cường bạo..... Nàng vẫn không dám nói cho bất kỳ ai biết, chôn sâu khuất nhục cùng nước mắt vào đáy lòng. Nàng rất sợ..... sợ sau khi Ngô Ảnh Trạch biết được sẽ ghét bỏ mình, sợ hần sẽ đẩy mình ra..... Nay, Ngô Ảnh Trạch luôn tìm lý do kéo dài hôn kỳ, nguyên nhân..... cũng bởi vì người kia.

Ảnh Trạch..... Xin người đừng rời xa ta.....

Sinh nhật Thái tử, thiết yến ăn mừng.

Ngô Ảnh Trạch sửa sang y phục, chuẩn bị vào cung.

“Ảnh Trạch.....”

“Làm sao vậy, Tình nhi?”

“Người không thể..... không đi sao?” Nàng biết yêu cầu này rất vô lý, nhưng nàng không muốn để Ngô Ảnh Trạch tiếp xúc với Long Nhược Đình thêm lần nào nữa.

“Đương nhiên không thể.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười, nghĩ rằng nàng lại nổi tính trẻ con thích đùa giỡn. “Nếu ta không đi Thái tử sẽ trách tội Có gì ngày mai nói đi.”

“Ảnh Trạch.....”

Hần lại đi rồi..... Càng đi càng xa..... Đi đến nơi mà mình không bao giờ tới được.....

Tô Tình tuyệt vọng nhìn bóng lưng Ngô Ảnh Trạch, cười đến vô cùng khổ sở.

Nói Ngô Ảnh Trạch trong cảm nhận của nàng là vị hôn phu..... Chẳng bằng nói là khát vọng tối cao trong cuộc đời nàng. Nàng chưa bao giờ vọng tưởng có thể được nam tử bất phàm này yêu thương, nhưng nàng cũng tuyệt đối không muốn..... cứ như vậy bị hần vứt bỏ.

Nàng không muốn thế.

Yến tiệc sinh nhật mười sáu tuổi của Long Việt Băng, hai người lại gặp nhau, lạnh lùng bình tĩnh chào hỏi, tựa như chuyện trước kia chưa bao giờ xảy ra.

Long Việt Băng sớm đã phát hiện này hai người gần đây có chỗ khác thường, nhưng cũng một mực không nói gì. Long Việt Băng biết, có một số việc không phải chỉ nói hai ba câu là có thể giải quyết, hẳn bất lực.

“Tái kiến Thuận Vương gia.”

“Ngô đại nhân.”

Khẽ gật đầu, trong ánh mắt của Long Nhược Đình chỉ bao hàm hàn khí khiến người rét run, tuyệt không chứa thêm bất kì điều gì dư thừa.

Thuận vương gia lần đầu tiên lộ diện trước mặt công chúng, khiến cho chúng quan viên liên tục nghị luận và suy đoán. Long Nhược Đình không quan tâm đến, cũng không tiếp xúc nhiều với những người khác. Dịu dàng của y, chỉ dành cho chất nhi mình sủng ái nhất.

Ca múa mừng cảnh thái bình.

Ngô Ảnh Trạch trò chuyện vui vẻ với mọi người, nhưng ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi bóng dáng màu trắng phía đối diện.

Ngô Ảnh Trạch không biết mình đang nói cái gì, hẳn chỉ biết rằng tâm mình rất đau.

Mấy tháng gần ngủ không gặp..... Có lẽ là bởi vì vừa đã trải qua một cơn bệnh nặng, Long Nhược Đình có vẻ càng tái nhợt, càng gầy yếu hơn trước kia Về ngoài kiên cường chống đỡ kia, hẳn không muốn nhìn.

Không biết Nhược Đình có không uống thuốc đúng hạn như trước hay không..... Không biết đến tối Nhược Đình có thấy lạnh..... Không biết Nhược Đình.....

Bọn họ có lẽ thật sự không thể ở bên nhau..... Bởi vì bọn họ, đều quá mức quật cường.

Long Nhược Đình đứng dậy nói vài câu với Long Việt Băng, sau đó một mình rời khỏi đại sảnh.

Ngô Ảnh Trạch nói “Ngại quá, thất lễ một chút”, rồi đi theo phía sau đối phương.

Long Nhược Đình một thân tuyết y, thân ảnh cao gầy, như tỏa sáng trong màn đêm hắc ám.

Ngô Ảnh Trạch thấy Long Nhược Đình tránh thủ vệ, đi đến một góc yên lặng.

Ngô Ảnh Trạch thấy Long Nhược Đình vô lực ngồi xuống một gốc cây liễu, che miệng lại.

Ngô Ảnh Trạch thấy y run rẩy, nhưng không nghe thấy rõ tiếng động.

Sau đó..... hẳn thấy trên cổ tay áo tuyết trắng của Long Nhược Đình, nhuộm một màu đỏ chói mắt.

Đó là máu...máu đỏ tươi.

Ngô Ảnh Trạch từng nghĩ..... nước mắt của mình bỗng chốc sẽ chảy xuống, từng nghĩ..... mình sẽ lập tức mất khống chế mà chạy đến ôm lấy y. Nhưng tất cả, đều bị hành động kế tiếp của Long Nhược Đình ngăn chặn .

Long Nhược Đình dùng sức lau đi vết máu trên cổ tay áo, ngẩng đầu, cười khẽ.

Trên thế gian này, đó là nụ cười động lòng người nhất..... Lãng mạn, xinh đẹp, thánh khiết. Trong mắt phương thon dài kia, tràn ngập quang huy nghiêm nghị, bất khả xâm phạm.

Đây không phải giả vờ..... Đây là khí thế tản ra từ nội tâm. Đây là Long Nhược Đình, đây là người vài năm trước hẳn quen biết, Long Nhược Đình kiêu ngạo lạnh lùng, chứ không phải một người bị phản bội, bị lừa gạt, cả ngày âm ảm, thần sắc ưu thương.

Ngô Ảnh Trạch thoáng chốc hiểu được, mình không cần thiết phải làm bất cứ điều gì..... Cho nên, thu lại cánh tay vừa đưa ra, điều đó là dư thừa, nó chỉ xúc phạm tới tự tôn mãnh liệt của đối phương mà thôi.

Bọn họ đều quật cường như vậy..... Cho nên, ai cũng không chịu dễ dàng nhận thua với người kia, cho dù, tâm đã thành tro.

Nhược Đình đã thức tỉnh, không phải mình nên vui vẻ sao?

Ngô Ảnh Trạch muốn cười thật vui vẻ, nhưng hần bi ai nhận ra, mình vẫn không đủ sức để nâng khoe môi.

Trở về yến hội, tâm tình đã hoàn toàn thay đổi.

Ngô Ảnh Trạch uống hết ly này đến ly khác, muốn áp chế tư vị chua xót không thể tiêu trừ trong lòng. Sau khi về nhà, hần vẫn tiếp tục ở trong phòng một mình uống rượu.

Ngô Ảnh Trạch luôn biết tự kiềm chế, hần có thể không chế tửu lượng, cũng không uống nhiều rượu. Nhưng mà đêm nay, hần hoàn toàn say.

Ý thức đã mơ hồ nhưng Ngô Ảnh Trạch vẫn nhớ rõ huyết sắc trên cổ tay áo kia, tim liên tục co thắt.

Trong hoảng hốt, hần thấy một bóng dáng màu trắng mảnh khảnh đi về phía mình, đưa lên một ly trà giải rượu.

Ngô Ảnh Trạch uống một hơi cạn sạch, ghé vào trên bàn cười nói:

“Nhược Đình..... Là người sao.....”

Đối phương không nói gì. Ngô Ảnh Trạch chỉ cảm thấy có một ngón tay lạnh lẽo xoa lên hai gò má của mình, lãnh ý không rõ kia làm tâm hần càng thêm xao động.

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch khẽ cười, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống.

“Nếu ngay từ đầu..... chúng ta không gặp nhau.....”

“Ảnh Trạch.....”

Thiên hạ bạch y kia nâng lên khuôn mặt của Ngô Ảnh Trạch, hạ xuống một cái hôn thật sâu.

Hết chương 17

Posted by Spum-chan on June 30, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/06/30/thuc-anh-chuong-17/ Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Nhược Đình.....”

Rốt cục.....lại lần nữa được chạm vào y.

Đây là mộng sao?

Nếu đây là mộng.....thì xin đừng để ta tỉnh lại quá sớm.

Thô bạo cắn vào môi đối phương, Ngô Ảnh Trạch cảm thấy thân thể trở nên rất nóng..... Dục vọng bên trong trỗi dậy kêu gào mãnh liệt, lí trí dần tan rã .

“Ảnh Trạch.....”

“Ta yêu người..... Ta rất nhớ người.....”

Tự mình thì thào, cũng không quản đối phương có nghe rõ hay không. Đây là muốn dùng ngôn ngữ để trấn an bản thân, muốn giải phóng áp lực đã đè nặng trong lòng từ lâu.

Nhược Đình.....thuận theo. Y không giận nữa sao.....?

Trong朦胧 lung, Ngô Ảnh Trạch cố mở to mắt, như thể thấy được nụ cười dịu dàng của Long Nhược Đình. Tuyệt mỹ, mỹ hoặc, đa tình.

“Ta tha thứ cho người”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã nói như vậy.

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch rốt cục không khống chế được *** mãnh liệt. Lúc chút lí trí còn sót lại cũng bị nuốt hết, hần đê chặt đối phương lên giường.....

Một đêm tiêu hồn, tác cầu không biết chừng mực, thỏa mãn thân thể kém xa với thỏa mãn trong lòng, hạnh phúc theo cảm xúc đổ mà tràn ra.....

Mấy ngày nay, Ngô Ảnh Trạch chưa bao giờ có giấc ngủ sâu, an ổn như bây giờ.

Mộng cuối cùng vẫn là mộng, nếu có thể kéo dài thì tốt rồi.....

Trời tờ mờ sáng. Một bóng người quang lỏa từ trên giường đi xuống, chậm rãi mặc lại y phục.

Người này, chính là Tô Tình. (Đọc tới đoạn này muốn đập nát cái bàn phím==)

Nụ cười bên môi nàng ẩn hiện một tia thê lương, động tác của nàng cứng ngắt mà chậm chạp.

Vốn là kế hoạch khiến cho gạo nấu thành cơm, không ngờ càng làm lại càng khiến nàng nhận rõ một chuyện..... trái tim Ngô Ảnh Trạch đã bị Long Nhược Đình một mình chiếm cứ, không hề có chỗ cho bất kì kẻ nào khác.

Đêm qua..... nếu không phải tác dụng của men rượu và tình được thôi thúc, Ngô Ảnh Trạch nhất định sẽ không đụng đến một sợi lông của nàng, lại càng không nói tới việc.....nhiệt tình như vậy.

Nhược Đình..... Nhược Đình.....Tại thời điểm cao trào vẫn nhớ kỹ tên người đó. Ngô Ảnh Trạch hoàn toàn biến nàng thành nhân bản của Long Nhược Đình.

Nước mắt Tô Tình rơi xuống. Nàng rất khổ sở, nhưng nàng biết mình không có thời gian sầu não.

Tô Tình cầm lấy thanh đao đã chuẩn bị từ sớm, rạch một đường nhỏ lên cánh tay tuyết trắng của mình.

Giọt máu trên giường. Nhìn như.... đêm qua nàng đã bị phá thân.

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch cố mở mí mắt nặng trĩu. Đầu hần cực kỳ đau nhức, nhưng phản ứng đầu tiên vẫn là ôm lấy người bên cạnh.

Nhưng mà, trống trơn, bên cạnh hần chẳng có người nào cả.

Đêm qua..... Thật sự là một giấc mộng sao...

Ngô Ảnh Trạch chậm rãi chống người ngồi dậy... thấy sàng đan nhiễm vết máu, ý thức bỗng chốc tỉnh táo hơn phân nửa.

Nếu đó không phải là mộng...thì sẽ là...

Cửa mở, Tô Tình bưng một chén cháo nóng hổi đi về phía hần.

“Huynh tỉnh rồi.....”

Tô Tình..... Đi đứng hình như không bình thường lắm.

Ngô Ảnh Trạch biến sắc, ngẩng đầu hỏi: “Đêm qua..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Tô Tình do dự, biểu tình có chút xấu hổ: “Chính là... huynh uống hơi nhiều...nên mới..... Tóm lại, muội sẽ không trách huynh...”

“Cái gì.....”

Sự thật đã vô cùng rõ ràng. Ngô Ảnh Trạch giật mình .

Mặt bóng dáng màu trắng kia...ngón tay lạnh lẽo, nụ cười tuyệt mỹ... Nhiệt tình hầu như đốt cháy toàn thân kia...

Không phải Nhược Đình.....

Nhược Đình chân chính... sao có thể chú động tiếp cận mình?

Lại làm chuyện ngu xuẩn.....

Có lẽ, đây là số mệnh..... Đây là vận mệnh của người và ta, Nhược Đình.....

Ngô Ảnh Trạch nghĩ đến chuyện thê lương đó, cười khẽ.

Mộng cuối cùng vẫn là mộng, không thể kéo dài, mà còn mang đến sự tuyệt vọng gấp trăm ngàn lần.....

“Ảnh Trạch.....” Tô Tình có chút chột dạ hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.....” Ngô Ảnh Trạch khoát tay với Tô Tình.“Chuyện này ta sẽ chịu trách nhiệm..... Muội ra ngoài đi.”

“Ảnh Trạch.....”

“Ta muốn yên lặng một mình.”

Thấy biểu tình vô cảm của Ngô Ảnh Trạch, Tô Tình cũng không dám nói thêm gì nữa, buông bát cháo, đi đến trước cửa.

“Tình nhi.” Ngô Ảnh Trạch bỗng nhiên nhớ tới một việc, ở phía sau gọi nàng lại.

“Ngày hôm qua muội..... có cho ta uống thứ gì kỳ lạ không?”

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất khó hiểu..... loại nhiệt cảm bị dục hỏa đốt cháy tàn bạo này...

“Muội.....”

Thân thể Tô Tình lập tức run rẩy, xoay người thét lên: “Muội không có! Tuyệt đối không có! Huynh phải tin tưởng muội.....”

“Được rồi.....” Ngô Ảnh Trạch cắt ngang lời nàng, lãnh đạm gật đầu nói: “Ta hỏi xong rồi, muội có thể đi.”

“Ảnh Trạch.....” Tô Tình thấy Ngô Ảnh Trạch không tin lời mình nói, kích động hô lên: “Muội biết người huynh yêu là Thuận vương gia... nhưng dù sao y cũng là một nam nhân! Huynh không thể vì ở bên y mà vứt bỏ muội... Huynh...”

“Người biết?” Ngô Ảnh Trạch lạnh lùng nhìn lướt qua, Tô Tình lập tức run rẩy.

Vị hôn phu của nàng... Lần đầu tiên dùng ánh mắt lạnh lùng như thế mà nhìn nàng, là vì nam nhân kia.

“Muội yêu huynh..... Ảnh Trạch..... Y không thể cho người gì cả... Mà ta...”

“Đủ rồi! Người còn muốn nói tên y bao nhiêu lần?” Ngô Ảnh Trạch giận đến mức mất kiểm soát: “Ta nói sẽ chịu trách nhiệm với người rồi, chẳng lẽ người không nghe sao?”

.....Vì hôn phu của nàng lần đầu tiên giận dữ, rốt cuộc... cũng là vì nam nhân kia.

Tô Tình cắn môi dưới, nhanh chóng rời khỏi phòng Ngô Ảnh Trạch.

Ngay lúc quan hệ của Ngô Ảnh Trạch và Tô Tình rơi vào cục diện bế tắc, Tô Nguyên bị phụ thân đưa đến chỗ thân thích ở tỉnh ngoài.

Trước kia, Hoàng đế từng giao cho Ngô Ảnh Trạch một nhiệm vụ, bảo hắn điều tra phụ thân Tô Tình. Ngô Ảnh Trạch vẫn nhớ kỹ, chỉ là gần đây bị chuyện của Long Nhược Đình làm phân tâm.

Cảnh ngộ tương lai của Tô thượng thư chỉ sợ không quá khả quan... Tiễn bước đứa con mình yêu thương nhất, có phải là do đã sinh ra dự cảm xấu gì hay không?

Tô Nguyên trước khi đi, ôm Ngô Ảnh Trạch khóc rống một trận.

“Đệ..... Đệ không muốn rời xa tỷ tỷ và tỷ phu.....”

Tô Nguyên không nhận ra quan hệ của Ngô Ảnh Trạch và Tô Tình có thay đổi, còn luôn mãi nhắc nhở Ngô Ảnh Trạch phải chăm sóc tỷ tỷ mình cho đàng hoàng.

“Tỷ phu..... Tỷ tỷ của đệ trông cậy vào huynh.....”

Ngô Ảnh Trạch nghe xong lời nói của đứa nhỏ, hốt nhiên nhìn thoáng qua người đứng bên cạnh, Tô Tình cảm thấy hốt hoảng.

“Ừ.” Ngô Ảnh Trạch thản nhiên nói: “Tiểu Nguyên cũng phải bảo trọng, nhất định phải nghe lời thân thích của đệ.”

Tô Nguyên an tâm ghé vào vai Ngô Ảnh Trạch, lại khóc lớn lần nữa, cuối cùng bị một nhóm phó dịch mạnh mẽ lôi đi, bộ dáng rất đáng thương.

Lần này đi, không biết bao giờ có thể trở lại...

Như vậy, mình thật sự không còn lưu luyến gì với Tô gia. Ngô Ảnh Trạch khẽ mà thở dài.

Hết chương 18

Posted by Spum-chan on July 1, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/01/thuc-anh-chuong-18/ Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Hai tháng sau, điện Dưỡng Tâm, Hoàng đế nằm trên long ỷ, hỏi vài vị thần tử trong điện:

“Về chuyện Tô Bình Văn, chư vị ái khanh thấy thế nào?”

Thân thể Hoàng đế gầy gọt, nhưng ánh mắt không hề mất đi sắc bén. Ánh mắt ngài lướt qua Hình Bộ Thượng Thư, Hình Bộ Thị Lang, Lại Bộ Thị Lang, cuối cùng dừng trên người Ngô Ảnh Trạch.

“Ấn luật pháp triều ta, định là tội xét nhà trăm thủ.” Có người trả lời như vậy.

“Ừm.....” Hoàng đế khẽ gật đầu, ánh mắt hàm chứa dụng ý sâu xa nhìn Ngô Ảnh Trạch, hỏi: “Ảnh Trạch, ngươi thấy thế nào?”

Thánh Thượng lại thử mình Khi Thánh Thượng xử lý loại chuyện này sẽ không chút lưu tình, lại còn cố tình hỏi mình. Ngô Ảnh Trạch lấy lại bình tĩnh, hồi đáp:

“Bán quan chức, thu hối lộ, lạm dụng chức quyền, tội không thể tha.”

Giọng điệu ngắn gọn hữu lực, nhấn mạnh ý kiến của hắn.

Đương nhiên, không phải Ngô Ảnh Trạch không nghĩ đến việc cầu tình cho Tô Bình Văn..... đó dù sao cũng là nhạc phụ tương lai của hắn mà. Nhưng ở trước mặt đương kim Thánh Thượng, ở trước mặt văn võ bá quan, ở trước mặt dân chúng thiên hạ, hắn phải có lập trường kiên định cho chính mình.

Hắn là tướng của một nước Nếu đã chọn con đường này, thì nhất định phải biết cách gánh lấy trách nhiệm..... Cho dù vì thế mà thương tổn đến người hắn yêu nhất.

“Ảnh Trạch.” Hoàng đế vừa lòng gật đầu, lại nói: “Tô Bình Văn là nhạc phụ tương lai của ngươi, tội danh hắn phạm phải một khi bị định ra, Tô gia sẽ không bao giờ khôi phục được nữa..... Ngay cả như vậy, ngươi vẫn muốn cưới nữ nhi hắn sao?”

Ngụ ý, là muốn Ngô Ảnh Trạch giải trừ hôn ước.

“Hôn nhân này là gia phụ Ảnh Trạch định ra Nay gia phụ bệnh mất, Ảnh Trạch vẫn có trách nhiệm thực hiện ước định.”

“Ai.....” Hoàng đế thở dài. “Nói không sai, nhưng dù sao Tô Bình Văn cũng là tội nhân. Đường triều Tể tướng cưới nữ nhi tội nhân, về tình về lý đều không hợp, cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của người.”

“Bệ hạ.....”

“Như vậy đi..... Ảnh Trạch.” Hoàng đế nhìn hần, bỗng nhiên cười nhẹ. “Trẫm gả công chúa Ưu La cho người, sao hả?”

Ngô Ảnh Trạch bỗng chốc ngẩn ra, mấy đại thần xung quanh cũng kinh ngạc không thôi.

Công chúa Ưu La là con gái nhỏ nhất của Thánh Thượng, năm nay mới mười ba tuổi, dịu dàng đảm đảm, rất hiếu thảo, là niềm vui của Thánh Thượng.

“Bệ hạ.....”

Ngô Ảnh Trạch biết hành động này của Thánh Thượng..... Mục đích chính là khiến cả đời này của hần đều bị Hoàng tộc Long thị trói buộc chặt chẽ.

“Sao, người không muốn?” Ảnh Hoàng đế sáng như đuốc.

“Công chúa thiên kim chi khu, quốc sắc thiên hương, thần chỉ e không xứng với công chúa, tội cho nàng”

“Không xứng?” Hoàng đế bật cười cắt ngang lời hần. “Người là người trẫm xem trọng nhất, nếu người không xứng, trẫm cũng không biết còn ai xứng hơn nữa..... Ảnh Trạch, người đừng tìm cớ chống đẩy.”

“Thần không dám.” Ngô Ảnh Trạch trấn định nói: “Nhưng Công chúa điện hạ còn nhỏ như vậy..... Chỉ sợ không thích hợp.”

“Cũng đúng.” Hoàng đế nghĩ nghĩ, rồi mới gật đầu nói: “Vậy đợi vài năm nữa đi..... Trẫm sẽ nhớ rõ chuyện này đó, Ảnh Trạch à.”

Từ điện Dưỡng Tâm đi ra, Ngô Ảnh Trạch không biết mình nên có biểu tình thế nào.

Hần không yêu Tô Tình, nhưng lại càng không muốn phụ Tô Tình để đi cưới một người vốn không gặp được mấy lần – công chúa Ưu La.

“Tể tướng đại nhân đúng là tiền đồ vô lượng a.....”

Hình Bộ Thượng Thư ý vị sâu xa nói một câu, khiến Ngô Ảnh Trạch cười khổ không thôi.

“Vì sao? Vì sao? Vì sao.....?!”

Trong phòng không ngừng mà truyền đến tiếng đồ vật bị ném vỡ.

Tô Tình giống như phát điên thấy đồ là ném, tận lực muốn phát tiết hết tất cả phần nộ trong lòng.

“Tiểu thư.....” Thị nữ ở bên nơm nớp lo sợ khuyên nhủ: “Xin người bình tĩnh một chút.....”

“Bình tĩnh? Bình tĩnh như thế nào?” Hốc mắt Tô Tình chứa đầy lệ, kích động gào to: “Phụ thân làm ra loại chuyện này..... Nhà chúng ta xong rồi! Xong rồi!”

Tô Tình vĩnh viễn cũng sẽ không quên ánh mắt sợ hãi khi phụ thân bị quan binh mang đi, sẽ không quên kinh ngạc mà Ngô Ảnh Trạch ban cho nàng..... bộ dáng của hần lúc đó, cực kỳ bình tĩnh, cũng sẽ không quên khi nghe nói Hoàng đế ban hôn cho Ngô Ảnh Trạch, trong lòng mình có biết bao nhiêu tuyệt vọng.....

Nếu lúc này đây Ngô Ảnh Trạch thật sự vứt bỏ mình, hần không những được cưới công chúa làm phò mã, còn có thể cùng Thuận vương gia âm thầm qua lại tương thân tương ái.....

Ngô Ảnh Trạch quyền khuynh thiên hạ..... Sao lại không cứu được phụ thân của mình? Hắn nhất định là không muốn, không muốn! Mình không thể cho hắn gì cả, mình với hắn mà nói chỉ là một trói buộc mà thôi.....

Hắn muốn thoát khỏi loại nữ nhân dây dưa không dứt như mình..... Hắn vốn dĩ vẫn ghi hận chuyện đêm hôm đó!

Tô Tình càng nghĩ càng bi thương, càng nghĩ càng khổ sở, mấy ngày trước vừa được tin tức cực tốt kia..... giờ phút này lại biến thành cực kì tức giận.

Nếu Ngô Ảnh Trạch biết được chuyện kia, nhất định sẽ càng thêm căm hận mình.....

“Kẹt” một tiếng, cửa mở.

“Rốt cuộc muội đang làm gì vậy.....?”

Ngô Ảnh Trạch nhìn căn phòng bừa bộn và thị nữ lạnh run gần đó, nhú mày.

“Ảnh Trạch –!”

Nàng chạy tới chỗ hắn, nắm chặt lấy tay hắn.

“Huynh có thể cứu phụ thân của muội đúng không! Huynh cứu ông ấy đi! Xin huynh cứu ông ấy.....”

Ngô Ảnh Trạch bình tĩnh nhìn mái tóc hỗn độn, gương mặt khóc lóc của nàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vì sao.....” Tia hy vọng cuối cùng của Tô Tình, bị dập tắt một cách vô tình.

“Chuyện này ta cũng hết cách rồi, Tô đại nhân phạm tội quá nặng, hơn nữa lấy lập trường của ta mà nói, ta càng không thể thiên vị ông.....”

“Người chỉ lấy cớ thôi!” Tô Tình kích động cắt ngang lời của hắn: “Ảnh Trạch..... Người muốn vứt bỏ ta phải không? Người rõ ràng chỉ muốn vứt bỏ ta để cưới công chúa Ưu La!”

“Muội đừng cố tình gây sự.” Ngô Ảnh Trạch lạnh nhạt nói: “Đề nghị kia thật ra chỉ là do Thánh Thượng hứng thú nhất thời nói ra, không có thật đâu.”

“Ta không có cố tình gây sự..... Hiện giờ mỗi người đều đối đãi với người như phò mã Hơn nữa chuyện nhà của ta lại thành ra thế này, người dạy ta phải làm sao đây!?”

“Ta sẽ không cưới công chúa Ưu La.” Ngô Ảnh Trạch khẳng định.

“Nhưng người cũng không cách nào cự tuyệt Thánh Thượng!” Tô Tình không chịu nổi áp lực, rốt cuộc thất thanh khóc rống lên. “Ta nên làm cái gì đây..... nên làm cái gì bây giờ.....”

“Cho dù không cứu được phụ thân muội..... ta cũng sẽ chăm sóc muội.”

Trầm mặc một lúc lâu, Ngô Ảnh Trạch thản nhiên nói.

Tô Tình ở trong phòng một mình khóc đến tối.

Không biết từ khi nào, ngoài cửa sổ âm ỉ tiếng mưa to.

Nước mắt đã không còn, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng..... Tô Tình từ từ ngẩng đầu, nhìn giọt mưa ngoài cửa sổ.

Nàng thật sự đã không còn đường để đi Phụ thân phạm vào tử tội, đệ đệ không ở bên người, vị hôn phu khoanh tay đứng nhìn.....

Trên đời này, còn có ai có thể cứu vớt cả nhà bọn họ đây?

Tô Tình không phải người có thể dễ dàng nhận thua, dễ dàng cam tâm. Nàng biết mình còn một món vũ khí cuối cùng.....

Một thứ làm cho nàng từng vui mừng, giờ lại thống khổ, nhưng hắn là có thể cứu vớt được nàng.

Ngô Ảnh Trạch..... Ta quyết định bắt đầu từ hôm nay, cùng người chia lìa.

Tuy rằng ta yêu người, nhưng ta càng yêu..... chính mình.

Hết chương 19

Posted by Spum-chan on July 2, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/02/thuc-anh-chuong-19/ Đăng bởi: admin

21. Chương 21: [] Chương 20

CHƯƠNG 20

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Đây là lần đầu tiên Long Nhược Đình và Tô Tình gặp nhau. Khi có người thông báo thiên kim Thượng Thư Tô Bình Văn đến viếng, Long Nhược Đình còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Long Nhược Đình biết Tô Tình là vị hôn thê của Ngô Ảnh Trạch, cũng biết gần đây Tô gia đã xảy ra chuyện.

Tô Tình trước mắt, không còn một chút bộ dáng của thiên kim tiểu thư. Hai mắt sưng đỏ, góc váy bị nước bùn làm bẩn, bộ dáng chật vật, thoát nhìn như là đã chạy trong mưa thật lâu.

“Tô tiểu thư?” Long Nhược Đình ngẩng đầu lên từ trang sách, thản nhiên nói: “Mời ngồi.”

Thoảng chớp, ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Tình thầm kinh hãi không thôi.

Sau một lát, nàng quanh co nói:

“Tô Tình..... Tô Tình có việc muốn xin Thuận vương gia giúp đỡ.....”

Tin đồn quả nhiên là thật.....

Thuận vương gia Long Nhược Đình..... đúng là có một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục. Ngũ quan tinh xảo động lòng người, khí chất mờ ảo băng lãnh, như huyền như thực.

Quả nhiên.....không ai có thể so sánh được.....

“Chuyện gì?” Long Nhược Đình nhìn nàng. “Người nói đi.”

“Tô Tình xin Vương gia..... cứu phụ thân ta!”

Đời này nàng đã không thể chiếm được Ngô Ảnh Trạch..... thì nàng cũng không muốn Ngô Ảnh Trạch có được người mình yêu.

Ngô Ảnh Trạch một ngày nào đó, sẽ vì chuyện này mà hối hận.

“Xin ta?” Long Nhược Đình trầm tư một chút, bỗng nhiên bật cười. “Sợ là tiểu thư tìm lầm người rồi..... Lúc này người nên đi cầu xin vị hôn phu của người lấy thú tính ủa voi, chứ không phải cầu người như ta, có tiếng không có miếng.”

“Ảnh Trạch.....?” Tô Tình chưa xốt mà cười, càng cười càng thảm thiết, càng cười càng bi thương. “Nếu hần chịu giúp thì tốt rồi..... Nếu hần chịu giúp..... Ta cũng không tuyệt vọng như thế này.....”

“Hần không chịu ra tay cứu giúp?”

“Hần có lập trường cùng nguyên tắc của hần..... Sao hần lại chịu cầu tình vì một tội nhận.....” Về mặt Tô Tình là chẳng chực khóc. “Huống hồ hần sẽ làm phò mã, hần còn hận không thể lập tức vứt bỏ gánh nặng là ta.....”

Tô Tình nói như vậy..... là có suy nghĩ, có mục đích..... Chỉ tiếc ngay lúc này, Long Nhược Đình còn chưa nhận ra.

Long Nhược Đình nâng lên đôi mi tú lệ.

Mấy ngày nay tận lực không nghĩ đến người kia, muốn quên đi cái tên của hắn, muốn vứt bỏ hắn ra khỏi trí nhớ..... lại vì sự xuất hiện của nữ nhân này mà sống dậy.

Lời đồn Ngô Ảnh Trạch phải làm Phò mã y không phải là hoàn toàn không biết..... Khi nghe tin, tâm như chợt co thắt lại, rất đau. Nhưng..... y vẫn không thể nào tin, Ngô Ảnh Trạch sẽ vì tiền đồ của mình mà bội tình bạc nghĩa với một nữ tử như vậy.

Tô Tình..... Nữ nhân này tồn tại được thật sự rất kỳ diệu. Phụ thân phạm vào tội lớn, vị hôn phu khoan tay đứng nhìn, Long Nhược Đình có thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng trong lòng nàng.

Trầm tư hồi lâu, Long Nhược Đình mới trầm ngâm nói:

“Tô tiểu thư muốn ta giúp người như thế nào?”

“Vương gia.....” Tô Tình thấy thái độ dao động của đối phương, tựa như bắt được cọng cỏ cứu mạng. “Vương gia có thể nhờ Thái tử điện hạ! Dù sao trong mắt Thánh Thượng..... địa vị cao nhất vẫn là Thái tử a.....”

Đúng vậy..... Người Thánh Thượng coi trọng nhất dù sao vẫn là nhi tử duy nhất của mình, hơn nữa còn luôn luôn dung túng vị Thái tử tùy hứng này. Xem ra nữ nhân này..... biết rất rõ quan hệ của mình và Long Việt Bằng.

“Nói không sai.” Long Nhược Đình thở dài, gật đầu nói: “Nếu Thái tử chịu cầu tình vì lệnh tôn, dù lệnh tôn mang tội khó thoát, nhưng tội chết vẫn có thể miễn..... Nhưng chuyện này là vi phạm pháp luật triều đình.....”

“Vương gia!” Tô Tình bi thương kêu lên, quỳ rạp xuống đất. “Van ngài! Van xin ngài!..... Hiện giờ Ảnh Trạch không cần ta Nếu ngài cũng không chịu giúp ta..... Ta thật sự cùng đường”

“Tô tiểu thư, người đứng lên trước đi.”

“Vương gia không hứa với Tô Tình..... Tô Tình tuyệt không đứng dậy.....!”

“.....”

Long Nhược Đình không nhìn xuống, xoay người nhìn từng trận mưa to ngoài cửa sổ.

Mưa không ngừng rơi xuống nóc nhà và lá cây, phát ra âm thanh “tích tách”.

Ngô Ảnh Trạch.....

Vốn nghĩ là.....chúng ta về sau sẽ không còn liên quan gì.

Tiếng mưa không ngừng nhiễu loạn cảm xúc trong lòng. Trong cơn mưa đêm này..... vình viễn không thể bình yên lại.

“Vương gia.....”

Tô Tình thắm hít một hơi, giống hạ quyết tâm mà chậm rãi mở miệng nói:

“Nếu gia phụ chết, ta và đệ đệ của ta cũng không thể sống một mình trên đời này..... Xin Vương gia cứu cả nhà chúng ta.....”

Nàng dừng một chút, tiếp tục dùng thanh âm run rẩy nói:

“Xem như..... vì đệ đệ còn nhỏ của ta..... và đứa nhỏ còn chưa sinh ra trong bụng ta.....”

Sau đó..... Tô Tình như nguyện, thấy bả vai Long Nhược Đình run rẩy.

Ảnh Trạch..... Người chớ có trách ta.....

Cả đời này, người sẽ vì quyết định vô tình kia mà hối hận.....

“Người..... mang đứa nhỏ của Ảnh Trạch?”

Giọng Long Nhược Đình lạnh lùng mà gần như đau thương.

“Phải.....” Tô Tình cúi đầu thật thấp.

Trong phòng.....lại chìm vào trầm mặc đáng sợ.

Nếu Ảnh Trạch và Thuận vương gia là thật lòng yêu nhau..... Như vậy, tin tức này đối với Thuận vương gia mà nói, có thể là một tổn thương rất lớn, nhưng cũng có thể.....sẽ trở thành pháp bảo cứu vớt mình.

Nếu bọn họ là thật lòng yêu nhau, thì vị nam tử cao ngạo trước mặt này sẽ tuyệt đối không phép người yêu phản bội.....

Tô Tình suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Nhưng nàng cũng không biết trước đây hai người đã xảy ra chuyện gì, càng không biết..... lúc này trong lòng Long Nhược Đình tràn đầy cảm xúc tuyệt vọng, tuyệt không hiểu cho nàng.

“Ta có thể nghĩ cách cứu phụ thân ngươi.” Về mặt Long Nhược Đình tựa như đang cười. “Ta cũng có thể cưới ngươi, là Ảnh Trạch làm ra hấn nên chịu trách nhiệm.”

“Tô Tình..... Tạ ân Vương gia cứu mạng.....”

Đây là đáp án nàng muốn.

Nàng..... thành công .

“Nhưng mà, ngươi nhớ cho kỹ.” Long Nhược Đình lạnh lùng nhìn Tô Tình, nhấn mạnh từng chữ nói: “Phụ thân đứa nhỏ kia, từ hôm nay trở đi, chính là ta.”

Ý cười bên môi như có như không..... Tô Tình tâm loạn như ma.

Long Nhược Đình đã không còn rõ, rốt cuộc y đang nói cái gì.

Rốt cuộc y đang làm cái gì.....Thứ y thật sự muốn.....là cái gì chứ...

Trong đôi mắt phương tuyệt mỹ của Long Nhược Đình, đã hoàn toàn trống rỗng

Mấy ngày sau, Tô Bình Văn bị cách chức xét nhà, từ nay về sau trong vòng năm đời của Tô gia không thể làm quan. Tô Bình Văn dưới sự bảo vệ của Thái tử, thoát được tội chém đầu.

Đồng thời, nguyên là vị hôn thê của Tể tướng Ngô Ảnh Trạch – Tô Tình gả vào Thuận vương phủ, trở thành Vương phi.

Long Nhược Đình tự làm theo ý mình khiến phút chốc tin đồn lan tràn bốn phía. Nhưng trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp kia, vẫn nhìn không ra một chút dao động nào.

Đêm tân hôn Long Nhược Đình và Tô Tình chia phòng mà ngủ, từ nay về sau cũng thế.

Cũng là đêm hôm đó..... Ngô Ảnh Trạch thả mình uống say trong phòng.

Đối với Ngô Ảnh Trạch mà nói, đây là lần phóng túng cuối cùng.

Khi ngày mai đến, hấn sẽ lại nhớ đến những luyến lưu không nên có. Mỗi một lần ngược dòng, đều là một đoạn lữ trình thống khổ.

Trầm tư say khướt, giống như trong mộng, lệ từng giọt rơi.

Hết chương 20

Posted by Spum-chan on July 3, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/03/thuc-anh-chuong-20/ Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 21

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Hiếm khi được một ngày trời đất yên tĩnh thế này. Tô Tình gả vào Vương phủ tháng thứ tám sinh ra một nam hài. Thuận vương phủ nói với bên ngoài là Vương phi sinh non.

Tô Tình mệt mỏi tựa vào đầu giường, tâm tình rất phức tạp.

Đứa nhỏ này tuy trên danh nghĩa là của Thuận vương, nhưng dù sao vẫn là của Tể tướng..... Nếu có một ngày chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, đối với thanh danh của nàng và toàn bộ Vương phủ mà nói, chính là bất lợi lớn.

Tuy rằng Tô Tình cực kỳ hận cũng cực kỳ yêu Ngô Ảnh Trạch, nhưng nàng lại không yêu thương gì đứa nhỏ này. Cảm giác nó đến gần thật phiền thậm chí là chán ghét.

Chỉ cần nhìn thấy đứa nhỏ này, nàng sẽ bất giác nhớ lại tất cả về Ngô Ảnh Trạch.

Rốt cuộc trước kia vì sao nàng có thể khép nép nhân nhượng trước mặt Ngô Ảnh Trạch vì lợi ích toàn cục.....? Nàng đã càng ngày càng không hiểu.

Nhũ mẫu vui mừng dỗ đứa nhỏ, còn thường quay đầu lại khen đứa nhỏ đáng yêu với nàng. Tô Tình cũng chỉ có lệ mà gật đầu một cái. Đứa nhỏ mới ra sinh không bao lâu trụi lủi nhiều nếp nhăn, giống như con khỉ nhỏ trông rất khó coi, nàng không biết vì sao lại có thể khen là đáng yêu.

Long Nhược Đình đến. Thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó đặt toàn bộ chú ý lên đứa con nàng mới sinh.

Phu quân trên danh nghĩa của nàng vẫn cứ siêu phàm thoát tục, lãnh ngạo tuyệt mỹ, tựa như vị thần tiên đậm mạc không nhiễm khói lửa nhân gian, cho dù y không thích nữ nhân sinh ra nó nhưng lại cực yêu thương nam hài này, y cũng không có chút tức giận nào, thông dong như trước. Tô Tình cảm thấy hâm mộ, lại cảm thấy ghen tị.

Nhưng mà không sao cả..... chỉ cần tin tức đứa nhỏ ra đời có thể tổn thương Ngô Ảnh Trạch, vậy là đủ rồi.

Long Nhược Đình đón lấy đứa nhỏ từ tay nhũ mẫu rồi ôm vào trong lòng. Gương mặt xinh đẹp tựa điêu khắc của y vẫn không có biến hóa, nhưng động tác nhẹ nhàng cùng sự dịu dàng ẩn sâu trong đáy mắt như đang lên tiếng nói rằng..... y thương đứa nhỏ này.

Thật là kỳ lạ..... Đứa nhỏ cũng không phải của y, vì sao y còn có thể yêu thương nó? Tô Tình bỗng nhiên rất muốn cười.

Đây gọi là vì tình yêu của y và Ngô Ảnh Trạch sao.....? Đúng là nhầm chán a.....

“Vương gia.....” Tô Tình mệt mỏi gọi.

“Hửm?” Long Nhược Đình vẫn chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, không hề quay đầu lại.

“Nay đứa nhỏ đã ra đời, dù thế nào cũng xin áp chế lời đồn đãi.....”

Vấn đề này vĩnh viễn là điều Tô Tình bận tâm nhất. Nếu trở thành Vương phi, nàng không muốn có một sơ suất gì khiến mình thân bại danh liệt.

“Ta biết.” Long Nhược Đình nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Tình là vị hôn thê của Ngô Ảnh Trạch, Tô Tình bỗng nhiên trở mặt gả vào Vương phủ, Tô Tình sinh non..... Tất cả, đều có thể sẽ trở thành chuyện cười cho người khác.

Trước mắt người duy nhất biết được chân tướng, ngoại trừ hai người bọn họ, cũng chỉ có vị nhũ mẫu trung thành và tận tâm kia.

Dù thế nào đi nữa..... Chuyện đứa nhỏ không phải con ruột của Long Nhược Đình, nhất định không thể bị lộ.

“Vương gia.” Nhũ mẫu mỉm cười hỏi: “Tên của tiểu Vương gia là gì?”

Long Nhược Đình chợt run nhẹ, không lập tức trả lời. Y trả đứa nhỏ về trong lòng nhũ mẫu, biểu tình cũng khôi phục lạnh lùng.

Chỉ có những lời tiếp theo, là dòng giọng điệu thần nhiên đáp lại.

“Nó tên Tư Ảnh.”

Đây là căn cứ chứng minh, y không thể buông xuống được.

Thân thể Tô Tình run lên, siết chặt góc chăn. Nàng chắc chắn hai chữ kia không còn mang ý nghĩa nào khác.

Tư là tướng niệm, Ảnh là Ảnh Trạch.

Long Nhược Đình cảnh cáo hạ nhân, nếu dám nói bậy rả lời đồn giả, sẽ chịu hình phạt riêng trong Vương phủ. Bộ dáng uy nghiêm băng lãnh, vô tình vô cảm kia, khiến rất nhiều người sợ hãi, nhất thời trong Vương phủ gió lặng nhà tĩnh, không ai dám kể tai rủ rỉ với nhau câu nào. Nhưng ngôn luận trước kia truyền ra ngoài, vẫn không thể thu lại.

Mẫu thân tiểu Vương gia vốn là vị hôn thê của Tể tướng, tên của tiểu Vương gia lại là Tư Ảnh, cho nên mọi người đều đoán, có phải ngay từ đầu Thuận vương gia đã ở giữa làm khó dễ vung dao đoạt tình, khiến Vương phi và Ngô Ảnh Trạch dư tình chưa dứt hay không.

Đối với lời đồn đãi, người có cuộc sống không yên ổn, tất nhiên là Ngô Ảnh Trạch.

Tuy rằng đã quyết định không đau thương vì những chuyện đã qua nữa, nhưng tin tức Tô Tình hạ sinh vẫn khiến toàn thân hần lạnh lẽo.

Dưới đáy lòng Ngô Ảnh Trạch đã loáng thoáng dự đoán được, nhưng đồng thời hần cũng chối bỏ nó.

Một ngày nào đó, hần ở trong cung gặp được Long Nhược Đình.

Đã lâu không gặp, hai người tựa như đã trở thành người xa lạ. Ai cũng không muốn chủ động chào hỏi ai, ai cũng không muốn chủ động quan tâm ai.

Cúi đầu, đi qua bên cạnh nhau, Ngô Ảnh Trạch vẫn nhin không được lên tiếng gọi.

Chẳng qua, cái xưng hô kia không phải là “Nhược Đình”, mà là “Vương gia”, mới đáng sợ.

“Chuyện gì?” Long Nhược Đình cũng dùng hai từ đơn giản mà lạnh lùng đáp lại.

“Ngài có khỏe không?”

Long Nhược Đình dừng chân, lạnh lùng nói: “Bổn vương khỏe lắm, Vương phi khỏe lắm, đứa nhỏ cũng khỏe lắm. Còn gì muốn hỏi không?”

“Tư Ảnh nó.....”

“Đó là con của ta, không liên quan tới người.” Long Nhược Đình quay đầu lại nhìn Ngô Ảnh Trạch, rồi xoa người rời đi.

Đó là con của ta.

Giọng điệu kiên định lạnh lùng, khiến Ngô Ảnh Trạch không thể hỏi thêm câu nào nữa.

Nếu lại hỏi nữa.....về ngoài cứng rắn kia, có thể cứ như vậy sụp đổ hay không?

Những lúc này, nên để lại cho nhau đường lui..... có lẽ sẽ là một lựa chọn tốt nhỉ?

Dù sao..... đã không thể quay trở về được nữa.

Ngô Ảnh Trạch cảm thấy bản thân mất đi năng lực phán đoán, dần dần trở nên do dự.

Mà một lần do dự này, chính là suốt ba năm.

Hết chương 21

Posted by Spum-chan on July 3, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/03/thuc-anh-chuong-21/ Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 22

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tiểu Tư Ảnh ba tuổi chơi đùa trong nội viện.

Nhũ mẫu nhìn tiểu Tư Ảnh chập chững chạy theo trái cầu, yêu thương gọi: “Tiểu Vương gia..... Cẩn thận một chút a.....”

Long Tư Ảnh cũng không khác gì những đứa nhỏ cùng tuổi, nhưng thiên tính nghịch ngợm hiếu động vẫn khiến người ta không khỏi lo lắng.

“Vương gia.....” Nhũ mẫu quay đầu lại nhìn Long Nhược Đình bên cạnh. “Đứa nhỏ này.....”

“Không sao, mặc nó đi.” Đôi mắt của Long Nhược Đình hàm chứa ý cười thản nhiên. “Chờ nó tự mình biết đau, tự nhiên sẽ trở về.”

“Vâng.” Nhũ mẫu cười, gật đầu.

Nhũ mẫu rất thương tiểu Tư Ảnh. Bởi vì đứa nhỏ của nàng vừa sinh được không lâu thì chết non, cho nên nàng yêu thương Tư Ảnh giống như yêu thương con ruột của mình. Nhũ mẫu cũng không biết quan hệ của Long Nhược Đình và Ngô Ảnh Trạch, nhưng nàng kính nể trí tuệ và khí độ của Long Nhược Đình, thật may mắn khi tiểu Tư Ảnh có một vị phụ thân cưng chiều nó như vậy.

So ra, thái độ Vương phi tuy vẫn ôn hoà, nhưng rất kỳ quái.....

Cho dù nàng cảm thấy đứa nhỏ này là vết nhơ trong cuộc đời nàng..... Nhưng bản thân đứa nhỏ vẫn là vô tội mà.....

Nhũ mẫu bất đắc dĩ thở dài, lại đặt lực chú ý lên người Tiểu Tư Ảnh.

Tô Tình ở xa xa nhìn ba người trong đình viện, nàng cắn môi dưới, kiên trì đi qua.

Long Tư Ảnh dần trưởng thành.....Tiểu Tư Ảnh đã ba tuổi, mày mắt kia, đã càng ngày càng giống Ngô Ảnh Trạch. Tô Tình không muốn nhìn thấy nó, thậm chí hy vọng nó lập tức biến mất trên đời này, nhưng thân là Vương phi, nàng lại phải có đứa nhỏ. Nếu không, nàng sẽ mất đi giá trị duy nhất để tồn tại.

Long Nhược Đình rất thương yêu đứa nhỏ này, y vẫn không hề động đến một sợi lông tơ của nàng. Mỗi một ngày Tô Tình đều bị việc này tra tấn đến bất an.

Nếu Long Tư Ảnh lại lớn lên chút nữa, khi được mười tuổi, mười lăm tuổi, có phải sẽ biến thành Ngô Ảnh Trạch thứ hai hay không? Hiện giờ bọn họ có thể ở mãi trong nhà lảng tránh lời đồn đãi, nhưng về sau? Ai có thể cam đoan?

Tô Tình đi đến trước mặt Tiểu Tư Ảnh, mỉm cười vươn tay.

“Bé ngoan, đến nường ôm.”

Mặc kệ trong lòng chán ghét nó như thế nào, thái độ nên có nàng vẫn sẽ cố gắng bày ra.

Tiểu Tư Ảnh ngẩng đầu, dùng mắt to đen bóng nhìn Tô Tình một cái, sau đó xoay người chạy đi.

“Phụ thân.....”

Tiểu Tư Ảnh nhào vào cái ôm của Long Nhược Đình. Ánh mắt nhìn về phía nàng, đều là khiếp sợ .

Nụ cười trên mặt Tô Tình cương lại.

Đứa nhỏ ba tuổi này đã mang thù. Nó nhất định không quên chuyện lần trước mình vì phiến lòng mà đẩy nó ra.....

Tô Tình oán hận mà mặt mày nhẵn lại.

Tô Tình thương lượng một chút với Long Nhược Đình, đón đệ đệ mình từ chỗ thân thích về.

Tô Tình thật sự rất cô đơn. Tại Vương phủ này, ngay cả một người tri âm để nói chuyện nàng cũng không có. Lòng của mọi người đều hướng về Long Nhược Đình và Long Tư Ảnh, dùng thái độ khiêm tốn hữu lễ nhưng lại xa lạ vô cùng đẩy nàng ra bên ngoài, cho nên Tô Tình luôn lo lắng mãi, mới gọi Tô Nguyên quay về.

Lúc ấy nghe nói trong nhà gặp chuyện không may, Tô Nguyên ở nhà thân thích khóc lóc náo loạn suốt năm ngày, sau lại tự nhốt mình trong phòng mãi đến khi Tô Bình Văn chuyển nguy thành an. Thân thích chịu nhờ vả của Tô Bình Văn, kiên quyết không chịu chấp nhận để Tô Nguyên về nhà, Tô Nguyên cứ như vậy ngày đêm nhớ nhà, nhớ suốt ba năm.

Đã mười sáu tuổi, Tô Nguyên luyện thành một thân võ nghệ, diện mạo tú lệ mà linh tính, người gặp người khen.

Sau khi Tô Nguyên trở lại kinh thành, lập tức phi ngựa không ngừng để về nhà mong nhìn thấy phụ thân đang nằm trên giường an dưỡng, sau đó lại đến Thuận vương phủ tìm tỷ tỷ.

Ở trên đường hần lướt qua một chiếc xe ngựa, chợt nghe có người gọi:

“Tiểu Nguyên!”

Tô Nguyên lúng ta lúng túng quay đầu, sau đó, hần thấy được..... Ngô Ảnh Trạch.

“Tỷ.....” Tô Nguyên muốn gọi “Tỷ phu”, nhưng lập tức nhớ tới chuyện tỷ tỷ đã gả cho Vương gia.

Ngô Ảnh Trạch có thể lập tức nhận ra hần..... Quả thật cũng có đặt hần trong lòng.

“Tiểu Nguyên.....” Ngô Ảnh Trạch xuống xe ngựa, mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp, đệ trưởng thành rồi.”

Ngô Ảnh Trạch vẫn như trong trí nhớ, tuấn dật tao nhã. Ngẫm lại..... năm nay cũng đã ba mươi, nhưng năm tháng vẫn không lưu lại trên mặt hần bất kì dấu vết gì.

Chỉ là ánh mắt kiên định kia, càng thâm thúy, cũng càng khó hiểu.

“Huynh..... thành thân chưa?”

“Chưa.” Ngô Ảnh Trạch trả lời rất rõ ràng.

“Vậy.....” Tô Nguyên nhú mày, hỏi một vấn đề mà hần rất muốn biết: “Tỷ tỷ của đệ..... Vì sao lại gả cho Vương gia?”

“Có một số việc, không thể miễn cưỡng.” Ngô Ảnh Trạch cười khẽ, thản nhiên nói: “Có lẽ đây là số mệnh.....”

“Đệ không hiểu.” Tô Nguyên không vui nói.

“Tiểu Nguyên, có đôi khi không hiểu sẽ tốt hơn.....hiểu rồi thì có tác dụng gì chứ?”

“Huynh.....”

Huynh đứng qua loa có lệ như vậy..... Ngô Ảnh Trạch.

Tô Nguyên bỗng nhiên rất khổ sở.

Nhớ nhưng suốt mấy năm, lần nữa gặp lại lại, cảm giác..... vậy mà càng thêm xa lạ .

Tuy rằng trước kia Ngô Ảnh Trạch cũng thường có lệ với mình..... Nhưng hiện giờ, mình đã không còn là tiểu hài tử nữa rồi!

“Tể tướng đại nhân, nếu không đi sẽ không kịp.”

“Ừ.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu với hạ nhân, quay lại nói với Tô Nguyên: “Ta phải đi rồi, lần sau gặp lại.”

“..... Ừ.”

Tô Nguyên có chút không cam lòng gật đầu, lại xoay người lên ngựa.

“Hy vọng lần gặp mặt tiếp theo..... Đệ sẽ không hận ta tận xương.....”

Ngô Ảnh Trạch có chút cô đơn thì thào tự nói, lời của hắn bay đi trong gió.

Tô Tình vừa nhìn thấy Tô Nguyên liền khóc không ngừng, khóc đến mức Tô Nguyên luống cuống chân tay.

“Nguyên nhi..... Rốt cuộc đệ cũng về rồi.....”

“Tỷ tỷ.....”

Tô Nguyên trấn an vỗ vỗ lưng Tô Tình, bắt đắc dĩ thở dài.

“Tỷ tỷ..... Vương gia không đối xử với tỷ sao?” Hắn lén lút hỏi.

“Không phải.....” Tô Tình lắc lắc đầu, lấy khăn tay lau nước mắt. “Chỉ là tỷ tỷ rất nhớ đệ Ba năm, không có một ngày nào không nhớ tới đệ.....”

“Đệ cũng vậy.”

Tô Nguyên rất muốn hỏi tỷ tỷ vì sao lại lựa chọn Long Nhược Đình mà không phải Ngô Ảnh Trạch, nhưng thấy bộ dạng này của Tô Tình, hắn cũng không tiếp tục truy cứu.

Tỷ tỷ nhất định chịu rất nhiều khổ sở, tỷ tỷ và Ngô Ảnh Trạch, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.....

Rốt cuộc là chuyện gì.....?

Trở về chốn cũ, Tô Nguyên loáng thoáng phát hiện tất cả đã không còn như xưa nữa

Tỷ tỷ đối ý gả vào Vương phủ, Long Nhược Đình cao quý lãnh ngạo, Ngô Ảnh Trạch càng đi càng xa.

Tỷ phu..... Xưng hô này từng vô cùng quen thuộc, ấm áp, nhưng người lại thay đổi. Tô Nguyên rất khổ sở.

Hết chương 22

Posted by Spum-chan on July 4, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/04/thuc-anh-chuong-22/ Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 23

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tô Nguyên ở trong Vương phủ đã mấy ngày, dần dần nhận thấy rất nhiều chỗ không thích hợp.

Đầu tiên, chính là tình cảm của tỷ tỷ và tỷ phu của mình. Trước kia Ngô Ảnh Trạch tuy rằng bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn sẽ thường xuyên đến thăm bọn họ, thái độ cũng rất dịu dàng. Mà Thuận vương gia..... Rốt cuộc nên nói biểu hiện của y như thế nào đây? Chỉ cảm thấy..... lạnh lùng, khó có thể thân cận.

Tiếp theo là cháu trai của hắn Tiểu Tư Ảnh. Lúc trước còn cho rằng, tỷ tỷ là vì nhớ nhung Ngô Ảnh Trạch, cho nên mới đặt cho đứa nhỏ một cái tên như vậy..... Giờ xem ra, hình như có chút không đúng.....

Mấy ngày nay Tô Nguyên thường chơi đùa với Tiểu Tư Ảnh, tình cảm hai người không tệ. Đồng thời, Tô Nguyên càng nhìn Tiểu Tư Ảnh, lại càng cảm thấy nó lớn lên rất giống một người.....

Đủ loại suy đoán chen vào trong đầu Tô Nguyên. Tô Nguyên gõ mạnh đầu mình, bắt buộc bản thân không được nghĩ bậy.

Dù sao cũng có liên quan đến danh tiết và trong sạch của tỷ tỷ. Tỷ tỷ vẫn luôn rất thương hấn, hấn cũng rất kính yêu tỷ tỷ, trong nhà đã xảy ra chuyện lớn như vậy, đều là một mình tỷ tỷ yên lặng chống đỡ, cho nên..... hấn không thể có lỗi với tỷ tỷ.

Đây chỉ là suy đoán, không thể là sự thật..... Tô Nguyên thầm nhủ với bản thân.

Chỉ chớp mắt cũng sắp đến tết, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh.

Khi Tô Nguyên từ võ quán trở về, trên trời đổ xuống một đợt tuyết nhỏ.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn.....

Tô Nguyên mười sáu tuổi chưa hết tính trẻ con, nghĩ nếu tuyết rơi lớn hơn một chút nữa, thì có thể chơi ném tuyết với Tiểu Tư Ảnh rồi.

Gió lạnh thấu xương thổi qua, Tô Nguyên rụt cổ, bước chân trở về nhanh hơn.

Tô Tình và Long Nhược Đình, hiện giờ còn không ở cùng một viện.

Tô Nguyên nghĩ Tô Tình đã thức, lập tức đi đến chỗ của nàng.

Bất ngờ, Tô Nguyên thấy được một màn khó có thể tin. Hấn cảm thấy..... có lẽ mình hoa mắt rồi.

Hộ vệ cao lớn kia, lén lút từ trong phòng Tô Tình chạy ra, nhìn quanh quất bốn phía, rồi nhanh chóng rời đi.

Trương hộ vệ..... Sớm như vậy đi đến phòng tỷ tỷ để làm gì? Nếu thật sự có chuyện, cần phải lén lút đến vậy sao?

Đầu óc Tô Nguyên càng ngày càng loạn, tim hấn đập rất nhanh. Hấn đi ra từ sau thân cây, tiếng lao xao vang lên ở cửa phòng Tô Tình.

“Người lại quên cái gì? Mau vào lấy đi.”

Hấn nghe được thanh âm Tô Tình mang theo một mối cùng oán trách, tay lại run lên.

Sẽ không, tỷ tỷ nàng sẽ không.....

Khoảnh khắc Tô Nguyên đẩy cửa vào, Tô Tình ngồi ở bên giường, quần áo bất chỉnh, hoảng hốt đứng lên.

“Nguyên nhi.....?” Nàng mở to hai mắt nhìn. “Không phải sáng sớm đệ phải đi luyện võ sao.....”

“..... Đệ đã về rồi, tỷ tỷ.” Giọng Tô Nguyên khàn khàn đáp lại. “Tỷ tỷ..... Rốt cuộc người đang làm cái gì.....”

“Tỷ.....” Tô Tình nhất thời nghẹn lời, lập tức biện giải cho mình: “Tỷ không có làm gì hết..... Chỉ là không ngờ đệ lại đột nhiên xuất hiện, cho nên rất kinh ngạc.....”

“Vậy..... Trương hộ vệ tới đây làm gì?” Tô Nguyên ngẩng đầu, có chút bi thương nhìn Tô Tình.

“Đệ thấy rồi?” Tô Tình lại ngẩn ra, nói quanh nói co: “Tỷ với hấn không có gì.....”

“Tỷ tỷ..... Đừng giấu diếm nữa.....”

Tô Nguyên nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng với Ngô Ảnh Trạch vào nửa tháng trước, thời khắc đó đối phương cũng trả lời có lẽ giống như lý do ba năm trước phụ thân đưa hấn đi, đau thương nở nụ cười.

“Đừng tưởng rằng ta còn là đứa nhỏ ba năm trước cái gì cũng không biết.....”

Vì sao.... Vì sao tất cả mọi người đều đối xử với mình như món đồ dễ vỡ? Vì sao tất cả mọi người đều muốn đẩy mình ra khỏi mọi chuyện.....?

“Tỷ.....”

“Được rồi, ta không gạt đệ nữa, dù sao trong lòng để cũng đã rõ rồi.” Tô Tình vuốt vuốt mái tóc dài. “Chuyện ta và Trương hộ vệ là thật, nhưng ta không thương hấn, chúng ta chỉ chơi đùa với nhau mà thôi..... Đệ có thể yên tâm, người trong phủ cho dù phát hiện chuyện này, cũng không dám truyền đi.”

“Vì sao.....”

“Vì sao? Ta cũng muốn hỏi mình vì sao đây.” Tô Tình dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, âm trầm nói: “Có lẽ là vì không chịu được cô đơn đi.....”

“Cô độc có thể khiến người làm ra loại chuyện bối đức này sao?” Tô Nguyên hét lên: “Người là tỷ tỷ của ta..... Ta rất kính yêu tỷ tỷ! Sao người có thể.....”

“Sao lại không thể?” Tô Tình liếc nhìn đệ đệ, cười lạnh nói: “Long Nhược Đình từng nói y mặc kệ ta. Nếu y cũng không quản, người cần gì phải cảm giận bất bình như thế?”

“Tỷ.....”

Tô Nguyên lần đầu tiên nghe được giọng điệu trào phúng đến thứ của Tô Tình. Trước kia cho dù tỷ tỷ có tức giận, cũng chưa bao giờ dùng thái độ như vậy nói chuyện với hắn.

“Nếu Vương gia không cần người..... Sao người lại phải gả cho y?”

“Nếu không phải bởi vì phụ thân gặp chuyện, nếu không phải Ngô Ảnh Trạch thấy chết mà không cứu, người nghĩ rằng ta và người sẽ thế này sao?” Tô Tình trừng mắt nhìn đệ đệ, không chút lưu tình hỏi lại: “Mất đi thân phận cùng địa vị ta đã không còn giá trị gì, cho dù có xuất hiện cũng bị người quên mất, bọn họ đều cho rằng ta dễ khi dễ..... Nếu ta không tranh thủ cho mình..... Người cho rằng ta nên sinh tồn ra sao? Nhà chúng ta nên sống thế nào đây?”

“Tỷ phu vì sao hắn lại.....”

“Tỷ phu?” Tô Tình lại cười lạnh. “Người còn gọi tên kia là tỷ phu? Hắn đã sớm không phải tỷ phu người rồi, hắn là Tể tướng, hắn cũng có thể là Phò mã, tóm lại..... chúng ta không thể treo cao được.”

Tô Tình dừng một chút, lại nhẹ giọng nói: “Hắn vẫn luôn xem ta là chướng ngại..... Cho tới bây giờ, hắn cũng không hề thích ta.....”

Về mặt đau thương, chỉ là ngăn ngủi trong nháy mắt.

“Hắn sẽ không” Tô Nguyên không ngừng lắc đầu, giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở. “Hắn không phải loại người như vậy.....”

Tỷ phu từng hứa với ta..... sẽ chăm sóc tốt cho tỷ tỷ.....

Bóng dáng hắn đặt trong đáy lòng suốt mấy năm, đối tượng mình luôn khát khao theo đuổi..... Tuyệt đối không thể là loại người tuyệt tình này.....

“Ngô Ảnh Trạch là người có mị lực như vậy? Dù là nam nữ đều bị hắn mê hoặc sao? Bao gồm đệ đệ bảo bối của ta?” Tô Tình lạnh lùng mà cười: “Nguyên nhi..... Tỷ tỷ khuyên người, đừng sinh ra quá nhiều chờ mong với nam nhân kia.”

“Tỷ.....” Tô Nguyên giật mình, cãi lại: “Người lại nói vậy.....”

“Ta có nói sai sao?” Tô Tình nhìn chằm chằm ngọc bội bên hông Tô Nguyên, âm trầm nói: “Mới trước đây ta còn có thể cho rằng người sùng bái hắn, nhưng giờ ta đã không thể chối bỏ đó là mê luyến được nữa..... Hắn đưa cho người thứ này, người không phải vẫn còn giữ sao?”

Bây giờ Tô Nguyên mới biết Tô Tình đang nhìn cái gì, lắp bắp kinh hãi.

“Không chỉ là thứ này..... trong phòng của người, hình như còn có rất nhiều thứ trước kia hắn để lại phải không?” Tô Tình lại thần nhiên cười.

Tô Nguyên trầm mặc .

Tô Tình nhìn phản ứng của hắn, thê lương nói:

“Ngô Ảnh Trạch..... Người thật sự là âm hồn bất tán a.....”

“Tỷ..... Ta đối với hắn..... cũng không phải.....”

“Cho dù là vậy cũng sẽ không có kết quả gì đâu.” Giọng Tô Tình như đang ở gánh hát. “Người hấn yêu là phu quân của ta, không phải người, lại càng không phải ta.”

“Người nói cái gì.....?” Tô Nguyên giật mình hỏi.

“Hấn và Long Nhược Đình yêu nhau. Cho nên từ ngày thành thân đến nay, Long Nhược Đình chưa từng chạm vào ta.....”

“Vậy.....” Tô Nguyên trong khiếp sợ bỗng nhiên ý thức được một chuyện. “Tư Ảnh rốt cuộc là con của ai.....!?”

Lúc này Tô Tình mới biết mình lỡ lời, lúng túng, lập tức ngậm miệng.

“Tư Ảnh..... Là tỷ phu..... Là con của Ngô Ảnh Trạch, đúng hay không?”

Về mặt Tô Nguyên như sắp khóc, mà Tô Tình vẫn ngậm miệng không đáp.

Đáp án..... đã vô cùng rõ ràng.

“Vì sao..... Vì sao Ngô Ảnh Trạch lại làm chuyện có lỗi với người như vậy.....”

Tô Nguyên oán hận xiết chặt tay thành quyền. Sau khi đã hạ quyết tâm, hấn xoay người chạy ra khỏi cửa.

“Nguyên nhi! Người đứng lại đó cho ta!”

Tô Tình cuống quýt ngăn lại. Đáng tiếc đã chậm, bóng dáng thiếu niên nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của nàng.

Ngô Ảnh Trạch..... tàn ảnh của người.....

Rốt cuộc sẽ dây dưa với gia đình chúng ta bao lâu.....?

Hết chương 23

Posted by Spum-chan on July 5, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/05/thuc-anh-chuong-23/ Đăng bởi: admin

25. Chương 25: [] Chương 24

CHƯƠNG 24

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Ngô Ảnh Trạch! Ta muốn gặp Ngô Ảnh Trạch!”

Tô Nguyên liều lĩnh muốn vọt vào Tể tướng phủ, bị thị vệ gác cửa cản lại.

“Không được dẫm tiểu tử, như vậy không đúng quy củ! Nơi này nói muốn vào là có thể vào sao?”

“Ta là Tô Nguyên! Ta muốn gặp Ngô Ảnh Trạch! Mau cho ta gặp hấn!”

Bọn thị vệ nhíu mày, khi muốn vận dụng vũ lực đuổi thiếu niên này, Trương tổng quản từ trong nhà đi ra.

“Vị công tử này đi theo ta, Tể tướng đại nhân muốn gặp người.”

Người đại biểu quyền uy nhất mở miệng, bọn thị vệ lập tức buông Tô Nguyên ra.

Hôm qua Ngô Ảnh Trạch trúng phong hàn, hôm nay đang ở trong nhà tịnh dưỡng. Biết Tô Nguyên vội vã đến tìm hấn, hấn nhanh chóng đứng lên.

Ngồi ở thư phòng, cho người lui ra, Ngô Ảnh Trạch ôn hòa mở miệng hỏi:

“Tiểu Nguyên, có chuyện gì sao?”

Chuyện Tô Nguyên có thể chủ động đến tìm mình khiến Ngô Ảnh Trạch có chút vui mừng, nhưng vừa thấy vẻ mặt của Tô Nguyên, hắn biết ngay sự tình không ổn.

Sắc mặt Tô Nguyên rất khó coi, mắt cũng hơi đỏ, mày nhíu chặt, giống như..... đang tức giận.

“Tiểu Nguyên..... Đệ làm sao vậy?”

Thấy đối phương chỉ trừng mắt nhìn mình, nửa ngày không nói gì, Ngô Ảnh Trạch không khỏi thân thiết sờ sờ đầu đối phương.

“Bốp” một tiếng, tay bị Tô Nguyên gạt ra.

“Tiểu Nguyên.....” Ngô Ảnh Trạch hơi sững sốt.

“Người cái tên này.....!” Tô Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi, cực lực khống chế cảm xúc của mình. “Người đã làm gì với tỷ tỷ của ta?”

“Tình nhi.....? Nàng làm sao vậy?”

“Sao người không cưới nàng! Sao người lại không cưới nàng.....!” Hơi nước chỉ một thoáng đã bịt kín hai mắt Tô Nguyên. “Không phải người đã hứa với ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt sao?”

“Tiểu Nguyên..... Có một số việc thật sự rất khó nói rõ.” Ngô Ảnh Trạch ầm ầm đầu, nói thật nhẹ nhàng: “Gả vào phủ Thuận Vương là quyết định của chính tỷ tỷ đệ, rất đột ngột, ta cũng không biết nàng.....”

“Đủ rồi!” Tô Nguyên thô bạo cắt ngang lời của hắn. “Nếu không phải người bức nàng, nàng sẽ như vậy sao? Không phải người thấy cha ta chết mà không cứu, không phải người muốn làm phò mã của công chúa sao? Mỗi một chuyện người làm có chuyện nào là không phải ép nàng chứ!?”

“Tiểu Nguyên.....” Ngô Ảnh Trạch thở dài.

Việc này rất phức tạp, rất khó giải thích, hắn thật không biết nên nói như thế nào. Cho dù hắn nói..... với cảm xúc kích động của Tô Nguyên lúc này có thể nghe vào bao nhiêu?

“Rốt cuộc người có yêu tỷ tỷ của ta không? Trước kia người đối xử tốt với nàng..... là thật lòng sao!?” Tô Nguyên kích động hỏi.

Vấn đề như một kim đâm vào máu này, khiến Ngô Ảnh Trạch hoàn toàn trầm mặc.

“Không có, đúng không? Cho tới bây giờ..... cho tới bây giờ người cũng không hề yêu nàng.....”

“.....”

“Tỷ tỷ nàng..... Là người quan trọng nhất trên đời này của ta..... Nàng vẫn rất thương ta, cho nên ta luôn hy vọng nàng được hạnh phúc hơn bất kỳ ai khác, nhưng từ khi gặp được người.....” Tô Nguyên nhìn Ngô Ảnh Trạch mặt vô biểu tình, phá lên cười: “Tất cả đều thay đổi..... Ha ha..... Nàng thay đổi, ta cũng thay đổi..... Nhà của chúng ta, không bao giờ là gia đình ấm áp như trước kia nữa.....”

“Thực xin lỗi, Tiểu Nguyên.”

“Giờ nói điều này có ích lợi gì! Người còn bù đắp được sao?” Tô Nguyên lắc đầu, giận dữ nói: “Ngô Ảnh Trạch..... Người thật sự chán ghét tỷ tỷ của ta đến mức nào? Người đã vứt bỏ nàng, còn khiến nàng mang theo con của người mà gả cho một người không yêu mình! Người yên lòng được sao? Nhà chúng ta..... rốt cuộc đã đắc tội gì với người!?”

Mang theo con?

Ngô Ảnh Trạch..... nhất thời chìm vào hoảng hốt.

Ai có thể nói cho ta biết..... Ta vừa rồi nghe thấy gì không?

“Từ hôm nay trở đi, Tô Nguyên ta không còn quen biết người như người nữa.....!” Tô Nguyên nuốt nước mắt giật ngọc bội giắt bên hông xuống, hung hăng ném lên đất.

Đó từng là thứ của Ngô Ảnh Trạch, từng là thứ khiến hắn suy nghĩ rất nhiều khi được Ngô Ảnh Trạch tặng cho, từng là thứ mà hắn một tác không rời luôn mang theo bên người, thứ hắn vô cùng quý trọng.....

Hiện giờ, cái gì cũng không còn.

Ngọc bội rơi bên chân Ngô Ảnh Trạch. Ngô Ảnh Trạch không có sức để nhìn.

Sau đó..... Tô Nguyên rời đi, Ngô Ảnh Trạch cũng không có tâm tư ngăn cản.

Phải không..... Tư Ảnh, thì ra thật sự là con của mình..... và Tô Tình.

Từ trước tới nay không dám suy đoán, không dám nghĩ đó là sự thật, nhưng bây giờ nó lại hiện ra trước mắt hắn.

Ngô Ảnh Trạch đẩy cửa, rời khỏi thư phòng.

Bên ngoài có tuyết rơi, tuyết rất nhỏ rất nhỏ. Hạt tuyết thật nhỏ rơi trên khuôn mặt, chỉ để lại thủy tích lạnh như băng.

Ngô Ảnh Trạch không quan tâm cái rét lạnh bao phủ, hắn chỉ hy vọng..... suy nghĩ mờ mịt của bản thân có thể nhanh chóng tỉnh táo lại.

Rốt cuộc Tô Tình đã dùng thủ đoạn gì..... Mà Nhược Đình, vì sao lại phải chấp nhận đứa nhỏ không phải con ruột của mình?

Hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện đứa nhỏ. Hắn chỉ biết, nếu Nhược Đình thật sự oán hận hắn, sẽ không làm như vậy.

Vì sao.....

Nhược Đình..... vì sao chứ.....

Tuyết đọng lại bên môi, tư vị chua xót, không hề tiêu tan.

Còn nhớ cũng từng vào ngày tuyết rơi, bọn họ tại Chỉ Thủy, giữa màn tuyết vây quanh.....môi chạm môi.

Ngô Ảnh Trạch chưa bao giờ giống như lúc này..... khắc cốt tường niệm những chuyện đã qua.

“Tể tướng đại nhân..... Ngài còn bệnh.....”

Thị đồng khuyên hắn mau vào nhà, Ngô Ảnh Trạch không để ý đến.

Không phải không thể để ý, mà là toàn bộ tâm tư của hắn, đã không còn ở nơi này.

Ngô Ảnh Trạch đứng từ giờ Tỵ đến giờ Tuất. Hắn vẫn không nhúc nhích, cứ đứng trong viện, đứng dưới bầu trời đêm.

Y phục đã bị nước tuyết thấm ướt. Bọn hạ nhân chỉ nhìn thôi, đã cảm thấy lạnh đến tận xương.

Nhược Đình Nhược Đình..... Nếu người đối với ta.....

Nếu người là thật lòng với ta, có phải ta đây đã tổn thương người quá sâu rồi không?

Kỳ thật..... chúng ta vẫn luôn tự thương tổn lẫn nhau. Cho đến khi vượt qua giới hạn, rốt cục lại chia lìa. Như vậy giờ đây..... còn có đường vãn hồi hay không?

Vẫn cho rằng ta và người đã cùng buông xuống, trên thực tế..... cả hai chúng ta đều không buông được.

Thầy tướng số từng nói, năm ta hai mươi lăm tuổi sẽ có kỳ ngộ..... Quả nhiên, chính là người.

Đây có lẽ là vận mệnh đã định..... Đời đời kiếp kiếp dây dưa.

Tô Tình bất an ở ngoài thư phòng của Long Nhược Đình.

Tô Nguyên ra khỏi nhà đã mấy canh giờ chưa về, giờ trời đã tối đen.

Tô Tình lo lắng cho an toàn của đệ đệ, cũng lo lắng đệ đệ sẽ vì nhất thời xúc động mà nói ra chuyện không nên nói..... Cho nên, nàng cần tìm Long Nhược Đình thương lượng.

Nhưng mà, lúc này Long Nhược Đình đang chuyên tâm đọc sách, không cho bất kỳ ai đến quấy rầy.

Tô Tình phiến não siết chặt khăn tay.

Nàng bỗng nhiên nghe được một tràng tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng hạ nhân hô nhỏ:

“Tể tướng đại nhân..... Xin đợi đã.....”

Nàng kinh ngạc quay lại, cho rằng mình đã thấy ảo giác.

Người kia..... Nam nhân mà nàng mong cả đời này cũng sẽ không gặp lại xuất hiện.

“Ngô..... Ảnh Trạch.....”

Hết chương 21

Posted by Spum-chan on July 6, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/06/thuc-anh-chuong-24/ Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 25

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Tô Tình thất thanh kêu lên: “Người tới đây làm gì.....”

“Xin người tránh ra.” Giọng điệu Ngô Ảnh Trạch trầm thấp, vô cảm.

Tô Tình run rẩy, bất tri bất giác lui sang một bên, nhường đường.

Từ ba năm trước tới nay, lần đầu gặp lại, nàng chợt phát giác, mình vẫn không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt của Ngô Ảnh Trạch, càng nói gì đến chạm chọc hân hay cười nhạo hân.

Tô Tình thấy mình đã thua. Nàng mờ mịt tựa vào thân cây, nghĩ đến tương lai vận mệnh của mình.

“Tể tướng đại nhân..... Xin đừng.....”

Quản gia Vương phủ còn đuổi theo phía sau. Ngô Ảnh Trạch không để ý tới, đi thẳng đến thư phòng.

Thị nữ Tiểu Tam đứng ở cửa thấy Ngô Ảnh Trạch đến, chỉ hơi cúi thấp đầu, không ngăn cản hân.

Nàng thật sự rất hy vọng hai người sẽ không tiếp tục tra tấn lẫn nhau nữa.

“Nhược Đình!”

Kích động đẩy cửa ra, thanh âm người kia rét lạnh mà có chút run rẩy. Long Nhược Đình bị gió lạnh thổi vào mà nhúu mày lại, từ trong sách ngẩng đầu lên.

Ánh mắt kinh hãi, chỉ là thoáng chốc ngẩn ngui.

“Người.....”

Long Nhược Đình nhanh chóng đứng dậy, lướt qua Ngô Ảnh Trạch, đi đến ngoài cửa nói:

“Các người lập tức rời khỏi nơi này, không có lệnh của ta không được tùy tiện đến gần.”

Bọn hạ nhân thức thời gật đầu, nhanh chóng kéo Tô Tình đang ngây ngốc rời đi.

Long Nhược Đình thở dài, sau đó đóng chặt cửa lại.

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Long Nhược Đình xoay người, hơi tức giận hỏi: “Tể tướng đại nhân tới chơi, không thể bảo người thông báo một tiếng trước sao?”

“Nếu thông báo, người còn chịu gặp ta sao?”

“.....”

Ngô Ảnh Trạch đứng bên Long Nhược Đình, ý cười bên môi mang theo một tia chua xót.

“Người.....”

Long Nhược Đình chú ý tới, bả vai và tóc Ngô Ảnh Trạch gần như đã ướt đầm.

Trời lạnh như thế..... Người này, có phải điên rồi không?

“Ngô Ảnh Trạch.....”

Y vừa định nói gì đó, nhưng lập tức bị hành vi kế tiếp cắt ngang.

Thời gian ngưng lại.

Long Nhược Đình bị đối phương ôm chặt vào lòng, tim y cũng căng thẳng theo.

Muốn tránh thoát..... nhưng sức lực của đối phương quá lớn.....

“Rốt cuộc thì..... ngươi muốn làm gì?”

“Nhược Đình.....”

Đầu Ngô Ảnh Trạch chôn ở cổ đối phương, nghe thấy hương thơm quen thuộc lại xa lạ kia, phút chốc chìm vào trạng thái gần như mê sảng nói.

“Nhược Đình..... Tư Ảnh kỳ thật là con của ta..... Đúng không?”

Thân thể Long Nhược Đình run nhẹ.

“..... Là của ngươi thì thế nào? Hiện giờ phụ thân của nó là ta, không có liên quan tới ngươi.....”

“Vì sao” Thanh âm âm trầm vang lên, len vào nơi mềm mại nhất trong lòng đối phương. “Vì sao ngươi phải gánh lấy trách nhiệm phụ thân mà ta nên gánh? Vì sao ngươi phải giữ bí mật này..... nhiều năm như vậy?”

“Ngô Ảnh Trạch.....” Long Nhược Đình hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại. “Ta nói lại lần nữa, việc này không liên quan tới ngươi”

“Nhược Đình..... Nói cho ta biết, ngươi yêu ta..... Ngươi yêu ta, đúng không?”

“Người.....”

“Thật sự là..... một vòng tròn thật lớn a.” Ngô Ảnh Trạch ha ha cười khê: “Kỳ thật vốn dĩ..... chỉ là chuyện yêu nhau đơn giản như vậy.....”

“Ảnh Trạch.....”

Rốt cuộc ngươi có biết mình đang nói gì hay không.....?

Hôm nay..... rốt cuộc là ngày gì vậy? Vì sao ưu thương cùng nước mắt đã sớm chôn chặt vào đáy lòng, lại hiện ra sinh động như thế?

Cái ôm ấp áp này, tựa như trước kia.....

Long Nhược Đình muốn cười, lại cười không nổi.

Y đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Hôm nay, đêm thủng lớp nguy trang này, từ nay về sau, bọn họ nên đối mặt như thế nào đây.....?

“Tha thứ cho ta..... Nhược Đình.....”

Thanh âm này, nghe thấy mà tâm không khỏi đau đớn.

Ngô Ảnh Trạch..... Ta vốn tưởng rằng, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.

Cánh tay hữu lực kia dần thả lỏng, sau đó đôi môi kia, cứ như vậy mà dần dập áp xuống.

Môi chạm môi.....hành vi này, vốn tưởng rằng, chỉ còn tồn tại cho trong trí nhớ hoặc mộng mị.

Không thể suy nghĩ, hành động theo bản năng đáp lại.....Tựa như đã tìm lại được khát vọng từ rất lâu về trước.

Khi bản thân đối diện với tình yêu, thì ra cũng yếu đuối thế này sao.....?

Long Nhược Đình mở mắt ra, định chấm dứt nụ hôn hơi thô bạo này, nhưng ngay sau đó, y cảm thấy đối phương không còn chút sức lực nào cả.

“Người.....”

Thân thể được buông lỏng, môi cũng được thả ra. Ngô Ảnh Trạch ngã xuống trên người y.

Trán nóng quá.....

Thì ra là..... phát sốt .

Xem ra, hẳn đã đứng dưới tuyết rất lâu.....

Vì sao phải làm loại chuyện ngu xuẩn này.....

Long Nhược Đình nhúu mày, thở dài một hơi.

Khi Ngô Ảnh Trạch tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

“Nhược Đình.....”

Chuyện thứ nhất, là gọi tên người dường như chỉ có thể nhìn thấy trong mộng.

“Ta ở trong này, không cần gọi.” Long Nhược Đình xoay người, đi đến bên giường.

Ngô Ảnh Trạch nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện nơi này là phòng của Long Nhược Đình. Hơn nữa, là nơi bọn họ đã từng trải qua rất nhiều đêm bên nhau.

Thật sự là..... làm người ta hoài niệm.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn một ngày.” Long Nhược Đình mặt không chút thay đổi nói: “Đã hết sốt, lần sau xin đừng tới phủ ta nổi điên.”

“Nổi điên?”

“Trời rất lạnh, người ăn mặc mỏng như vậy, trên người còn ướt đầm Người muốn chết có phải không?”

Ngô Ảnh Trạch không thèm quan tâm chỉ cười khê: “Thật vui a, người còn lo lắng cho ta.”

“Ta chỉ là không muốn trong nhà có thêm một khối thi thể.” Long Nhược Đình lãnh đạm nói.

“Nhược Đình.....”

Bỗng nhiên kéo nhẹ, thân thể thon gầy kia lại rơi vào cái ôm ấm áp của mình. Xúc cảm chân thật như thế.....

Rốt cục không còn là mộng nữa.

“Nhược Đình..... Ta yêu người, đây không phải lời nói dối.”

Long Nhược Đình không giãy dụa, trầm mặc một lát mới nói:

“..... Mặc kệ có phải là nói dối hay không, chúng ta đều đã đi quá xa..... đã làm những chuyện không thể quay lại, người có biết không?”

“Ta biết.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu. “Ta chỉ muốn hỏi, người có chịu tha thứ cho ta hay không?”

“Người không làm sai gì cả. Đừng nói tha thứ, ta thậm chí còn không có tư cách chỉ trích hành vi của người.”

“Nhược Đình.....”

Ngô Ảnh Trạch lo lắng siết chặt hai tay.

“Ta không có tức giận.”

“Ý của người là.....”

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta là người xa lạ. Người là Tể tướng, ta là Vương gia, ta có nhi tử tên là Tư Ảnh.....” Ngón tay trắng nõn của Long Nhược Đình xoa lên mặt Ngô Ảnh Trạch, động tác cực kỳ dịu dàng.

“Tất cả..... bắt đầu lại đi.”

Hết chương 25

Posted by Spum-chan on July 7, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/07/424/ Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 26

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Bắt đầu lại.....?” Ngô Ảnh Trạch theo bản năng bắt lấy cánh tay kia.

“Đúng, người nên biết chứ.” Long Nhược Đình rút tay ra, thừa dịp đối phương ngẩn người mà nhanh nhẹn tránh thoát cái ôm đó.

Ngô Ảnh Trạch trầm mặc một lát, gật đầu.

“Nếu đây là lựa chọn của người..... Ta chấp nhận vô điều kiện.”

“Nếu chấp nhận, nhanh đi đi.”

Long Nhược Đình đứng lên, quay đầu mỉm cười nói: “Cần ta giúp người gọi chiếc xe không, Tể tướng đại nhân?”

“Ừ.”

Ngô Ảnh Trạch rửa mặt chải đầu xong liền rời khỏi phòng ngủ.

Vừa mở cửa, thấy đứng ở ngoài cửa là Tô Tình, cùng với Tiểu Tư Ảnh.

Ngô Ảnh Trạch nhất thời ngây ngẩn cả người. Long Nhược Đình cả giận nói:

“Ai bảo người dẫn nó đến?”

Tô Tình trầm mặc mà không đáp, chỉ nhìn chằm chằm Ngô Ảnh Trạch, tựa như đang chờ mong hắn sẽ có phản ứng gì đó.

“Phụ thân.....”

Tiểu Tư Ảnh nhìn trái nhìn phải, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nó thấy được phụ thân của mình, vui mừng chạy qua.

Long Nhược Đình chỉ phải cúi người, bế nó lên lên.

Tâm tình Ngô Ảnh Trạch.....giờ phút này tất nhiên sẽ rất phức tạp, nhưng không ai có thể nhìn ra được.

Hắn cường chế cảm xúc chua xót dâng lên trong lòng, đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Hắn nghe thấy được tiếng kêu ngăn ngui của Tô Tình.

Nữ nhân này..... có phải nhất định muốn thấy vẻ mặt khổ sở của hắn thì mới cam tâm hay không?

Ngô Ảnh Trạch hoàn toàn không quan tâm.

“Vương gia.....”

Ngô Ảnh Trạch cứ như vậy mà đi. Tô Tình mệt mỏi quay đầu lại, nước mắt lách tách rơi xuống.

Nàng rất sợ, nàng rất sợ khi hai người kia cởi bỏ khúc mắc, lại sẽ vứt bỏ nàng. Nàng không muốn lại phải chịu đựng loại trạng thái bàng hoàng tuyệt vọng kia.....

“Vương gia..... Ngài không thể đuổi ta đi..... Ngài không thể không cần Tư Ảnh.....”

“Ta nói sẽ đuổi người đi khi nào? Nói không còn Tư Ảnh khi nào?” Long Nhược Đình nhíu mày.

“VẬY ngài hứa với ta.....” Tô Tình túm lấy góc áo Long Nhược Đình, kích động hét lớn: “VẬY người hứa với ta..... về sau không được gặp mặt Ngô Ảnh Trạch nữa!”

Ngô Ảnh Trạch..... Ngô Ảnh Trạch! Nam nhân sớm hay muộn cũng có một ngày..... sẽ đoạt đi tất cả những thứ vốn thuộc về nàng.....

“Tô Tình.” Long Nhược Đình lạnh lùng nói: “Cho tới nay, ta có can thiệp chuyện của người sao?”

“.....”

“Nếu không, người cũng không có quyền hỏi đến chuyện của ta, không phải sao?”

“Phụ thân.....” Cánh tay nhỏ bé của Tiểu Tư Ảnh vòng qua cổ Long Nhược Đình, ngây thơ hỏi: “Thức thức vừa rồi kia là ai vậy.....?”

“Hắn.....”

Long Nhược Đình ngắt ra, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Tư vị chua xót, dần dần dâng đầy trong lòng.

Xa lạ, là tình hình như thế nào?

Có lẽ giống như bây giờ, quên đi mọi thứ từng xảy ra, bình tĩnh đối diện với đối phương.

Mỗi ngày Ngô Ảnh Trạch vẫn xử lý công vụ như thường. Ngẫu nhiên sẽ gặp được Long Nhược Đình ở trong cung, nhưng cũng không có quá nhiều thời gian trao đổi.

Số lần gặp mặt ít ỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng mà, hình như thái độ đã có sự thay đổi. Cái nhẹ nhàng gật đầu kia, nụ cười bên môi kia, đã không còn lạnh lùng.

Tuy rằng vẫn không thể quay lại như trước kia, thân mật khắng khít, nhưng đối với bọn họ mà nói, đó không phải là chuyện không tốt.

Thời gian, có thể dùng để lắng đọng yêu hận .

Lúc Ngô Ảnh Trạch gặp lại Long Nhược Đình lần nữa, là ở trong cung Long Việt Bàng.

Ngày ấy nhận lời Thái phó nhờ vả đi xem tình trạng Thái tử, thuận tiện khuyên Thái tử thu liễm hành vi kiêu ngạo. Không ngờ, gặp được Long Nhược Đình đang chơi cờ với Long Việt Bàng.

Hai người nhìn đối phương, lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Ảnh Trạch, mau tới đây mau tới đây!” Long Việt Bàng thấy hắn đi vào, vội vàng ngoắc.

“Đang làm cái gì?”

“Mau tới giúp ta!” Về mặt Long Việt Bàng ảo não.

“Tiểu Việt thua hơn mười ván, đang giận dữ.” Long Nhược Đình cười khẽ.

“Thì ra là thế.” Ngô Ảnh Trạch cười nói: “Thì ra kì nghệ của điện hạ vẫn chưa tiến bộ a.”

“Ngô Ảnh Trạch!” Long Việt Bằng nhú mày hỏi: “Thật vô nghĩa..... Người đánh hay là không đánh?”

“Đương nhiên đánh.”

Ngô Ảnh Trạch cười gật đầu, đứng ở phía sau Long Việt Bằng.

Ngô Ảnh Trạch thích vị trí này, thoáng từ trong ván cờ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Long Nhược Đình.

Sau buổi chiều ấy, bình tĩnh cảnh trong mơ. Đây có lẽ là thứ bản thân vẫn luôn ao ước.

Đã thật lâu, không cảm nhận được loại cảm giác an tâm điềm tĩnh này.

Trong phút chốc, Ngô Ảnh Trạch không muốn truyền lại ý của Thái phó mà gây sát phong cảnh nữa.

“Ảnh Trạch.....” Long Việt Bằng ách xì một cái. “Người đến tìm ta làm cái gì?”

“Không có gì, chính là bỗng nhiên muốn đến xem thử.”

Nụ cười thần nhiên, chứa đựng ý đồ. Ngô Ảnh Trạch cũng là người thường, hấn làm sao không muốn.....vĩnh viễn sa vào trong ám áp thế này chứ.

“Đúng rồi..... Ảnh Trạch à.” Long Việt Bằng chớp mắt mấy cái, hình như lại muốn trêu cợt người, xấu xa nói. “Phụ hoàng lại nhắc tới chuyện đó đó.”

“Chuyện nào?”

“Chuyện người cười tiểu hoàng muội của ta.”

“.....”

Ngô Ảnh Trạch sững sốt một lát, bỗng nhiên có chút muốn cười. Xem ra..... mộng dù sao cũng là mộng, sau khi tỉnh mộng, sự thật, vẫn phải đối mặt, cho dù hấn thật sự không muốn.

Long Nhược Đình dừng đánh cờ, từ đầu ngón tay, có hơi run rẩy.

“Chuyện công chúa Ưu La, thì ra Thánh Thượng vẫn không quên a.....” Ngô Ảnh Trạch cười khổ.

“Sao có thể dễ dàng quên như vậy.” Vẻ mặt Long Việt Bằng không sao cả bỏ quân cờ xuống. “Có lẽ qua mấy ngày nữa phụ hoàng sẽ nhắc lại với người, người chuẩn bị tâm lý cho tốt đi.”

“Điện hạ.....”

“Hả?”

Ngô Ảnh Trạch thở dài, trầm ngâm nói: “Ngài đi nhầm rồi.”

“A a a.....” Long Việt Bằng vừa nhìn, lập tức la hét um sùm: “Ngô Ảnh Trạch người cái tên này, sao không nói sớm hử.....!”

Chạng vạng, Ngô Ảnh Trạch cùng Long Nhược Đình xuất cung, suốt một đường không hề nói gì.

“Chúc mừng.”

“Nhược Đình.....”

Cùng mở miệng, đồng thời.

“Chuyện gì?”

“Chúc mừng cái gì?”

“.....”

“.....”

Hai người lại cùng lâm vào trầm mặc.

Kỳ thật..... Bọn họ đều hiểu đối phương muốn nói gì.

Một lời giải thích, một câu chúc phúc.

Ngô Ảnh Trạch nhìn sườn mặt của Long Nhược Đình, trắng nõn, băng lãnh, xinh đẹp không thể xâm phạm, sau đó nhẹ nhàng mà quay đầu đi.

Ngoài ra, cái gì cũng không nói thêm nữa.

Rốt cuộc khi nào mới có thể vượt qua khoảng cách cuối cùng kia, hắn không biết nữa.

Chính như lời của Nhược Đình,

“Người không làm sai gì cả, đừng nói tha thứ, ta thậm chí còn không có tư cách chỉ trích hành vi của người.”

Chính như suy nghĩ của Ảnh Trạch,

“Kỳ thật chúng ta đều đang thương tổn lẫn nhau.”

Hai câu nói này, đều là sự thật.

Tra tấn mà hai người kia cùng chịu cho tới nay, gần như là ngang nhau .

Bọn họ đều có lỗi, nhưng bọn họ cũng không hề sai.

Một lần nữa bắt đầu, tức vì yêu hận lắng đọng lại, tất cả trôi vào hư vô, gian khổ sau này là có thể đoán được .

Yêu, là tràn ngập ngọt ngào khổ lẽ,

Mà mười năm dây dưa của bọn họ, chỉ mới qua được một nửa.

Hết chương 26

Posted by Spum-chan on July 8, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/08/thuc-anh-chuong-26/ Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 27

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Hôn sự của Ngô Ảnh Trạch và công chúa Ưu La, cuối cùng cũng không bị nhắc lại.

Không phải bởi vì Hoàng đế thả cho Ngô Ảnh Trạch một con ngựa, mà là chưa kịp nhắc tới, biên cảnh đã bùng nổ chiến sự.

Ngoại tộc xâm chiếm, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua.

Sau khi trải qua chuyện Diêu Hâm “kết bè kết cánh” vào mấy năm trước, Khu Mật Viện đã rất lâu không bận rộn thế này. Đồng thời Ngô Ảnh Trạch cũng bận bịu không kém.

Đúng là sóng này chưa yên, sóng kia lại tới..... Sau mỗi lần không chịu nổi mà trốn về nhà, Ngô Ảnh Trạch đều thở dài sườn sượt.

Tuy rằng chuyện hôn ước có thể nhân việc này mà kéo dài thêm chút thời gian, nhưng cơ hội hắn và Long Nhược Đình ở gần nhau cũng vì vậy mà càng ngày càng ít.

Nhận được tha thứ sau mấy năm khổ sở, vất vả lắm mới tìm lại được chút cảm giác khi xưa..... Lại phải dừng lại tại đây sao?

Hôm qua Ngô Ảnh Trạch nhận được thư của Long Nhược Đình. Trong thư nói Tô Nguyên đã liều lĩnh theo hành quân.

Tô Nguyên rất cố chấp, Tô Tình vì thế mà khóc đến chết đi sống lại.

Đúng vậy..... Đi đến chiến trường hỗn loạn kia, ai có thể cam đoan mình nhất định có thể bình an trở về?

Tô Nguyên, đứa nhỏ hần từng yêu thương như đệ đệ ruột của mình, nay lại hận hần thấu xương. Mỗi lần Ngô Ảnh Trạch nghĩ đến chuyện này, tim sẽ luôn co thắt.

Tiểu Nguyên..... Người thật sự cảm thấy thoát khỏi nơi này sẽ dễ chịu hơn sao?

Từ nay về sau, Ngô Ảnh Trạch đặc biệt quan tâm đến mỗi một tin tình báo từ chiến trường gửi tới. Mỗi ngày hần đều cầu nguyện, mong rằng không phải nhìn thấy cái tên quen thuộc kia trên danh sách những người tử trận.

Trận chiến tranh này bùng nổ, thời gian giằng co rất lâu. Hoàng đế đã hạ một quyết định quan trọng, khiến những năm tháng còn lại của mình hoàn toàn chôn vùi trong quốc gia bị họa xâm lăng.

Ngô Ảnh Trạch rất hiểu lí do Hoàng đế dù mang bệnh trong người vẫn nhất quyết lâm triều.

Đó là vì nhi tử của mình.

Vì để Long Việt Bằng có thể tiếp nhận giang sơn một cách vững chắc, Hoàng đế luôn tính kế không biết mệt mỏi, bày ra, thực thi, chưa từng dừng lại. Nam nhân này ngay cả đệ đệ ruột cũng phải đuổi tận giết tuyệt, nhưng vẫn rất yêu thương đứa con duy nhất của mình.

Ngô Ảnh Trạch nghĩ tới phụ thân mình, cũng nghĩ đến..... bản thân, cũng là một phụ thân vô trách nhiệm.

Không thể cho Tiểu Tư Ảnh tình yêu thương của phụ thân, thậm chí ngay cả nhận nhau cũng là hy vọng xa vời..... Tạo thành kết quả như vậy, đúng là tự làm tự chịu.

Ngô Ảnh Trạch biết, trước kia mình đã sớm trở thành một quân cờ của Hoàng đế, nhưng hần tuyệt không để ý đến chuyện này. Hần thậm chí còn chấp nhận dùng hết tất cả năng lực của mình để giúp Hoàng đế hoàn thành tình thương của mình đối với Thái tử.

Đây là vì sao.....?

Không phải ngu trung..... có lẽ, là cảm động.

Ngô Ảnh Trạch biết bản thân nhìn như một người hoàn mỹ, thực tế lại là một người bị tàn phá chẳng còn lại gì. Hần đã thiếu rất nhiều, rất nhiều thứ.

Tiền tài địa vị đều là hư danh, người với người khách sáo lẫn nhau, có nghe cũng chỉ là lời ngoài miệng. Mặt nạ chỉ cần mang thành thói quen, sẽ có lúc ngay cả mình nghĩ gì cũng không biết được.....

Ngô Ảnh Trạch nghĩ, chắc là bởi vì điều này, nên hần mới mất đi Nhược Đình, mất đi Tô Nguyên, cũng mất đi sự ấm áp khi về nhà nên có được.

Thứ đáng quý trọng vốn không nhiều, nên khi thật sự mất đi, thì chẳng còn gì cả.

Một năm hư không này, Ngô Ảnh Trạch ba mươi ba tuổi. Lẽ loi một mình, chưa cưới vợ.

Vất vả lắm mới xử lí xong vấn đề vật tư quân đội, mấy ngày tiếp theo Ngô Ảnh Trạch quyết định phải tìm chuyện nhẹ nhàng mà làm.

Ngồi ở trước cửa sổ, rót một ly trà, nhìn ánh nắng hè chói chang.

Mùa hè.....

Tiếng ve kêu, một khúc cầm, một người mặc áo trắng.

Mùa hè nóng bức như vậy, rất dễ khiến Ngô Ảnh Trạch nhớ tới mùa hè của mấy năm trước, cái ngày lần đầu tiên hần gặp Long Nhược Đình tại Chỉ Thủy.

Thản nhiên thoảng nhìn, kinh vì thiên nhân. Thân thể xinh đẹp kia từng vì mình mà khai triển, mái tóc đen dài kia từng bị mình mở tung.

Chỉ Thủy, nơi khiến bọn họ nhớ lại những yêu và hận.

Ngô Ảnh Trạch bắt tri bắt giác đứng dậy, đi đến Chỉ Thủy.

Từ sau khi Long Nhược Đình rời khỏi, nơi đó đã hoàn toàn bị phong bế .

Ngô Ảnh Trạch đứng trước cánh cửa bí mật của Chỉ Thủy, một mình trầm tư.

“Người..... ở nơi này làm gì?”

Không biết đứng bao lâu, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Nhược Đình?” Ngô Ảnh Trạch quay đầu lại.

Cả hai không hề hẹn trước, không ngờ lại gặp nhau.

“Sao người lại ở đây?”

“Vừa đến chỗ Tiểu Việt, thuận đường ghé sang đây.” Long Nhược Đình thản nhiên trả lời.

Long Nhược Đình vẫn mặc bạch y..... so với người trong trí nhớ, thật không có gì thay đổi. Người thay đổi, chỉ có hần.

Ngô Ảnh Trạch cười hỏi: “Đã lâu không gặp..... Tư Ảnh có khỏe không?”

“Khỏe lắm. Nó rất đáng yêu.” Long Nhược Đình suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Cho dù có hơi nghịch ngợm.”

“Vậy là tốt rồi..... Tiểu Nguyên hần..... có nói khi nào mới về không?”

“Không có.”

“Tô Tình nàng.....”

Long Nhược Đình nhìn hần một cái, ngắt lời: “Hình như người rất quan tâm đến chuyện nhà của ta a.”

“.....” Ngô Ảnh Trạch cười gượng, thẳng thắn nói: “Kỳ thật ta muốn hỏi, là người có khỏe không.”

Chìm vào trầm mặc.

“Ta có gì mà không khỏe chứ.....” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Nhưng thật ra là người đó, mỗi ngày đều bận tối mày tối mặt, sắc mặt rất không tốt.....”

“Có sao?”

“Chẳng lẽ không ai nói với người?” Long Nhược Đình hỏi lại.

“Cái này.....” Ngô Ảnh Trạch nhìn đôi mắt phượng thon dài kia, cười bất đắc dĩ. “Mấy ngày nay ta rất ít khi về nhà, sao có cơ hội để người khác quan tâm.”

Trong giọng nói hần, mơ hồ lộ ra cảm giác mệt mỏi và cô đơn.

Long Nhược Đình hơi rũ mi.

Y biết mình có chút đau lòng vì nam nhân trước mắt, cho nên lúc bị đối phương nắm tay, cũng không có ý kháng cự.

Hết chương 27

Posted by Spum-chan on July 9, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/09/thuc-anh-chuong-27/ Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 28

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Nếu chiến sự có thể mau chóng chấm dứt.....” Long Nhược Đình thấp giọng nói.

“Chắc là nhanh thôi.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười. “Trận chiến đã có xu thế kết thúc..... Lần này đại tướng quân Thanh Dung cũng lao ra tiền tuyến, tin rằng thắng lợi sắp về tay ta.”

“Chiến sự chấm dứt Tô Nguyên sẽ trở lại.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Người cũng không cần cứ bồn chồn nữa.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch cười khỏ. “Tiểu Nguyên biến thành như vậy, đều là lỗi của ta.”

“Người không có lỗi. Kỳ thật..... ai cũng không có lỗi.” Long Nhược Đình từ từ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt dịu dàng mà thâm tình kia. “Cho dù có, cũng là chúng ta cùng nhau tạo thành, người đừng quy hết trách nhiệm cho mình.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch kim lòng không được vươn tay, xoa hai má y. Trong khoảnh khắc ngón tay chạm vào da thịt mềm mại kia, hắn mới đột nhiên nhận ra bản thân vừa làm một chuyện xấu hổ đến thế nào.

Nơi này có rất ít người biết, nhưng cũng không thể hoàn toàn chắc chắn sẽ không có người đi qua.

Ngô Ảnh Trạch khựng lại, thu hồi cánh tay.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần hai người có thể tâm bình khí hòa trò chuyện, cũng đã là một loại hạnh phúc.

Vĩnh Hợp năm thứ mười lăm, lập đông, chiến tranh giằng co đã hơn một năm, rốt cuộc chấm dứt nhờ cuộc đàm phán hòa bình. Đối lấy hiệp ước mười năm không xâm phạm lẫn nhau, cam đoan giang sơn của Long Việt Bằng được củng cố.

Không biết có phải bởi vì thần kinh bị buộc chặt bỗng nhiên được thả lỏng, hay vì hỏa diễm sinh mệnh rốt cuộc cũng lụi tàn, mà tại yến tiệc khánh công của binh tướng khải hoàn, Hoàng đế đột nhiên ngã xuống.

Không khí hân hoan chúc mừng lập tức bị chuyện này rửa trôi sạch sẽ.

Trong nhất thời, lòng người hoảng sợ. Thái y lập tức chạy tới, Long Việt Bằng cũng không rời khỏi tẩm cung một khắc.

Mấy ngày sau, đêm khuya, Ngô Ảnh Trạch đột nhiên bị gọi vào cung.

Dưới sự dẫn dắt của thái giám, nhẹ nhàng đi vào. Hoàng đế nằm trên giường, hơi thở mong manh. Khi thấy một màn như vậy, Ngô Ảnh Trạch bất giác nhớ tới lần cuối cùng mình và phụ thân gặp nhau.

Dự cảm không tốt, bắt đầu sinh ra.

“Ảnh Trạch à.....”

“Có thần.”

Ngô Ảnh Trạch phát hiện, Thái tử và Thái y đều không ở trong này. Toàn bộ tẩm cung, chỉ có hắn và Hoàng đế.

“Ảnh Trạch.....” Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Hoàng đế đã trở nên đục ngầu, lời nói ra không còn chút khí lực. “Về sau..... tất cả đều giao cho người”

“Thần chắc chắn không phụ sự mong đợi của ngài.”

Ngô Ảnh Trạch cũng không nói lời khách khí dư thừa. Hắn biết, hiện giờ những lời này, đã trở thành di ngôn của Hoàng đế.

“Việt Bằng..... Nhất định phải.....”

“Thần cam đoan tận lực phụ tá Thái tử điện hạ.”

“Ừ.....” Hoàng đế nghe xong câu trả lời này, vừa lòng nhắm hai mắt lại. Ngài nói thật khê:

“Nhiều năm qua như vậy..... Đúng là khổ cho một nhà các người.....”

“Bệ hạ nói quá lời.”

“Trẫm.....sẽ không hối hận về tất cả những việc đã làm.....”

Ngô Ảnh Trạch lắng nghe những lời cuối cùng của đối phương.

“Cũng sẽ không hối hận..... chuyện không giết Nhược Đình.”

Nhược Đình.....?

Ngô Ảnh Trạch thật không ngờ lúc hấp hối Hoàng đế lại cố gắng nhắc đến tên người này, có chút kinh ngạc ngẩng đầu. Nhưng, Hoàng đế đã không còn lên tiếng nữa, tay ngài, cũng vô lực buông rũ bên sườn giường.

“Bệ hạ.....”

Gọi khê một tiếng, không có lời đáp lại.

Ngô Ảnh Trạch biết, Hoàng đế băng hà .

Đêm nay, trong Vương phủ, Long Nhược Đình vẫn cứ thấy bất an, không thể vào mộng.

Tô Nguyên đã về, trở nên có chút thâm trầm ít nói, nhưng vẫn khiến Tô Tình rất vui vẻ.

Như vậy, hiện giờ hẳn là không có chuyện gì khiến người ta bất an mới phải.....

Long Nhược Đình tựa vào đầu giường, định đốt đèn đọc sách giết thời gian. Đột nhiên.....y nghe thấy tiếng chuông vang dội.

Trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh nặng nề kia như đánh vào lòng người.

Long Nhược Đình bỗng chốc hiểu được đã xảy ra chuyện gì, lòng y chợt lạnh.

Trong đại điện rất túc mục, quần thần đều quỳ xuống, nghe lão thái giám tuyên đọc di chiếu của tiên đế.

Ngô Ảnh Trạch vẫn luôn nghĩ đến câu nói cuối cùng trước khi lâm chung của Hoàng đế. Hắn có chút không hiểu.

Thánh Thượng có thể nói là đã rất nhẫn tâm khi chiếm lấy ngôi vị Hoàng đế này, nhưng ngài lại buông tha cho một mình Nhược Đình..... Vì sao?

Là vì lương tâm trời đất, hay vì chút tình cảm huynh đệ còn sót lại?

Hắn là Thánh Thượng đã biết quan hệ giữa mình và Nhược Đình..... Không hề ngăn lại, là vì cực kỳ tin tưởng mình, hay vì loại quan hệ này, có thể vĩnh viễn trói buộc mình tại đây?

Nay người đã mất, vấn đề muốn biết cũng không thể hỏi nữa, vĩnh viễn trở thành cội mê.

Ngô Ảnh Trạch nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào Long Nhược Đình bên cạnh, hắn phát hiện sắc mặt y..... tái nhợt vô cùng.

Ánh mắt rũ xuống..... đôi tay kia, lại không ngừng run rẩy.

Nhược Đình.....

Mục tiêu muốn trả thù từ trước tới nay, kẻ thù cho tới bây giờ vẫn muốn đòi lại nợ máu, đột nhiên biến mất..... Nhưng lại khiến cho người khó thể chống đỡ sao?

Ngô Ảnh Trạch hiểu rõ, nhưng cũng càng thêm lo lắng.

Long Nhựt Đình lẳng lẳng nghe hết di chiếu, bỗng nhiên chau mày, thân thể bỗng nhiên khom xuống.

“Người làm sao vậy?” Ngô Ảnh Trạch vội vàng hỏi.

Long Nhựt Đình từ từ ngồi thẳng dậy. Ngô Ảnh Trạch lại phải nhìn thấy..... máu tươi trong lòng bàn tay y.

“Nhựt Đình!”

“Hoàng thúc!”

Ứ đọng công tâm..... Đây là nguyên nhân đột nhiên nôn ra máu.

Mất đi người cuối cùng có cùng huyết thống trên đời này, mất đi mục tiêu oán hận sâu nặng từ trước tới nay..... Long Nhựt Đình bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Người đã chết..... oán hận y mang trên lưng nên trả cho ai?

“Nhựt Đình.....”

Khi hồi phục tinh thần, Long Nhựt Đình phát hiện mình đang ở trên xe ngựa về phủ, và đang nằm trong lòng Ngô Ảnh Trạch.

“Hắn đã chết.....”

“Ta biết.”

“Sao hắn có thể chết lúc này.....” Long Nhựt Đình mê man nói: “Vì sao người giết hắn không phải là ta.....”

“Nhựt Đình.....” Ngô Ảnh Trạch dịu dàng an ủi y: “Người đừng nghĩ nhiều nữa, sau khi trở về nhất định phải tịnh dưỡng cho tốt..... Hôm nay người dọa chết ta rồi.”

“Ảnh Trạch.....” Long Nhựt Đình nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, giọng nói rất nhẹ, tựa như lập tức bay đi. “Ta hận hắn..... Chỉ cần nghĩ đến việc hắn phản bội huynh đệ, ta lập tức không thể chịu nổi.....”

“Nhựt Đình..... Ta biết.”

“Vì sao lúc ấy hắn lại không giết ta, đưa ta đi gặp các ca..... Vì sao phải để lại một mình ta trên thế gian này, rồi lại không cho ta cơ hội báo thù.....”

“Đừng nói nữa.” Ngô Ảnh Trạch ôm chặt Long Nhựt Đình, hận không thể khiến y hòa vào thân thể mình. “Nếu hắn giết người..... sao chúng ta có thể gặp nhau?”

Hiếm khi thấy Long Nhựt Đình yếu ớt vô lực thế này.....thật khiến hắn vô cùng đau lòng.

“Ảnh Trạch.....”

Long Nhựt Đình hơi sững sốt, sau đó đột nhiên cười thật khê. Y vươn tay, ôm lấy người nam nhân mà mình yêu thương.

Hai người làm bạn quả nhiên so với một mình chống đỡ hạnh phúc hơn nhiều lắm.

Hết chương 28

Posted by Spum-chan on July 10, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/10/thuc-anh-chuong-28/ Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 29

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Mã xa tới Vương phủ .

“Nhược Đình, sau khi trở về nhất định phải.....”

“Ta biết rồi.” Long Nhược Đình cắt ngang lời dặn dò mà đối phương cứ lặp đi lặp lại suốt. “Ăn uống đàng hoàng, ngủ ngon giấc, tỉnh dưỡng cho tốt.....đúng chưa?”

“Ừ.....” Ngô Ảnh Trạch lưu luyến buông tay, dịu dàng nói câu hẹn gặp lại.

“Người.....” Long Nhược Đình xuống xe trước, cũng quay đầu nói: “Tuy rằng về sau sẽ bề bộn nhiều việc, nhưng người cũng đừng quá mệt mỏi.”

“Ừ.” Ngô Ảnh Trạch khẽ cười.

...

“Đệ..... thấy hết rồi chứ?” Tô Tình đứng xa xa nhìn trước cửa, lạnh lùng nói: “Hai người kia lại hòa hợp rồi.”

“Tỷ.....” Tô Nguyên hơi nhú mày. “Chuyện của Ngô Ảnh Trạch không liên quan gì tới ta.”

Nói xong, xoay người bỏ đi.

“Nhưng, đệ để ý.” Tô Tình ở sau lưng tiếp tục nói: “Mặc kệ có oán hận như thế nào, trong lòng đệ vẫn luôn quan tâm đến hắn.”

“Tỷ.....” Tô Nguyên bắt đầu quay đầu lại, trong giọng nói mang theo cầu khẩn.

“Nguyên nhi.....” Tô Tình cười khổ: “Trên thế giới này, người đệ coi trọng nhất, vẫn là tỷ tỷ đúng không?”

“Đúng.”

“Nguyên nhi..... Hiện giờ tỷ tỷ, cũng chỉ có người thôi.....”

Âm thanh nhẹ nhàng của Tô Tình, khiến Tô Nguyên cảm thấy vô cùng bi thương.

Tỷ tỷ xinh đẹp từng được nuông chiều trước kia, giờ xem ra.....đã già đi rất nhiều.

Sau khi Thái tử Long Việt Băng đăng cơ, Ngô Ảnh Trạch bỗng nhiên nhận ra mình lại có thêm một chức vị.....làm bảo phụ của Hoàng đế.

Nói thật..... Trên đời này chỉ sợ còn có vị Hoàng đế nào, có thể làm đến mức như Long Việt Băng.

Mọi người đều nói, để Long Việt Băng làm Hoàng đế đúng là đại họa của triều ca, nếu không phải có mấy vị triều thần đặc lực ngăn cơn sóng dữ, chắc cũng diệt quốc lâu rồi.

Ở trong mắt Ngô Ảnh Trạch, Long Việt Băng vĩnh viễn là một đứa nhỏ nghịch ngợm, cho nên có rất nhiều chuyện Ngô Ảnh Trạch đều mặc kệ hắn, khiến bây giờ hắn phải luôn theo phía sau thu dọn cục diện rối rắm.

Đáng tiếc Ngô Ảnh Trạch càng làm hoàn mỹ đến đâu, Long Việt Băng lại càng phá hư đến đó. Thật khiến người ta chịu không thấu.

Long Việt Băng lên ngôi làm ra một chuyện khiến người ta không thể hiểu nổi, chính là trả lại đại quyền cho Thuận vương Long Nhược Đình. Còn giao hết triều chính cho người khác xử lý, mình thì làm một người tiêu dao khoái hoạt.

Hôm nay tự chạy ra cung, ngày mai cự tuyệt lâm triều, vẽ bậy vẽ bạ trên tường hậu cung..... làm hết các chuyện ngu xuẩn.

Ngô Ảnh Trạch chỉ biết cười khổ, cứ tiếp tục tình hình này, chỉ sợ có một ngày mình sẽ vì lao lực mà chết.....

Long Việt Băng lên ngôi tháng thứ tư, Hoàng hậu Ngụy Tương Linh lập chí xuất gia làm ni, tạo thành một trận xôn xao lớn.

Trần Nam Vương không thể khuyên nhủ nhi nữ hồi tâm chuyển ý. Ngụy Tương Linh này nhìn như nhu nhược dịu ngoan, nhưng bản chất của nàng vẫn là một nữ tử ngoan cố muốn cái gì thì làm cái đó. Nàng tự

cạo đầu, im lặng ngồi ở trong phòng, luôn mỉm cười đối với mỗi một người đến “thăm hỏi”, giống như xuất gia với nàng mà nói là một loại hạnh phúc rất lớn.

Đối với việc này, Long Việt Bằng thân là trưởng phu người ta lại cứ bày ra vẻ không sao cả, thậm chí còn thầm thấy may mắn vì rốt cuộc mình cũng thoát khỏi ma nữ ác độc này rồi.

“Đó là tâm nguyện của nàng, để cho nàng đi làm.”

“Tiểu Việt.....” Long Nhược Đình nhíu mày. “Chuyện lớn như vậy, há có thể nói đùa?”

“Hoàng thúc..... Nàng tâm ý đã quyết, con cũng hết cách rồi.” Long Việt Bằng rất bất đắc dĩ. “Đợi lát nữa Ảnh Trạch trở về, ngài hỏi hẳn kết quả đi.”

Ngô Ảnh Trạch chịu trách nhiệm làm thuyết khách chẳng thu hoạch được gì, tay không trở về, nói:

“Quên đi..... Tùy nàng thôi.”

“Sao ngay cả người cũng vậy chứ?” Long Nhược Đình có chút tức giận.

“Hoàng hậu nói muốn ăn chay niệm Phật chuộc tội cho bệ hạ.” Ngô Ảnh Trạch có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu ngay cả lý do này cũng nói ra rồi, thì làm thần tử như chúng ta còn biết nói gì đây?”

“.....”

Trầm mặc hồi lâu, hai người đồng thời nhìn về phía tên “đầu sỏ gây chuyện” — Long Việt Bằng.

“Nàng nói hươu nói vượn đó! Toàn là lấy cớ! Lấy cớ!” Long Việt Bằng tức giận nhảy dựng lên. “Cái gì mà chuộc tội cho ta hả, xuất gia làm ni rõ ràng là sở thích quái lạ của nàng mà!”

Đáng tiếc.....kháng nghị Long Việt Bằng hoàn toàn bị lờ.

Thiên kim Trần Nam Vương quốc sắc thiên hương, Hoàng hậu đương triều Ngụy Tương Linh, mấy ngày sau chính thức ở xuất gia am Nguyệt Từ, trở thành một bi kịch. Bởi vì chuyện này, mà trong mắt người đời, chẳng khác gì Hoàng đế cùng hung cực ác bức Hoàng hậu hiền lương thực đức phải bỏ đi..... Về phần chân tướng sự thật ra sao, không có bao nhiêu người biết được.

Thanh danh ở dân gian của Long Việt Bằng..... hết cách nâng lên rồi.

Chuyện Ngụy Tương Linh xuất gia, vẫn luôn khiến Long Nhược Đình canh cánh trong lòng.

“Rốt cuộc Tiểu Việt đang nghĩ gì chứ.....”

“Hắn vẫn luôn vậy mà, chính người cũng đâu phải chuyện lần một lần hai.”

“Ta không phải nói cái này.” Long Nhược Đình nhíu mày nói: “Dễ dàng để Hoàng hậu rời đi, còn không tính lập lại, cả ngày chỉ biết đùa giỡn với người hầu..... Rốt cuộc hắn đang làm gì chứ?”

“Người thật sự rất quan tâm hắn à..... Nhược Đình.” Ngô Ảnh Trạch cười cười, dịu dàng nói: “Người có biết, ngày đó khi ta đi khuyên Hoàng hậu từ bỏ ý niệm xuất gia, Hoàng hậu đã nói gì với ta không?”

Long Nhược Đình dùng ánh mắt thúc giục đối phương nói tiếp.

“Nàng nói, nàng và Tiểu Việt chỉ đơn thuần là bằng hữu. Nàng không yêu Tiểu Việt, Tiểu Việt cũng không yêu nàng, nàng còn nói, cung đình này vốn không hợp với hai người bọn họ.”

“Cho nên nàng mới kiên trì muốn đi?”

“Không chỉ có thế, nàng còn nói cho ta biết.....” Ngô Ảnh Trạch dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhiều năm như vậy, Tiểu Việt vốn dĩ chưa từng xảy ra quan hệ với nàng.”

“Này.....” Long Nhược Đình chấn động. “Đúng là kỳ lạ.....”

“Cho nên nói, chúng ta cần gì lo lắng nhiều.” Ngô Ảnh Trạch đưa tay đặt lên vai y. “Tiểu Việt là thiên tử, lại có suy nghĩ của mình, hẳn muốn làm cái gì, chúng ta không nên xen vào.”

“Không nói việc này nữa.....” Long Nhược Đình lắc lắc đầu. “Ảnh Trạch, ngày hôm qua lúc thượng triều.....”

“Ngừng.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười ngắt lời: “Khi chỉ có chúng ta, đừng nói chính sự.”

“Ảnh Trạch.” Long Nhược Đình nghiêng đầu, cũng cười nói: “Người bất mãn với việc ta thiệp chính sao?”

“Nhược Đình.....”

“Đúng thật..... Tình cảnh hiện tại của ta, đã gần như là Nhiếp chính vương.” Long Nhược Đình tự giấu mà cười. “Người không phải lo lắng điều đó sao.....”

“Bất luận trong cung này đồn đãi thế nào, ta vẫn tin người sẽ không làm như vậy.”

“Khẳng định vậy sao?”

“Chính như người ta trao sự trung thành đã mất, người người muốn báo thù cũng đã không còn ở nhân thế.” Ngô Ảnh Trạch dịu dàng nói: “Người yêu thương Tiểu Việt như vậy..... sao có thể làm hại hắn chứ?”

Long Nhược Đình mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Hết chương 29

Posted by Spum-chan on July 11, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/11/thuc-anh-chuong-29/ Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 30

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Hoàng đế Long Việt Bằng giả ngây giả dại chớp nhoáng đã hết một năm.

Các đại thần rất là bất ngờ khi quốc gia này có thể chống đỡ suốt một năm qua, đồng thời càng kính trọng vị Tể tướng luôn cúc cung tận tụy và Thuận vương tài trí cao thượng kia.

Long Việt Bằng đang xem xét cống phẩm Lâm quốc tiến cống.

Không lâu trước, bởi vì mớ cống phẩm này nửa đường bị cướp, mà Long Việt Bằng hạ thẳng lệnh nghiêm tra, thiếu chút nữa đã đào luôn cả mộ tổ tiên của dân chúng lên rồi.

Bởi vì những thứ tiến cống này, có thứ Long Việt Bằng thích nhất là mấy thứ thực vật.

“Hoàng thúc, Ảnh Trạch, các người thấy thích cái gì, cứ đem về đi.”

Vật bị mất được tìm về, tâm tình Long Việt Bằng rất tốt.

Long Nhược Đình đang muốn nói không cần, đột nhiên y chú ý tới một cái hộp nhỏ tinh xảo.

Long Nhược Đình cầm nó lên, mở nắp..... Quả nhiên, là thứ kẹo được đưa đến lúc trước, trong suốt thanh khiết, giống như trân châu.

Đây là thứ khiến y cảm nhận được sự ấm áp khi một mình đối mặt với bốn bức tường tối tăm.

Ngô Ảnh Trạch thấy Long Nhược Đình nhìn chăm chú hộp kẹo kia, cũng có hơi sửng sốt.

“Hoàng thúc quả nhiên thích thứ này a.....” Long Việt Bằng cười nói: “Đây không phải là hộp kẹo trước kia Ảnh Trạch tặng người sao?”

Long Nhược Đình ngẩn ra, ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngô Ảnh Trạch .

“A.....” Hình như tới giờ Long Việt Bằng mới nhớ ra lời dặn của Ngô Ảnh Trạch, tỏ vẻ không sao cả hỏi: “Ảnh Trạch à..... giờ nói ra chắc không sao hả? Dù sao các người cũng đâu có giận nhau nữa đâu.”

“Tiểu Việt.....” Ngô Ảnh Trạch bất đắc dĩ thở dài.

Long Nhượng Đình không nói lời nào, cũng không dời mắt. Không khí..... hình như lập tức trở nên xấu hổ.

“Các người câu nệ như thế làm gì, dù sao ta cũng biết hết rồi.....” Long Việt Bằng thấy hai người đều trầm mặt, liền mở miệng huyền thuyên: “Biết nhau rồi ở chung lâu như vậy, có chướng ngại gì không thể vượt qua? Tới giờ vẫn cứ dè dặt cẩn trọng, ta nhìn thôi cũng thấy sốt ruột”

“.....”

“Ai, không phải chỉ là Hoàng thúc có lão bà thôi sao. Tuy rằng không thể bỏ nàng, nhưng cưới thêm vẫn được mà. Vậy đi, ta làm chủ, Ảnh Trạch, người gả qua đi.....”

“Tiểu Việt!” Hai người đồng thời chịu hết nổi. “Câm miệng của người lại!”

“Ta cũng vì tốt cho các người thôi mà.....” Long Việt Bằng bị mắng mà tủi thân không thôi.

“Nếu không..... Sao ta có thể yên tâm đi được.....?”

Một câu cuối cùng này, Long Việt Bằng là nói cho chính mình nghe.

Một đêm nọ, không thể nào ngờ được, Duệ Khâm để Long Việt Bằng, tại vị gần một năm, đột nhiên thoái vị bỏ trốn, dùng cái cách gả bay chó sủa như trong hí kịch mà thoát khỏi kiếp sống đế vương.

Người hầu trung thành và tận tâm A Khuyết nói, tâm của Long Việt Bằng đã sớm bay về với giang hồ, tự nguyện tặng ngôi vị Hoàng đế này cho tiểu Hoàng thúc của hắn.

Một tối nọ, trong cung đại loạn. Trên đến Thân vương Tể tướng dưới đến cung nữ thái giám, không ai là không thấy kích động, trắng đêm không ngủ.

Đương nhiên..... trong đó không loại trừ rất nhiều người là vì quá mức vui mừng.

Ngô Ảnh Trạch vô cùng bất ngờ. Hắn vẫn luôn nghĩ dù Long Việt Bằng có làm xằng làm bậy thế nào thì cũng không vượt quá giới hạn, ai biết lần này..... đúng là cực kỳ vượt giới hạn rồi.

Long Nhượng Đình vô cùng tức giận, gần như là phẫn nộ. Trước kia y đúng là rất muốn đoạt loại ngôi vị Hoàng đế vốn thuộc về mình, nhưng y vạn vạn không ngờ tới, Long Việt Bằng lại dùng cách ngu xuẩn này tặng cho lại y.

Hai người không ngủ không nghỉ ở lại trong cung, phái ra số đông nhân mã tìm kiếm Long Việt Bằng đã bỏ trốn, đồng thời cùng nhận trách nhiệm làm an lòng dân Tuy rằng tâm trạng của chính bọn họ, cũng rất loạn.

Về mặt Long Nhượng Đình vẫn rất khó coi, dọa lui không ít triều thần mượn cớ a dua.

Tiểu Việt..... Con cho rằng như vậy là tốt cho ta sao? Con cho là bỏ đi, ta sẽ mặc kệ con sao?

“Xoảng” một tiếng, Long Nhượng Đình chau mày, bóp nát chén trà thứ ba trong hôm nay.

“Nhượng Đình..... Ở đây mãi cũng không tốt, ta đưa người về nghỉ ngơi một chút, được chứ?” Ngô Ảnh Trạch choàng tay lên vai y, dịu dàng hỏi: “Sau này chúng ta sẽ thương lượng chuyện này.”

“Ừ.”

Long Nhượng Đình quyết định nghe theo đề nghị của nam nhân này. Âm thanh trầm thấp nhu hòa kia, có một lực trấn an không thể thần kỳ.

Rảo bước vào trong phòng mình, sức lực toàn thân bỗng nhiên mất sạch. Long Nhượng Đình thầm hỏi:

“Người..... muốn ta đăng cơ sao?”

“Nói thật, ta không muốn. Như vậy, người sẽ mệt chết đi được.” Ngô Ảnh Trạch hôn nhẹ lên trán y. “Nhưng ta vẫn tôn trọng quyết định của người.”

“Như vậy, ta nhận.” Long Nhượng Đình cười yếu ớt. “Ta sẽ nhận lấy thứ Tiểu Việt để lại.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch ngẩn ra, gật đầu nói: “Quyết định vậy đi.....”

“Kỳ lạ sao người không tức giận, sao người không ngăn cản ta?”

“Sao ta phải tức giận?”

“Người từng rất tức giận mà.” Long Nhược Đình nhẹ giọng nói.

Ngô Ảnh Trạch biết đối phương đang chỉ cái gì, cười khổ nói: “Đó là bởi vì người muốn lợi dụng ta..... Ta càng yêu người, càng hiểu người, cũng sẽ càng hận người.....”

“Đúng vậy.....” Long Nhược Đình rũ mi. “Ta từng muốn lợi dụng người, đáng tiếc, không như mong muốn.”

Đây là lần đầu tiên từ sau khi bọn họ cởi bỏ khúc mắc, nhắc tới chuyện trước kia.

“Nhược Đình..... Ta biết người không cam lòng, người rất tức giận..... Nhưng nếu đó là quyết định của Tiểu Việt, người cũng đừng nghĩ nhiều.”

“Tiểu Việt đúng là một đứa trẻ ngốc.”

“Hắn là một đứa nhỏ rất thông minh đó chứ, cứ luôn dùng biểu hiện giả dối lừa gạt thế nhân.” Ngô Ảnh Trạch cười nói: “Nếu không phải vì nhìn thấu được hắn, ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện thay hắn thu dọn cục diện rồi rầm kia.”

Long Nhược Đình nghe vậy, lắc lắc đầu.

“Ở trong mắt ta, hắn vĩnh viễn chỉ là đứa trẻ ngốc.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch hỏi: “Tiểu Việt đi rồi, người thấy cô đơn sao?”

“Không..... Bởi vì ta còn có người.”

“Nhược Đình..... Tô Tình và Tiểu Nguyên đâu?”

“Bọn họ về nhà gặp phụ thân rồi.” Long Nhược Đình thần nhiên trả lời.

Ngô Ảnh Trạch chăm chú nhìn Long Nhược Đình hồi lâu, rốt cục, cúi đầu hôn lên hai phiến môi kia.

Nhẹ nhàng chạm vào chỉ là một khắc ngắn ngủi. Rất nhanh, khát vọng suốt mấy năm đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm hồn. Nụ hôn nhẹ nhàng trở nên kịch tính chiếm đoạt, tận tình xâm phạm từng tấc lãnh thổ trong khoang miệng y. Ngô Ảnh Trạch nhanh chóng cảm nhận được..... đối phương đã đáp lại hắn.

Nhược Đình.....

Môi lưỡi dây dưa, tiếng thở dốc, đã không cần phải nói những ái ngữ ngọt ngào.

Ngô Ảnh Trạch lưu luyến rời khỏi hai cánh môi xinh đẹp, khoát tay, tháo phát quan trên đầu Long Nhược Đình xuống.

Mái tóc đen như bóng tối, tôn lên khuôn mặt trắng nõn càng thêm động lòng người.

“Làm sao bây giờ..... Hôm nay ta không muốn về.....” Hắn than thở.

“Vô lại.....”

Long Nhược Đình mắng khê một câu, sau đó chậm rãi kéo tay đối phương, dán lên ngực mình.

Hành động như vậy rõ ràng là dụ hoặc, khiến tâm Ngô Ảnh Trạch run lên.

“Ngô Ảnh Trạch.” Long Nhược Đình ngẩng đầu, dùng thanh âm có hơi run rẩy nói: “Ta phải cho người biết một việc.”

“Việc gì?”

Bốn mắt chạm nhau, chưa bao giờ giống thế này, trong suốt thẳng thắn thành khẩn.

“Nếu bây giờ người ôm ta..... Vậy từ nay về sau, cả đời, cả đời cũng không được rời khỏi ta.....”

“Đó là một giao dịch sao.....” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười, bàn tay bắt đầu xấu xa dao động trên người đối phương.

“Nếu không..... Ta nhất định sẽ không chút do dự giết người.”

“Ảnh Trạch tuân chỉ.....”

Không muốn nói thêm những lời dư thừa, Ngô Ảnh Trạch lại kiên định hôn lên môi Long Nhược Đình.

Hết chương 30

Posted by Spum-chan on July 12, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/12/thuc-anh-chuong-30/ Đăng bởi: admin

32. Chương 32: [] Chương 31

CHƯƠNG 31

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

“Ảnh Trạch..... Người..... chờ một chút.....”

Đầu lưỡi bị hút đau đớn, Long Nhược Đình nhin không được nhú mảy.

“Còn chưa nói xong.....”

“Không được..... Ta chờ không nổi nữa.....”

Dùng một chút sức, Ngô Ảnh Trạch đè y lên giường, khó nhin nói: “Có gì ngày mai nói sau.....”

“Ảnh Trạch..... A.....”

Nụ hôn nóng bỏng dừng trên chiếc cổ trắng nõn, Ngô Ảnh Trạch xé rách y phục của Long Nhược Đình, động tác gần như thô bạo.

Hơi thở cuồng loạn, kể ra giờ phút này dục vọng có bao nhiêu mãnh liệt.

Long Nhược Đình híp mắt, thất thần nhìn đôi con người thâm thúy đến mức gần như có thể cắn nuốt hết thấy của đối phương. Trong đôi mắt kia, chỉ chiếu rọi thân ảnh của một mình y.

“Roẹt” một tiếng, vùng ngực tuyết trắng mà đơn bạc bại lộ trong không khí. Ngô Ảnh Trạch vui đầu cắn duyên, lưu lại một xuyên hồng ngân.

“Người đúng là.....”

Long Nhược Đình thở dài bất đắc dĩ.

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch vuốt ve điểm nổi lên trước ngực y, lại dùng đầu lưỡi dây dưa lần nữa.

“Ừm.....”

Tất cả, giống như đang nằm mơ.

Vội vàng trút đi y phục lẫn nhau, da thịt trần trụi nhất nhất tiếp hợp, sinh ra cảm giác run rẩy không thể nào tả xiết.

Thật lâu thật lâu không được chạm vào đối phương Rốt cuộc đã mấy năm? Nếu cứ tiếp tục dây dưa như thế, người ta có thể bị bức điên hay không?

Bàn tay tham lam vói vào hạ thể nóng rực của đối phương, Ngô Ảnh Trạch cầm lấy, vuốt ve, mãi đến khi đối phương phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

Hắn lẩm bẩm: “Nhược Đình..... Thực xin lỗi.....”

“Người nói..... cái gì?” Mở ra hai mắt mê man, Long Nhược Đình thở hào hển hỏi.

“Ta sợ sẽ làm người bị thương..... Nhưng mà, ta đừng không được.....”

Long Nhược Đình lập tức nhận ra Ngô Ảnh Trạch đã tách hai chân y ra, ngón tay thon dài dần trượt xuống, xâm nhập vào nơi riêng tư của mình.

“A.....”

Bộ vị nhiều năm không bị người khai phá dấy lên cảm giác đau đớn, nội vách mẫn cảm như kháng cự dị vật mà co rút lại, siết chặt ngón tay người kia.

Dù sao thì Ngô Ảnh Trạch vẫn rất biết đúng mực Nếu không, hẳn cũng sẽ không dùng ngón tay làm chuẩn bị.....

“Nhược Đình.....”

Thanh âm trầm thấp tràn ngập *** như đang nhắc nhở đối phương hãy sẵn sàng. Sau đó..... theo ngón tay bị rút ra, vật thể nóng rực lớn hơn mấy lần được đưa đến, gần như thô lỗ mà xỏ xuyên vào.

“Ừm.....”

Đã mấy năm không làm..... đau đớn là khó tránh khỏi. Long Nhược Đình tận lực điều chỉnh hô hấp, thả lỏng phần eo, cố gắng bắt nhịp.

“Đau sao.....”

Dù Ngô Ảnh Trạch dịu dàng hỏi như thế, nhưng thân thể lại không hề có ý định buông tha y.

“Người.....”

Long Nhược Đình đang muốn mở miệng nói gì đó, lại bị những va chạm truyền đến từ hạ thể làm cho thất thần.

Theo những lần ra vào mãnh liệt, nội vách yếu ớt mẫn cảm bị va chạm, đau đớn hòa với khoái cảm, khiến lí trí hoàn toàn bị triệt tiêu.

“Ừm..... A.....”

Tiếng rên rỉ mê người, tăng kích thích gấp bội lên thần kinh con người.

Lại tiến vào nơi sâu nhất, ngoại trừ cảm nhận sâu sắc bên trong, dần dần, còn tạo ra cảm giác tê dại khiến người ta phát cuồng.

“Ta sẽ không ngừng lại.....”

Mồ hôi từ trên trán Ngô Ảnh Trạch chảy dọc xuống, đọng lại trên mi Long Nhược Đình.

“Vậy..... thì đừng dừng lại.....”

Thanh âm đứt quãng, môi khẽ run rẩy, mắt phượng thon dài đầy mị sắc, không thể nghi ngờ.....đây là một loại dụ hoặc trí mạng.

“Nhược Đình..... Ta yêu người.....”

Một đêm này, bọn họ không phải quân thần, bọn họ chính là một đôi tình nhân từng trải qua đau khổ.

Một đêm này, bọn họ – những kẻ từng bị vận mệnh không ngừng trêu cợt, rốt cục có thể đạt tới mức độ thể xác và tinh thần hòa thành một thể.

Ngô Ảnh Trạch chưa bao giờ cảm thấy, ánh nắng sáng sớm lại đẹp đến như vậy.

Ái nhân mệt mỏi nằm yên trong lòng mình, trên da thịt trắng nõn lưu lại những ấn ký chỉ thuộc về riêng mình.

Ngô Ảnh Trạch cười khê, nhẹ nhàng dán môi lên những sợi tóc rối của đối phương.

Long Nhựt Đình giật mình, chậm rãi mở mắt.

“Người thức rồi sao? Ngủ nhiều thêm chút đi.....” Ngô Ảnh Trạch choàng tay ôm lấy thất lưng quang lỏa kia, dịu dàng nói.

“Không ngủ” Long Nhựt Đình nhẹ nhàng nói: “Ngủ lâu, sẽ cảm thấy chuyện tối hôm qua kỳ thật chỉ là một giấc mộng.”

“Đương nhiên không phải mộng..... Ta ở ngay đây, ôm người.”

“Ảnh Trạch..... Ta muốn nói với người chuyện của Tư Ảnh.”

“Ừ.”

“Chờ ta đăng cơ, về sau, nó chính là Thái tử” Long Nhựt Đình như có chút băn khoăn nói: “Ta không biết điều này với nó mà nói, là tốt hay không tốt.”

“Bây giờ nó còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không hiểu được.” Ngô Ảnh Trạch thờ dãi, lại dịu dàng nói: “Đợi nó lớn thêm chút nữa, chúng ta sẽ nói hết cho nó biết..... Đến lúc đó, cũng là lúc nên để nó tự quyết định.”

“Ta sợ..... Tư Ảnh sẽ hận ta gạt nó lâu như vậy.”

“Ta càng sợ.....” Ngô Ảnh Trạch cười khổ. “Dù sao, ta mới là kẻ không hoàn thành trách nhiệm phụ thân.....”

Hai người nằm ở trên giường, duy trì tư thế ôm nhau hàn huyên hồi lâu. Mãi đến gần giữa trưa, Ngô Ảnh Trạch mới rời giường mặc y phục.

“Ta về trước, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể gặp lại trong cung.”

“Ừ.”

Long Nhựt Đình hơi ngẩng đầu, nhận lấy nụ hôn triền miên thay cho lời từ biệt.

Ngô Ảnh Trạch ở cửa Vương phủ, đi lướt qua Tô Nguyên vừa mới trở về. Lúc ấy, trong mắt lẫn nhau đều có một chút dao động, nhưng cuối cùng vẫn không nói một lời.

Ngô Ảnh Trạch không có lời nào để nói, Tô Nguyên cái gì cũng không muốn nói.

Tô Nguyên mơ hồ đón được tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Trong lòng bắt đầu sinh ra cảm giác bị phản bội..... chồng chất hận ý.

Chỉ là Tô Nguyên vĩnh viễn cũng không biết, loại cảm giác bị phản bội này, rốt cuộc là vì tỷ tỷ, hay là..... vì chính mình.

Hai tháng sau, Long Nhựt Đình đăng cơ trước sự xúc động của Trần Nam Vương và biết bao nhiêu thần tử, sửa niên hiệu thành Hi Chiêu. Nhóm lão thần trung thành và tận tâm với Long Nhựt Hồng trong triều đều bị lấy cớ vì Tân hoàng đăng cơ mà bị đổi sạch.

Vua nào triều thần nấy. Trong lúc thay triều đổi đại này, địa vị được củng cố nhất, chỉ có người thân là Tế tướng hai triều – Ngô Ảnh Trạch.

Vì thế, trong triều, Ngô Ảnh Trạch lại bị nhiều người soi mói, ngay cả lời đồn về Tô Tình vốn đã phủ đầy bụi cũng bị người người khai quật lên.

“Đã có tin tức của Tiểu Việt.”

Long Nhựt Đình vừa nghe thấy tin này, lập tức tuyên Ngô Ảnh Trạch vào điện.

“Hắn ở đâu?”

“Triệu gia ở Tô Châu. Nghe nói đó là nhà của đương kim vô lâm Minh chủ.”

“Hắn thật sự quyết tâm gia nhập giang hồ đó.....” Ngô Ảnh Trạch cười. “Nhựt Đình, người định làm sao đây?”

“Tiểu hồn dẫn vô tâm vô phế này, coi như ta chưa từng biết hần.”

“Nhược Đình.....” Ngô Ảnh Trạch cười nói: “Kỳ thật người rất lo cho hần đúng không Đã lâu không gặp, chẳng lẽ người không muốn đi thăm hần?”

“Cho dù ta có muốn cũng không thể đi được.....” Long Nhược Đình quay đầu đi, như nghĩ đến gì đó mà chợt cười rộ lên. “Không bằng người thay ta đi thăm hỏi hần đi, được không?”

“Ý của người là.....”

“Bắt đầu từ ngày mai, người hạ chức tới Tô Châu làm tay mắt cho ta. Chưa nhận được điều lệnh thì không được trở về.”

“Ngài đang trừng phạt thần sao?” Ngô Ảnh Trạch từ sau lưng ôm lấy Long Nhược Đình, cọ cọ cần cổ trắng nõn của y. “Bệ hạ thân ái.....”

“Người như vậy còn là bệ hạ với thần tử sao?” Long Nhược Đình liếc hần.

Ngô Ảnh Trạch cười ha ha, qua một hồi, mới lẩm ba lẩm bẩm:

“Ta biết người vì tốt cho ta..... Nhưng cứ như vậy, không biết bao giờ mới được gặp lại.”

“Ta sẽ nhanh chóng xử lý ổn thỏa chuyện ở đây.....” Long Nhược Đình khẽ thở dài: “Về phần Tiểu Việt, còn phải nhờ hết vào người.”

“Ta biết.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu.

Hết chương 31

Posted by Spum-chan on July 14, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/14/thuc-anh-chuong-31/ Đăng bởi: admin

33. Chương 33: [] Chương 32

CHƯƠNG 32

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Ngô Ảnh Trạch gặp lại Long Việt Băng, vào ngày thứ hai sau khi nhậm chức.

Triệu gia – Thúy Ngọc lâu, nụ cười Long Việt Băng cứng đờ, cứ như sợ Ngô Ảnh Trạch sẽ vạch trần thân phận của hần.

Nhưng sao Ngô Ảnh Trạch có thể làm vậy chứ, hần cười vung tay lên, ra hiệu cho thuộc hạ mang Long Việt Băng về phủ chậm rãi ôn chuyện.

Thái độ của Long Việt Băng rất kiên quyết, thà chết không chịu hồi kinh. Hần thuộc về cuộc sống ngoài cung, đồng thời cũng thích gia chủ Triệu gia – đương nhiệm vô lâm Minh chủ – Triệu Du Vân.

Một khi đã vướng vào tình cảm, chỉ sợ có khuyên thế nào cũng chỉ là phí công .

Ngô Ảnh Trạch chỉ còn biết nói Long Việt Băng là một đứa nhỏ đã trưởng thành. Có lẽ, từ lần đầu tiên Long Việt Băng biết Long Nhược Đình, hần cũng đã âm thầm hạ quyết tâm.

Đứa nhỏ này..... giờ đã không còn nhỏ nữa, biến thành một nam nhân thành thực biết suy nghĩ, nhưng vẫn cứ khiến người ta đau đầu.

“Ảnh Trạch, người cảm thấy hiện giờ tiểu hoàng thúc..... có vui vẻ không?”

Ánh mắt Long Việt Băng, vô cùng chân thành.

Nhìn đôi mắt đen láy của hần, Ngô Ảnh Trạch nhẹ giọng trả lời:

“Chắc là vậy..... chẳng qua, y vẫn là có chút lo lắng cho người.”

“Vậy là tốt rồi.....” Long Việt Bằng như trút được gánh nặng.

Tình thúc cháu giữa Long Nhược Đình và Long Việt Bằng khiến cho Ngô Ảnh Trạch rất cảm động. Đồng thời, cũng khiến hắn vô cùng bí ai khi nhớ tới Tô Nguyên.

Đứa nhỏ kia..... chỉ sợ cả đời này đều vô duyên với hắn.

Ngô Ảnh Trạch khẽ thở dài.

Hiện giờ Tô Tình là Hoàng hậu, một Hoàng hậu suốt ngày thấp thỏm lo âu.

Hai người khiến nàng tâm thần không yên..... Một là Tiểu Tư Ảnh không có huyết thống hoàng gia, hai là kẻ đã trốn khỏi ngai vị – Long Việt Bằng.

Mấy ngày nay..... lời đồn lan truyền trong cung thật khiến người ta sợ hãi.

Long Nhược Đình vốn không có tình cảm gì với nàng, nếu chuyện hai người kia không xử lí cho tốt..... một khi có vấn đề gì, nàng chắc chắn xong đời.

Tô Tình hao hết tâm tư tìm được loại độc Liên Diễm, lại hao hết tâm tư tìm đến một nhóm sát thủ.

Một ngày nọ, nàng tới tìm Tô Nguyên.

“Nguyên nhi..... Đệ giúp tỷ tỷ một việc được không?”

“Giúp cái gì?”

Tô Nguyên nhìn vẻ mặt tiêu tụy của tỷ tỷ, cảm thấy nàng càng ngày càng..... không đúng.

Tô Tình kéo cánh tay đệ đệ, khẩn cầu nói: “Đệ giúp tỷ tỷ..... giết Long Việt Bằng, được không?”

Đồng tử Tô Nguyên thoáng qua một nét kinh ngạc.

“Tỷ..... người điên rồi? Sao đệ có thể làm chuyện này?”

“Không còn kịp rồi..... Hiện giờ hành tung của Long Việt Bằng đã bị phát hiện..... Nếu hắn nghe khuyên nhủ mà quay về kinh, nói không chừng..... Hoàng Thượng có thể sẽ trả ngai vàng lại cho hắn.....”

“Nói vậy.....” Tô Nguyên nhíu mày. “Sao có thể có chuyện hoang đường như thế chứ.”

“Sao lại không thể? Người cũng biết tình cảm thúc cháu của bọn họ”

“Tỷ tỷ..... người muốn làm Hoàng hậu đến vậy sao?”

“Ta..... Ta đã không còn gì cả, muốn làm Hoàng hậu thì có gì sai?” Tô Tình biện giải lung tung, hai mắt sáng rực. “Làm Hoàng hậu..... mới có cơ hội trả thù kẻ muốn trả thù a..... Ta muốn giết hắn..... giết hắn.....”

Tay Tô Tình cấu xé lung tung, cào ra mấy vết máu trên cánh tay mình.

“Tỷ tỷ..... người bình tĩnh một chút.” Tô Nguyên hoảng sợ ngăn lại hành động điên cuồng của nàng. “Có chuyện gì chúng ta từ từ nói.....”

“Nguyên nhi, đệ đến Tô Châu đi.....” Tô Tình mở to hai mắt, kích động nói: “Giúp tỷ tỷ giết Long Việt Bằng, để Hoàng Thượng ngồi an ổn trên đế vị của y..... Hiện giờ tỷ tỷ chỉ có thể dựa vào người”

“Tỷ tỷ.....” Tô Nguyên chấn động, chưa xốt nói: “Kỳ thật người người thật sự muốn trả thù..... là Ngô Ảnh Trạch đúng không?”

“Ngô..... Ảnh Trạch?”

“Ngô Ảnh Trạch.....”

Tô Tình nắm chặt cái tên này, sau một lát, lại phát cuồng gào lên:

“Ngô Ảnh Trạch! Ngô Ảnh Trạch.....! Hắn ở đâu! Ở đâu.....”

“Tỷ..... người làm sao vậy?”

Tô Nguyên bị Tô Tình đang kích động đẩy ra.

“Ngô Ảnh Trạch..... Ta hận người..... Ta hận người.....!”

Tô Tình hoàn toàn không để ý tới hắn, tựa như đã quên đi sự tồn tại của hắn. Nàng bắt đầu liều mạng rít gào, liều mạng vứt hết mọi thứ. Bọn cung nữ thái giám rất nhanh đã nghe được động tĩnh, hoang mang ủa vào.

“Nương nương!”

“Lại nữa rồi..... Đi gọi Vương Thái y đến!”

“Nàng..... rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tô Nguyên không ngờ, chẳng qua chỉ mới không gặp mấy ngày, Tô Tình liền biến thành thế này.

Nữ nhân giống như bị điên kia..... rốt cuộc là ai?

“Mấy ngày hôm trước nương nương đột nhiên phát bệnh..... Có thể là do áp lực quá lớn, hiện giờ chỉ cần một chút kích thích, người cũng sẽ rất khó khôi phục bình thường.....”

Tô Nguyên không dám tin lời của cung nữ.

Oán phụ như đã chịu thù hận mấy đời kia..... rốt cuộc là ai?

Tỷ tỷ hắn..... Không phải là một nữ tử dịu dàng thiện lương sao.....?

Nước mắt Tô Nguyên rơi xuống. Nện mạnh một quyền lên tường.

“Ta..... sẽ thực hiện nguyện vọng của người, tỷ tỷ.” Hắn thì thào tự nói. “Ta sẽ..... giết Ngô Ảnh Trạch.”

Hắn quyết định muốn giết..... người nam nhân khiến hắn phải chịu vô số yêu hận chất chồng.

Trong rừng cây ngoại ô, Ngô Ảnh Trạch gặp chuyện. Long Việt Băng vốn nghĩ mục tiêu của thích khách chỉ có một mình hắn.

Nhưng ngay từ đầu thích khách này đã nhắm vào Ngô Ảnh Trạch, chỉ có khi hắn xuất thủ ngăn lại, mới dời được lực chú ý của thích khách lên người mình.

Long Việt Băng không hiểu. Ngô Ảnh Trạch thì biết rất rõ.

Khoảnh khắc một đao kia đâm vào vai hắn, khoảnh khắc ánh mắt của hắn và thích khách chạm nhau, Ngô Ảnh Trạch lập tức nhận ra..... đối phương, là Tô Nguyên.

Hận..... quả nhiên đến tận xương.

Một đao kia không đâm trúng tim hắn..... rốt cuộc là vì sao?

Nếu hôm nay thật sự bị đứa nhỏ mình từng thương yêu giết chết, vậy mình đúng là..... bị trừng phạt đúng tội. Ngô Ảnh Trạch không khỏi cười khổ.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không thể chết..... Nếu không, Nhược Đình nhất định sẽ.....

Nhất định sẽ rất khổ sở.....

Ngô Ảnh Trạch và Long Việt Băng, rốt cuộc vẫn bình an vô sự.

Thời khắc nguy cấp, Long Nhược Đình mang theo đại nội cao thủ đuổi tới, bắt lấy Tô Nguyên.

Long Nhược Đình rời kinh tới Tô Châu, hành động này thật khiến người ta bất ngờ, nhưng sợ gièm pha chốn cung đình, Long Nhược Đình không thể không bí mật xử lý việc này.

Ngô Ảnh Trạch biết Long Nhược Đình rất tức giận, nhất là sau khi hắn bị thương mà còn cầu tình cho Tô Nguyên.

Dù thế nào đi nữa, Ngô Ảnh Trạch cũng không thể để Long Nhược Đình động thủ với Tô Nguyên. Bởi vì..... người Tô gia sở dĩ biến thành như hôm nay, phần lớn nguyên nhân đều là do hắn.

“Nhược Đình, ngươi hãy bỏ qua cho Tiểu Nguyên đi..... hắn không biết gì cả.”

“Tể tướng đại nhân? Xin hỏi người đang chơi trò gì vậy? Chẳng lẽ người quên vừa rồi suýt chút nữa người đã toi mạng rồi sao?”

“Ta biết rõ..... Nhưng mà.....”

“Vậy câm miệng cho ta!” Long Nhược Đình thật sự nổi giận.

Hết chương 32

Posted by Spum-chan on July 15, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/15/thuc-anh-chuong-32/ Đăng bởi: admin

34. Chương 34: [] Chương 33

CHƯƠNG 33

Tác giả: Nhã Kỳ

Edit: Spum-chan

Hai người giằng co một lát, cuối cùng, Long Việt Bằng phải ra mặt giảng hòa.

“Cửu thúc..... Chúng ta vẫn mau về đi thôi, Ảnh Trạch bị thương rồi, cần trị liệu cho tốt.”

“Kẻ ngu xuẩn vô dụng này, để cho hắn phơi thây hoang dã đi!” Long Nhược Đình oán hận vung tay áo lên, không thèm quay đầu đi thẳng về phía trước.

Long Việt Bằng nhìn Ngô Ảnh Trạch, lộ ra vẻ bất đắc dĩ “Lần này chết chắc rồi.....”.

Sau khi trải qua chấn trị, Vương Thái y yêu cầu Ngô Ảnh Trạch phải ở trong phủ tỉnh dưỡng hai tháng.

Tô Nguyên tạm thời bị giam lao ngục nha môn, đối với kết quả ám sát thất bại, hắn vẫn luôn trầm mặc, không nói lời nào.

Lúc này Tô Nguyên đã mất hết hy vọng, hắn biết dù thế nào mình cũng khó thoát khỏi một kiếp, cho nên, hắn quyết định dùng trầm mặc đến giữ lại tính mạng cho Tô Tình.

Không chịu cung khai, lại không thể dùng hình, nhóm thuộc hạ rất khó xử, chỉ phải báo lên cho Long Nhược Đình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhược Đình tự mình tới lao ngục.

Long Nhược Đình tuy có quan hệ thông gia với Tô Nguyên, nhưng trên thực tế, bọn họ lại chưa bao giờ đối mặt trò chuyện.

Hôm nay, xem như là lần đầu tiên hay người gần gũi như thế.

Long Nhược Đình cao quý lãnh ngạo, Tô Nguyên trầm mặc quật cường, tóm lại.....cả lao phòng chìm vào yên tĩnh.

Ngự tiền thị vệ Đông Lâm không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Tô Nguyên này nhìn thấy Thánh Thượng đến đây, vừa không hành lễ cũng không chịu nói gì, ánh mắt lại đầy khiêu khích..... Rõ ràng chính là chán sống.

Đông Lâm qua đầu nhìn lại..... mắt phượng của Long Nhược Đình đã nhiễm một tầng băng hàn khiến người run rẩy.

Thánh Thượng nhất định đang tức giận..... rất rất tức giận..... Nếu lúc này ngài nổi giận, hậu quả thật khó có thể tưởng tượng.

“Đông Lâm.”

Long Nhược Đình mở miệng. Đông Lâm hoảng hồn, vội đáp: “Có.”

Thánh Thượng sẽ không..... bảo hần đi xé tiểu từ này thành tám khối chứ?

Nhưng, lời Long Nhược Đình nói ra khiến người ta bất ngờ, chỉ có ba chữ:

“Đi ra ngoài.”

“Bệ hạ.....” Đông Lâm kinh ngạc nói: “Ngài ở cùng với phạm nhân sao?”

“Ừ.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Tay chân hần bị khóa, không sao đâu.”

“Nhưng bệ hạ..... lỡ như.....”

Đông Lâm vốn định nói gì đó, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Long Nhược Đình đảo qua, chỉ phải lập tức im miệng.

Được rồi..... Hoàng mệnh không thể trái..... Mệnh lệnh của vị chủ tử trước mắt này càng không thể trái. Hần nghe là được rồi.

Đông Lâm thấp cúi đầu, vội vàng cáo lui.

Hiện tại, nơi này chỉ còn lại hai người. Long Nhược Đình, và Tô Nguyên.

Người mở miệng phá vỡ trầm mặc trước, chính là Tô Nguyên.

“Lá gan của ngươi lớn thật, chẳng lẽ không sợ ta bỗng nhiên giãy ra giết chết ngươi?”

Tô Nguyên nói xong, như thị uy mà lắc lắc thân thể. Hần chỉ hy vọng Long Nhược Đình mau chóng biến mất.

“Lá gan không lớn, sẽ không phải trĩm.” Long Nhược Đình nhận lấy ánh mắt khinh miệt từ thiếu niên, không hề nao núng mà chỉ mỉm cười nói: “Ngay cả nam nhân mà ngươi hận nhất còn không giết được, chẳng lẽ có thể giết trĩm sao?”

“Ngươi.....”

“Tô Nguyên.” Long Nhược Đình thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ngươi sai khiến ngươi tới giết Tiểu Việt, có phải là tỷ tỷ ngươi không?”

“Không phải!”

“Như vậy, thích khách trước kia là sao?”

“Thích khách? Ta không hiểu ngươi nói gì cả.”

“Thái độ của ngươi lại đang chứng minh đó là sự thật a.....” Long Nhược Đình một kim thấy máu nói: “Cho dù hy sinh tính mạng của chính mình, ngươi cũng muốn bảo vệ Tô Tình sao?”

Tô Nguyên ngập miệng không đáp.

“Thật ngây thơ.” Long Nhược Đình cười lạnh, sắc bén nói: “Ngươi cho là không nói gì sẽ có thể cứu được nàng sao? Trĩm nói cho ngươi biết, món nợ này sớm hay muộn trĩm cũng sẽ tính trên đầu nàng. Đến lúc đó, dù ngươi có cố hết sức biện giải cho nàng, trĩm vẫn có rất nhiều cách để trị tội nàng.”

Những lời này của Long Nhược Đình chẳng qua là uy hiếp, nhưng vẫn khiến cho Tô Nguyên đang nóng lòng bảo vệ tỷ tỷ kích động hét lớn:

“Sao ngươi có thể làm như vậy! Ngươi vốn không có chứng cứ! Ngươi muốn giết Long Việt Bằng là ta, người đâm bị thương Ngô Ảnh Trạch cũng là ta! Ngươi tha cho tỷ tỷ ta đi! Tha cho nàng đi.....”

“Chứng cứ?” Long Nhược Đình bật cười. “Chuyện tranh đấu hậu cung này chưa tới lượt Hinh bộ xử lý đâu, quan trọng chứng cứ làm gì? Lời của trĩm chính là luật pháp. Tô Tình có thể âm thầm sai người tổn thương Tiểu Việt, trĩm cũng có thể khiến nàng biến mất mà không để lại dấu vết gì..... Nàng đã vô nghĩa với trĩm, thì cũng đừng trách trĩm vô tình với nàng.”

Lời nói tàn khốc này, từng chút từng chút ăn mòn phòng tuyến trong lòng Tô Nguyên.

“Thật đáng sợ..... vì sao người cứ không chịu tha cho nàng? Cho dù thật sự phạm sai lầm, nàng cũng vì bị ép buộc mà thôi..... Nàng chỉ là một nữ nhân đáng thương bị thảm.....”

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Trẫm không thể tha thứ bất kì ai tổn thương Ảnh Trạch.”

Câu nói này nhẹ nhàng thản nhiên, lại hàm chứa một chút dụ dỗ hàm xúc, khiến Tô Nguyên run sợ hồi lâu.

“Hắn thật sự đáng để người yêu như vậy.....?” Đôi mắt Tô Nguyên chứa đựng sự bi thương khó hiểu. “Đáng để người xem con hắn là con mình?”

“Đáng hay không đáng, trong lòng trẫm biết rõ.” Long Nhược Đình nhìn hắn nói: “Người đối với hắn..... chẳng phải cũng là tình cảm như thế sao?”

“Ta.....” Tô Nguyên chấn động, cãi lại: “Ta không có.....!”

“Yêu càng đậm, hận càng sâu. Trẫm cũng từng rất hận hắn, nhưng lúc đó là bởi vì bản thân chưa hiểu.....” Long Nhược Đình cười khê. “Ảnh Trạch nhìn như hoàn mỹ, kiêu ngạo, không thể khống chế, nhưng thật ra hắn cũng chỉ là một con người vô cùng cô độc..... bắt đắ dĩ trong lòng hắn, có lẽ nhiều hơn bất cứ ai.”

“Nhưng hắn.....” Tô Nguyên oán hận nói: “Biến tỷ tỷ của ta thành thế này.....”

“Nói hắn là đầu sỏ gây nên, tốt hơn nên đến hỏi tỷ tỷ người đã làm ra chuyện gì.” Long Nhược Đình vẫn cười. “Huống hồ..... cho dù muốn hận, người cũng phải hận trẫm mới đúng. Nếu trẫm không xuất hiện, Ảnh Trạch có lẽ đang sống vui vẻ với tỷ tỷ người.”

“Tỷ tỷ của ta nàng..... làm cái gì?” Tô Nguyên nghe thấy những lời này, có hơi giật mình ngẩng đầu.

“Tô Tình biến thành như hôm nay, ít nhiều gì bản thân nàng cũng có trách nhiệm.” Long Nhược Đình lạnh lùng nói: “Nếu không phải trước đây nàng hạ mê dược Ảnh Trạch, làm sao tạo thành tình trạng Tư Ảnh không thể nhận lại phụ thân ruột của mình?”

“Người..... người đang nói cái gì?” Tô Nguyên mở to mắt, khó có thể tin nói: “Tỷ tỷ của ta sao có thể làm ra chuyện đó!?”

Tỷ tỷ dụ dỗ, tỷ tỷ thiện lương, và tỷ tỷ điên cuồng của ngày hôm nay.....

Tô Nguyên loáng thoáng, nghe được một âm thanh vỡ nát nào đó.

“Quân vô hí ngôn.” Long Nhược Đình thản nhiên nói: “Còn có rất nhiều chuyện, về sau người hãy từ từ hỏi nàng đi.”

“Về sau.....?” Tô Nguyên lẩm bẩm: “Người không giết ta sao?”

“Yên tâm đi..... Trẫm sẽ không làm gì người và Tô Tình đâu.” Long Nhược Đình bình tĩnh đáp: “Nếu không, Ảnh Trạch sẽ khổ sở.”

Nói xong câu đó, bóng người bạch y kia liền xoay người rời đi. Nhanh chóng biến mất trước mắt Tô Nguyên.

“Tỷ phu.....”

Hai chữ này trong miệng Tô Nguyên, không biết rốt cuộc là chỉ ai.

Long Nhược Đình đi tới phòng Ngô Ảnh Trạch. Sau vài câu đối thoại, Long Việt Bằng thức thời rời khỏi, chừa không gian lại cho hai người bọn họ.

“Cả đời này, sợ là chúng ta không thể tách ra rồi.....”

Giọng Ngô Ảnh Trạch rất dụ dỗ, vang vọng rõ ràng trong phòng.

“Ta không động đến Tô Nguyên, có phải khiến ngươi rất vui không?” Long Nhược Đình đi đến đóng cửa lại, giọng điệu vẫn lạnh như băng.

“Ta không phải vui vẻ vì Tiểu Nguyên không sao Ta vui là vì ngươi lo cho ta.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười trả lời.

Long Nhược Đình ngồi ở bên giường, nhìn vẻ mặt cười tươi rói của hắn, lạnh giọng hỏi: “Miệng vết thương còn đau không?”

“Nhược Đình..... giọng điệu của ngươi có thể dịu dàng một chút được không?”

“Đối với loại người ngu xuẩn không muốn sống như ngươi, ta không có thái độ khác.”

“Thật xin lỗi..... Thật sự rất xin lỗi.” Ngô Ảnh Trạch vươn tay phải, vuốt ve chiếc cằm thon nhọn kia, nhẹ nhàng nói: “Sẽ không có lần sau, ta cam đoan.”

Long Nhược Đình nhú mày, không chút lưu tình đè lên vết thương của hắn một cái.

“Nhược Đình..... Đau quá.”

“Ngươi biết đau là tốt rồi.”

Ngay sau đó, tay Long Nhược Đình lập tức Ngô Ảnh Trạch nắm lấy, kéo về phía mình. Mối hai người..... nhanh chóng chạm nhau.

Bá đạo xâm nhập, tham lam mút vào, tận lực đoạt lấy tất cả từ đối phương.

Vừa hôn xong, Ngô Ảnh Trạch nhìn khuôn mặt trắng nõn đã hiện màu hồng nhạt kia, không khỏi khẽ cười nói:

“Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của ngươi, ta liền kim lòng không được muốn đè ngươi xuống.”

“Hạ lưu.....”

“Nhược Đình..... Ngày mai ngươi phải đi rồi, chúng ta lại phải xa nhau mấy tháng, thật không?”

“Nói thẳng đi, ngươi có ý đồ gì?”

“Ý đồ.....? Đúng là cách diễn tả rất hay.” Giọng Ngô Ảnh Trạch rất trầm, mang theo vài phần dụ hoặc. “Ta muốn ôm ngươi..... Nhưng vai trái của ta không thể nhúc nhích, làm sao bây giờ?”

Long Nhược Đình thản nhiên liếc hắn một cái, trầm mặc trong chốc lát, sau đó..... không nói một lời đưa tay cởi đai lưng.

Ngô Ảnh Trạch có chút ngạc nhiên nhìn ngoại sam tuyết trắng, trung y, tiết y..... từng lớp từng lớp rơi xuống, thẳng đến khi thân thể quang lỏa xinh đẹp thon gầy hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Đây rõ ràng là dụ hoặc..... Ngô Ảnh Trạch cảm thấy lửa nóng *** đang chạy ủa xuống hạ phúc.

“Nhược Đình..... Ngươi.....”

“Ngươi không phải muốn ta làm như vậy sao?”

Long Nhược Đình mỉm cười, cười đến lãnh diễm quyến rũ, nhìn hắn ngây người.

Long Nhược Đình chủ động như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy..... Đồng thời, loại chủ động này cũng đang mãnh liệt kích thích dục vọng của hắn.

Rất muốn y.....

Mối..... lại lần nữa chạm nhau.

Bên trong..... xuân sắc khôn cùng.

“Nhược Đình..... Nhanh một chút.....”

Cắn lấy xương quai xanh tinh xảo kia, dùng tay còn có thể động đập trêu chọc nhiệt hỏa nơi hạ thể của y. Cảm giác thấm ướt nơi ngón tay nói cho hắn biết, người trên thân cũng sắp đạt tới cực hạn.

Long Nhược Đình thuận theo hần điều chỉnh tư thế ngồi xuống, để huyết khẩu đã được bôi trơn lên đỉnh dục vọng đang bùng bùng phấn chấn của đối phương.

Thân thể chậm rãi hạ xuống, vật thể cực đại từ từ bị nuốt hết.

“A.....”

Không quen với cách tiến vào như vậy, Long Nhược Đình khổ sở hít vào ngụm khí lạnh.

“Nhược Đình..... Người thật sự rất chặt.....”

Ngô Ảnh Trạch bị người này bức đến sắp điên. Hần nhẹn không được húc người lên, khiến mình hoàn toàn vào sâu trong cơ thể đối phương.

“Ảnh..... Trạch.....”

“Thử..... động một chút xem.....”

Tiếng thở dốc giao triền và tiếng rên rỉ vui thích, theo phần eo luật động cùng hạ thể đang sắp đạt đến cao trào, dần dần tràn ngập trong phòng.....

Cao trào qua đi khiến người run rẩy, tầm mắt đã bị mờ hơi và nước mắt khiến cho mơ hồ.

Một bàn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt mờ hơi trên trán Long Nhược Đình, sau đó, trấn an, nụ hôn tình tế dừng bên môi y.

“Ta yêu người.....”

Ngoại trừ ba từ đơn giản này, đã không còn ngôn ngữ nào khác..... có thể diễn tả được tâm tình từ trước đến nay.

Ba tháng sau, Tô hoàng hậu vào biệt uyển dưỡng bệnh, Tô Nguyên đi theo.

Nửa năm sau, Ngô Ảnh Trạch nhận điều lệnh, về triều.

Năm năm sau, Long Tư Ảnh được lập làm Thái tử.

Mười năm sau, Hi Chiêu đế Long Nhược Đình hạ chiếu thoái vị. Thái tử Long Tư Ảnh lên ngôi, sửa niên hiệu thành Hi Kiền.

Thế nhân tương truyền Long Nhược Đình đã ẩn cư núi rừng. Cùng vị Hoàng đế xinh đẹp này biến mất, còn có người thân là Tể tướng ba triều – Ngô Ảnh Trạch.

Buổi chiều mùa hè ấy, khi lần đầu tiên gặp nhau nơi Chỉ Thủy, ta đã bị người mê hoặc thật sâu.

Hai người chúng ta..... cuộc đời này nhất định dây dưa.

Ta là cái bóng của người, người là nơi để ta quay về.

TOÀN VĂN HOÀN

Posted by Spum-chan on July 15, 2013

s://thewings309.wordpress.com/2013/07/15/thuc-anh-chuong-33/ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-anh>